

နှင်းသီရိကျက်သရေ

ရှင်သန်ခြင်း ဆာလင်းရောင်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - (၄၈၅/၉၈) (၉)
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၉/၉၈ (၉)
- ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၈-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၆၀)ကျပ်
- မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးမင်းဦး၊ Prestige Printing House
၁၅၂/၃၄လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်
- မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - Prestige
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုနိုင်
- ထုတ်ဝေသူ - မောင်ဟန် (၁၈၇၆)
ကမ္ဘာလုံးစာပေ၊
အမှတ် (၂၅၉)၊ နဝဒေးလမ်း၊
ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - မအေးသိန်း၊
အေးပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၄၀၁)
အမှတ် ၁၆၄ ၃၅လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

Arrangement by

ကိုရန်မျိုးသိမ်း (Circumpolar)
လင်းလက်မြေစာပေ

နှင်းသီရိကျက်သရေ

[ရှင်သန်ခြင်းအလင်းရောင်]

ဝတ္ထုသစ် ၈-ဆုံး

အခန်း (၁)

‘အဘ ဘိုးတော်သိကြား အပါအဝင် သာသနာစောင့်
နတ်မင်းကြီးလေးပါး၊ ဝိဇ္ဇာခေါင်ချုပ် အဘအောင်မင်း
ခေါင်အစရှိသော ဝိဇ္ဇာအပေါင်း၊ အမေသူရဿတီမယ်တော်
အစရှိသော မယ်တော်အပေါင်း၊ ဝိဇ္ဇာအပေါင်း၊ ရဟန္တာ
အရှင်သူမြတ်များအပေါင်း၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်သူတော်
စင် သူတော်မြတ်အပေါင်း၊ သိုက်နန်းရှင် အစ်ကိုအစ်မများ
အပေါင်း၊ ရသေ့အပေါင်း၊ ဆရာအပေါင်း၊ ၃၁-ဘုံ၌
ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျများအားလုံး ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကျန်းမာကြပါစေ’

‘ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ် အဖို့ဘာဂတို့ကို အမျှ-အမျှ-အမျှ
ပေးဝေပါ၏။ သာဓု-သာဓု-သာဓု ခေါ်ကြပါရန်’

ဘွားမြငြိမ်း၏ မေတ္တာပို့သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော ကြေးစည်သံလွင်လွင်လေးသည် ကြားရသူအပေါင်း၏ စိတ်ဘဝကို အေးမြစေပါသည်။ နံနက်ခင်းလေးသည် ဘွားမြငြိမ်း၏ မေတ္တာပို့သံများအောက်တွင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အသက်ဝင်လာပါသည်။

‘ဒေါ်လေးရေ... အရက်ဆွမ်း ထွက်လောင်းရအောင်၊ ကြေးစည်ထုသံကြားနေရပြီ’

‘အေး-အေး-သွားကြတာပေါ့!’

ဘွားမြငြိမ်း၏တူမဖြစ်သူ ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းသည် ဘွားမြငြိမ်းအား ဆွမ်းလောင်းရန် ဇွန်းကြိုးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်မှာမူ ဆွမ်းတစ်ချိုင့်၊ ဆွမ်းဟင်း တစ်ချိုင့်ကို ကောက်ဆွဲလိုက်သည်။

ဘွားမြငြိမ်းတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်သည် ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းချိုင့်ကိုယ်စီဖြင့် အရက်ဆွမ်းလောင်းရန် နေအိမ် လမ်းသွယ်လေးမှ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘွားမြငြိမ်းတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်သည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်၏ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အမြဲတမ်း အရက်ဆွမ်းလောင်းလှူနေကျ-

သံဃာတော်များအား ဆွမ်းလောင်းလှူအပြီး နေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

‘အမလေး’

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းသည် တောင်းတစ်ခုနှင့် ရှုတ်တရက်ခလုတ်တိုက်မိသည်။ လဲကျမလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ဘွားမြငြိမ်းလှမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

‘နွယ်နွယ်ရယ် အလင်းရောင်က သိပ်ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းသွားရင် ကြည့်သွားပါလား၊ ငါ့လိုအဘွားကြီးတောင် ခလုတ်မတိုက်ရဘဲ ငယ်တို့သူကပဲ ခလုတ်တိုက်ရတယ်လို့’

ဘွားမြငြိမ်းကား ဒေါ်နွယ်ငြိမ်း၏လက်ကိုကိုင်ထားရင်း တဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။

‘ဟာ-ဒေါ်လေးကလဲ၊ နွယ်က လမ်းသွားရင် သတိနဲ့ သွားတာပါ၊ နွယ်တို့ ဆွမ်းထွက်လောင်းတုန်းက ဒီတောင်းကြီး မရှိပါဘူး၊ အခုပြန်ဝင်မှ ဒီတောင်းကြီးက ဒီရောက်နေတာ၊ ဒါကြောင့် နွယ် ဝင်တိုက်မိတာပေါ့’

‘ဟဲ့-နွယ်နွယ်ရယ်၊ နင့်ဟာနင် နမော်နမဲ့ နိုင်ပြီး ဝင်တိုက်တာကျတော့ ထည့်မပြောဘူး၊ တောင်းကပဲ သူ့အလိုအလျောက်ရောက်လာလို့ပဲ တိုက်ရသလို’

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းစိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။ ‘သူမတို့ ဆွမ်းထွက်လောင်းတုန်းက ဒီတောင်းမရှိ။ အခုအပြန်ကျမှ ဒီတောင်းကိုတွေ့ရခြင်း။’

‘ဟဲ့-နွယ်နွယ် ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ လာလေ အိမ်ပြန်ကြမယ်’

ဘွားမြင်ခြင်းက လက်ဆွဲ ခေါ်နေသဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်အလှမ်း....

‘အုပ် အုပ် အုပ်’

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ကလေး ငိုသံကြောင့် တူဝရိုးနှစ်ယောက်စလုံး၏ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ ရပ် တန့် သွားကြသည်။

‘နှယ်နှယ် ကလေးငိုသံ မဟုတ်လား?’

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ ကလေးငိုသံ’

‘ငါတို့လမ်းထဲမှာ ကလေးပေါက်စနလဲ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်ကပါလိမ့်’

‘အုပ် အုပ် အုပ်’

ကလေးငိုသံသည် တူဝရိုးနှစ်ယောက်အနီးမှ စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ဒေါ်နှယ်ငြိမ်း၏အကြည့်များသည် ခလုတ်တိုက်ခဲ့မိသော တောင်းကြီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ဒေါ်နှယ်ငြိမ်းသည် တောင်းကြီး အနီးတွင် ဆောင့် ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လမ်းမီးတိုင်မှ အလင်းရောင်အနည်းငယ် နှင့် ထွက်စပြုနေသောနေရောင်ခြည်ကြောင့် အဆုတ်ထူများ ကို ခပ်ကွဲကွဲမြင်ရပြီ။

ဒေါ်နှယ်ငြိမ်းသည် တောင်းကြီးကို အသေအချာကြည့် လိုက်သည်။

တောင်းပေါ်တွင်အုပ်ကာထားသော အဝတ်ကို ဖယ် ရှားလိုက်သည်။

‘ဟင်.....ကလေးတစ်ယောက်ပါလား?’

‘ဒေါ်လေးရေ- တောင်းကြီးထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက် ပါလား?’

‘ဟယ်-ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်သူ လာပစ်သွားပါလိမ့်’

‘အုပ် အုပ်’

ကလေးငယ်သည် လေ အဝှေ့တွင် ကျယ်လောင်စွာ ငိုလိုက်ပြန်သည်။

‘အို- ချမ်းရှာတယ်ထင်တယ်၊ သနားစရာလေးနော် ဒေါ်လေးရယ်’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကဲ-နှယ်နှယ်ရေ၊ နင့်လက်ထဲက ချိုင့်တွေ ဝါပေး၊ နင်ကတော့ ဒီတောင်းကြီး မ, ခဲ့ပေတော့၊ ငါတို့နဲ့ ထိုက်လို့ ဒီကလေး ငါတို့နဲ့တွေ့တာ ငါတို့မွေးစားမယ်၊ ကဲ- မ, ခဲ့ပေတော့၊ လူရိပ်လူခြေကင်းတုန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး’

ဘွားမြင်ခြင်းသည် ရှည်လျားစွာပြောစာပြီး ချိုင့်ဆွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

.....o.....

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းသည် တောင်းကြီးထဲမှ ကလေးငယ်ကို ညင်သာစွာ ပွေ့ယူလိုက်သည်။

ပတ်ထားသော အနီးစလေးကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

မြို့မြို့၊ ဖွေးဖွေး ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေးစာမိယောက်-

‘ဟာ-ဒေါ်လေးရေ မိန်းကလေးတော့’

‘အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒေါ်လေးရဲ့ ဝမ်းမနာမြေး၊ နွယ်နွယ်ရဲ့ တူမလေးပေါ့’

‘ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်၊ မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေတာပဲ’

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းသည် ကလေးငယ်အား သူမပါးလေးနုငှါ ထိကပ်ရင်း ပြောခြင်းပါ။ ကလေးငယ်၏ ပါးကလေးကို ဆွဲလိုက်၊ နှာခေါင်းသေးသေးလေးကိုဆွဲလိုက်ဖြင့် အသည်းယားနေသည်။

‘နွယ်နွယ် ဒေါ်လေးတစ်ခုပြောမယ်နော်’

ဘွားမြင်ခြင်းသည် ကလေးငယ်အား ချစ်စနိုးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

‘ဘာများလဲဒေါ်လေး’

‘ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေတွေက ဒီကလေး ဘယ်က ရလဲလို့မေးရင် တောက ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရဲ့ မြေးလို့ပြော၊ ငါတို့ကအသက်ကြီးလာလို့ ကျောထောက် နောက်ခံဖြစ်အောင် မွေးထားတာလို့ပြော ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်လေးရဲ့ နွယ်နားလည်ပါတယ်၊ ဟယ် ဒေါ်လေး ဒီမှာစာခေါက်လေးတစ်ခုပါလား’

‘ပေးစမ်း ပေးစမ်း’

ကလေးအနီးကြားမှ ထွက်ကျလာသော စာခေါက်လေးကို ဘွားမြင်ခြင်း ဆွဲယူဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့....

ဤကလေးငယ်နှင့် ကံစပ်သူလူကြီးမင်းခင်ဗျာ-ဤကလေးငယ်သည် မိကောဝီးဖခင် သမီးလေးဖြစ်ပါတယ်။ ဤကလေး၏မိဘများသည် ဤကလေးမွေးပြီး နှစ်လအကြာတွင် သေဘွင်းကျန်းသူများသတ်၍ သေဆုံးသွားပါတယ်။ မိဘမရှိတော့၍ ဤသမီးလေးအား ဤသမီးလေး၏အဒေါ်(ကျွန်တော်ခြေတစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတ၏ဇနီး)က ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သမီးလေးအား ချစ်၍မဝခင် ကျွန်တော်ဇနီးမှာ ပိုးထိ၍ ဆုံးပါးသွားပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မှာ

ကိုယ်ဝမ်းစာအတွက်တောင် အနိုင်နိုင် ရှာစားရမယ်
ဒုက္ခတဆိုတော့ သမီးလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့
စွမ်းအားမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ချစ်ရတဲ့သမီးလေး
အား ရင်နာနာနဲ့ စွန့်ပစ်ဖို့ကြိုးစားရခြင်းပါ။

မြို့မှာ စွန့်ပစ်မှသာ ချမ်းသာသောသူက တွေ့ရှိ
ကောက်ယူ မွေးစားမည်ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် မြို့မှာ
လာစွန့်ခြင်းပါ။ အရာရာသည် သမီးလေး၏ကံတရား
သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ဒုက္ခတကြီး။

ဘွားမြင်ခြင်းသည် ဖတ်ပြီးသားစာရွက်လေးအား ဒေါ်
နွယ်ငြိမ်းထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘အို- သနားစရာလေးပါလား ဒေါ်လေးရယ်’

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းသည် စာရွက်ကလေးအားဖတ်ပြီး ပြော
လိုက်ခြင်းပါ။

‘ဟုတ်တယ်နွယ်၊ တကယ် သနားစရာလေးပဲ။ ဒေါ်လေး
တို့သူ့ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် မွေးကြမယ်နော်’
ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး။ နွယ်တော့လေ ဒီကလေးကို
မြင်မြင်ချမ်းသိပ်ချစ်သွားပြီ’

‘ရေစက်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့သူ့လေးကို နာမည်ပေးရဦးမယ်’

‘ဘယ်လိုပေးမလဲ ဒေါ်လေး’

‘နေဦး ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ ခဏလေး ဒေါ်လေး-
အသေအချာနာမည်ရွေးလိုက်ဦးမယ်’

ဘွားမြင်ခြင်းသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေတို့တွင် အတန်ကြာ
ဟိုခြစ်သည်ခြစ်လုပ်နေသည်။

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ကလေးငယ်အား နို့မူန့်ဖျော်ပြီး
ဇွန်းကလေးနှင့် တိုက်နေသည်။

‘နွယ်နွယ်ရှေ့ ဒေါ်လေးအကြိုက်ဆုံး နာမည်တော့ရပြီ’
ဘွားမြင်ခြင်းသည် ခဲတန်အား စားပွဲပေတိုင်တင်လိုက်ရင်း
ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

‘ဘာနာမည်လေးလဲဗာဏ် ဒေါ်လေး’

‘ဒေါ်လေး အကြိုက်ဆုံးမှည့်မယ် နာမည်လေးကတော့
စုလေးဖြူတဲ့’

....o....

အခန်း (၂)

‘အဲဒါနဲ့ စုလည်းဘွားနဲ့နွယ်နွယ်တို့ ဆီရောက်လာတယ်
ပေါ့ ဟုတ်လား’

စုလေးဖြူသည်သူမ၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို နားထောင်
အပြုံးမေးလိုက်ခြင်းပါ။ ဘွားမြငြိမ်းသည် စုလေးဖြူ၏ ဆံ
နွယ်လေးများကို ထိကိုင်ရင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်စုရဲ့’ စုလေးရောက်လာမှ ဘွားတို့နေအိမ်
လည်း ကြေးစည် သံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံအပြင် ကလေးငိုသံ
တွေနဲ့ပါဝေစည်သွားတော့တယ်’

‘အဟိုးဘွားကလဲ၊ ခု-ခုကအူဝဲလေးမှ မဟုတ်တော့တာ
ကလေးငိုသံ ဘယ်မှာကြားရတော့လို့လဲ’

စု၏ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာကိုင်လိုက်ပြီး အပြုံးအေး
အေးလေးတစ်ပွင့်ဘွားမြငြိမ်းပြုံးမိသည်။

‘စုရယ်၊ စုကဘွားတို့လက်ပေါ်မှာတင် အရွယ်ရောက်ခဲ့

ပေမယ် ဘွားတို့စိတ်ထဲမှာတော့ စုဟာကလေးပဲ၊ ဘွား
မျက်စိထဲမှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲမြင်တယ်။

‘ဘာလဲ စုစုတ်လေး ညည်းက ညည်းကိုယ်ညည်း လူကြီး
ဖြစ်ပြီလို့ သတ်မှတ်နေလို့လား’

‘ဟာ-ဘွားကလဲ၊ ပေါက်ကရ၊ စုက စုကိုယ်စု ကလေး
လေးပဲ ထင်နေတာပါ။ စုကခုမှ အုပ်လေးအုပ် နို့ဆာ
ထယ်ဘွားနို့တိုက် နွယ်နွယ်နို့တိုက်’

စုသည် ဘွားမြဲငြိမ်းနှင့် ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းတို့ အင်္ကျီများကို
လိုက်လှန်တော့သည်။

‘ဟဲ့- ဟဲ့ကောင်မလေး အို မကြီးမယ်’
‘အုပ်-အုပ် ကလေးလေး နို့ဆာတယ်’

စု၏ အပြုအမူကြောင့် သုံးယောက်သားပျော်ရွှင်စွာရယ်
မိကြတော့သည်။

ဘွားမြဲငြိမ်းဒေါ်နွယ်ငြိမ်းတို့သည် စုအားမြေးရင်းလေး
သမီးရင်းလေးသဖွယ် ချစ်ခင်ကြသည်။ ယုယကြသည်၊ ဂရုစိုက်
ကြသည်။

စုကလည်း ဘွားမြဲငြိမ်းတို့ ချစ်အောင်နေထိုင်တတ်သည်။
ဘွားငြိမ်းတို့မှာလည်း စုကို ချစ်လိုက်တာ တုန်လို့။

ဘာမျှ မလုပ်ခိုင်းရက်။
စာကိုသာ ကြီးစားခိုင်းသည်။

စုကလည်း ဘွားသို့ နွယ်နွယ်တို့ သဘောကျ စာကြီးစား
သလို မခိုင်သည့်ကြားမှ အိမ်အလုပ်များကို ဝင်ဆောက်လုပ်
ကိုင်ပေးတတ်သည်။

စု၏အဖွဲ့၊ စု၏အသံစာစာကလေးများ ဘွားတို့၏အသည်း
ကိုကိုင်လှုပ်နိုင်သည့် မဟာဆွဲအား.....

စု၏သာယာသော ချဲ့ပလီသံလေးများသည် အိမ်၏ ဆည်း
လည်းသံသာ.....

ဒီလိုနှင့် စုသည် တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ကျောင်းသူ ဖြစ်လာ
ပြီ။ ဘွားနှင့်နွယ်နွယ်တို့သည် စုကိုချစ်သောကြောင့် စုဘူငယ်
ချင်းများ အိမ်လာလည်ပါက ပျူငှာစွာ အကျွေးအမွေး
များဖြင့် ညှော်ခံတတ်သည်။

စု၏သူငယ်ချင်းများသည်လည်း စုကဲ့သို့ လိမ္မာယဉ်ကျေး
သောလူငယ်လေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

‘ဘွားရေ စုရှိလားဟင်’
ဘွားသည်စကားသံကြောင့် မျက်မှန်အောက်မှ သိပ်မမှန်
သေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ဟေ့- စုရှိတယ်၊ လာကွယ် ကလေးက စပယ်ကြည်
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရဲ့၊ ဘွားနေကောင်းလား’
စပယ်ကြည်သည် ဘွားခြေရင်းတုပ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
ဘွား၏ခြေဖျားလေးများအား ဆုပ်နယ်ပေးနေသည်။

‘အို....ကလေးမလုပ်ပါနဲ့ကွယ် ရယုတယ် နေဦး....ဘွား-
စုကိုခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟဲ့-ကလေး ခုံပေတီ တက်ထိုင်ဇမ်းပျီ
ကွယ်’

စုံ၏သူငယ်ချင်း အားလုံးသည် ဘွားကို ချစ်ကြသည်။
မို့သေကြသည်။ ဘွား၏မေတ္တာ စေတနာများ အောက်တွင်
စုတို့သူငယ်ချင်းများ ချစ်ခင်စွာ ရှိနေကြသည်။

အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံဆူညံအသံကြောင့် စုထွက်လာသည်။
'အမယ် စပယ်ပါလား၊ တော်က ကျုပ်အဘွားကို ကပ်
ချဲ့နေတယ်ပေါ့လေ'

စု၏ ခါးလေးထောက်ပြီး ရန်တွေ့နေပုံက ချစ်စဖွယ်။
စုကိုကြည့်ပြီး ဘွားနှင့် စပယ်ကြည်တို့ ရယ်မိကြသည်။
'ကျုပ် ဘာမှ ကပ်မချဲ့ရပါဘူးဟယ်၊ စုဘာလုပ်နေ
တာလဲ'

'စု စာဖတ်နေတာ၊ စပယ် ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ
စုဆီ သက်သက်ပဲလား'

'အေး'

'ဒီနေ့မှ တနင်္ဂနွေ၊ ကျောင်းပိတ်တာဖြစ်ဖို့ တစ်ရက်ပဲ
ရှိသေးတယ် လွမ်းနေကြပြီလား၊ မနက်ဖြန်ပဲကျောင်းတက်
ရတော့မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ကဲကိုကဲတယ်၊ တစ်နေ့မတွေ့ရရင်
မနေနိုင်ကြတော့ဘူးလား'

အဘွား၏အပြောကြောင့် ရယ်မိကြပြန်သည်။

'အတီး ဘွားကလဲ'

'ကဲ ကဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စုအိပ်ခန်းဆဲမှာ စကားသွား
ပြောကြ'

'ဟုတ်ကဲ့ဘွား'

စုနှင့် စပယ်တို့သည် အိပ်ခန်းထဲရှိ စုစားပွဲပွေ့တွင် ခြေ
ပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

စပယ်က စု၏ဖက်ခေါင်းအုံးအရှည်ကြီးအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲ
သွင်းထားသည်။

'စပယ် နင် ထမင်းစားပြီးပြီလား'

'ပြီးပြီဟ၊ ဝက်သားဟင်းနဲ့ စုတို့ရော ဘာချက်လဲ'

'စုတို့က မှိုနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်စားကြတယ် စပယ်ရှဲ့'

'ဟ ကောင်းတယ်၊ အမြန်ကျရင် စပယ် ထမင်းစား
သွားဦးမှ'

'ဇားသွားပါတော် စားသွားပါ၊ ဒါမှ အိမ်မှာ ထမင်း
ကျန် ဟင်းကျန် မရှိမှာ'

'စု စုတ် ငါကပဲ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန် စားသလိုမျိုး'

'အဟဲ၊ စုတပါကွာ'

'စုရေ၊ ငါတို့ တနင်းလာနေကျရင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရ
အောင်ကွာ'

'ဟာ စပယ်ကလဲ ပရယ်တီကယ် ရှိတယ်လေကွာ'

'စုကလည်းကွာ၊ ပရယ်တီကယ်ပြီးရင် သွားကြည့်မှာ
ပေါ့၊ ကျန်တဲ့အတန်းကတော့ တစ်ရက် တစ်လေလေးဖျက်
လိုက်ကြတာပေါ့'

'အေး၊ တစ်ရက်တစ်လေဆိုပြီး ပျက်ပျက်နေတာများ
ပြီနော် စပယ်မကြည့်လုပ်ဦး၊ တော်ကြာ တက္ကသိုလ်ရောက်
မှ စာမေးပွဲကျရတယ်ဆိုပြီး ရာဇဝင်ရိုင်းနေဦးမယ်'

‘အဟဲ- စုလေးကလည်းကွာ၊ တစ်ရက်တည်းပါကွာ၊ စပယ်တို့က တစ်ရက်ပျက်ရင် အဲဒီ ပျက်တဲ့တစ်ရက်အတွက် စာတွေကူးပြီးပြန်ကျက်ပါတယ်နော်’

‘အေးပါ၊ အေးပါ၊ စုလည်းစပယ်တို့နဲ့ပေါင်းပြီး အခု မှု ကျောင်းတက်ပြီး အတန်းလစ်တတ်တဲ့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ’
‘ကောင်မ၊ သူများတကာကိုပဲ အပြစ်ပြော၊ ရုပ်ရှင် ကြည့်မလား၊ ပြောရင် နှစ်ခါမငြင်းဘူး၊ တစ်ခါပဲငြင်း ပြီး တော့ လိုက်တာပဲ၊ လုပ်မနေနဲ့ မထူးဘူး’

‘ဟို- နှစ်ယောက်ကလိုက်ပါဦးမလား စပယ်ရှဲ့’
ဟိုနှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ စုတို့သူငယ်ချင်း မော်မော်စိုး နှင့်နုနုထားတို့ ဖြစ်သည်။

စုလေးဖြူ၊ စပယ်ကြည်၊ မော်မော်စိုးနှင့်နုနုထားတို့ မှာ သိပ်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်၏အလိုကို တစ်ယောက်ကကြည့်ဖြူစွာလိုက် လျှော့လေ့ရှိကြသည်။ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းများ ပင်။

ယခုကဲ့သို့ပင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ကြည့် ချင်တယ်ဆိုပါက ကျန်သူများက မကြည့်ချင်လည်း လိုက် ကြည့်စေမိ။

သူငယ်ချင်း လေးယောက်ထဲတွင် စပယ်ကြည်က အဆိုး ဆုံးပင်၊ ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုး။

ခဏခဏရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်နေသည်။ သူ့ကြောင့်ပင် သူ ငယ်ချင်းများ၊ အမြဲရုပ်ရှင်လိုက်လိုက်ကြည့်နေရသည်။

များသောအားဖြင့် သူငယ်ချင်းများမှာ တစ်ယောက် အနွဲ့အတာကိုတစ်ယောက် ခံကြစေမိ။

သူငယ်ချင်းလေးယောက်၏ ထူးခြားချက်မှာ တစ်ဦး တည်းသောသမီးများ ဖြစ်ကြခြင်းပင်။

စပယ်ကြည်၏ မိဘများဖြစ်တဲ့ ဦးလှကြည်နှင့်ဒေါ်လှချို တို့မှာ ပဏာနန္ဒီစားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဒါကြောင့်ပင်ထင်သည်။ စပယ်ကြည်မှာ အစားပုပ်မလေး ဖြစ်နေသည်။

စုတို့နှစ်ယောက် ပဏာနန္ဒီကို အမြဲသွားပြီး အမြဲသွားစား တတ်သလို ကျောင်းကင်တင်းများကိုလည်း အလွတ်မပေး တတ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဒေါက်တာ ခင်မောင်နှင့် ဒေါ်ခင်စိုးတို့၏ သမီးမော်မော်စိုး။

သူကတော့ ဓာတ်ပုံဝါသနာအိုး။

ဓာတ်ပုံဆရာရှိတဲ့နေရာတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခံလေ့ရှိသည်။

အနည်းဆုံးတစ်ပုံလောက်တော့ အရိုက်ခံရမှစိတ်ကျေနပ် စေမိ။

အိုက်တင်ကျတော့ မလုပ်တတ်။ ဓာတ်ပုံကျတော့ သိပ် အရိုက်ခံချင်သူ။ သူမဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတိုင်းစုံက အနေအထား ပြပေးရမိ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မထားခေါ်နုနုထား။

နုနုထား၏ မိဘများမှာလည်းအရက်ဆန်ဆောင်းဝယ်ရေး ပိုင်ရှင်ဦးခင်နိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်ထားတို့ဖြစ်ကြသည်။

နုနုထားကတော့ စာသမား။

ကျောင်းက ပေးသမျှစာ၊ ကျူရှင်က ပေးသမျှ စာ အကုန်ကျက်။ သူ့ကြောင့်ပင် စုတိုအတန်းမှန်နေခြင်းပင်။

ဒါတောင် စပယ်ကြည်ကြောင့် တစ်ပတ်စာခါလောက် အတန်းတစ်ခုပျက်စမြဲ။

သူငယ်ချင်း လေးယောက်ကတော့ ဘာအကြောင်းမဆို တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဘယ်သွားသွားတပူးတွဲတွဲ။

ကောင်လေးတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်။

သူငယ်ချင်း လေးယောက်ထဲတွင်တော့ စုကအထင်ပေင်ဆုံး။

ချစ်စရာအကောင်းဆုံး..... အလှဆုံး။

လေးယောက်ထဲတွင် အငယ်ဆုံး၊ မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့၍ ကျန်သုံးယောက်ကလည်း သနားစိတ်ကလေးနှင့် အချစ်ဆုံး။

အလိုလိုက်ကြဆုံးပင်။ စုမှာတော့ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိသောကြောင့် ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို အစ်မများသဖွယ် ချစ်နေတော့သည်။

အခန်း (၃)

စုသည် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အားနေသည်။

စာမေးပွဲနီးပြီဖြစ်၍ စပယ်ကြည်အား ရုပ်ရှင်မကြည့်ရန် ပြောထားရသည်။

မထားက စု၊ စပယ်နှင့် မော်မော်တို့အား ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဘယ်မှလျှောက်မသွားဘဲ စာကျက်နေရန် မှာထားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း စု စု စာကျက်နေခြင်းပင်။

‘အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့’

ခြံရှေ့မှ ခေင်သံကြောင့် စု ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

‘လာပြီဗျာ’

ခြံပြင်တွင် စုထက် အသက် ခုနစ်နှစ် ခန့်ကြီးပုံပေင်သော လူရွယ်တစ်ယောက်။

ခွန်လျားသောအရပ်၊ ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့်
ဆန်မာထွားကျိုင်းသောကြောင့် ကြည့်၍ကောင်းနေသည်။
ထူးချွန်လျားသော အရပ်ကြောင့် ငါးပေသုံးလက်မခွဲရှိ
သောစုပင် မော့ကြည့်နေရသည်။ စုတို့ ခြံတံခါးထက်ပင်
ခေါင်းတစ်လုံးပိုနေသည်။

‘ဒါ ဘွားမြဲငြိမ်းတို့ အိမ်ပါနော်’

ချိုသာသောအသံနှင့်မေးလိုက်သည်။

‘ဪ... ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘွားမြဲငြိမ်းတို့
အိမ်ပါ’

‘ဘွားမြဲငြိမ်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ဒါဆို လာလေ’

စုခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘စုနောက် လိုက်ခဲ’

လူရွယ်သည်တင်ကလေး လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်ဖြင့် ရှေ့မှဦး
ဆောင်သွားနေသောစုနောက်မှရင်ခွန်စွာလိုက်ပါပေသည်။

စုသည် လူရွယ်အား ညွှန်ခန်းတွင် နေရာချပေးလိုက်
သည်။

‘ခဏထိုင်ဦးနော်’

‘ဘွားရေ... ဘွား’

အဘွားဖြစ်သူအား အသံစူးစူးလေးနှင့် အော်ခေါ်နေ
သော စုကို လူရွယ်သည် သဘောကျစွာကြည့်နေမိသည်။

‘ဟဲ့ စုရယ်၊ အလန်တကြားဘာလို့ ဒီလောက် အော်ခေါ်
နေရတာလဲ’

ဘွားသည် စုအား တဖျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း
ညွှန်ခန်းထဲဝင်လာသည်။

‘ဘွား၊ ဒီမှာ ဘွားနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့’

စုသည် လူရွယ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

လူရွယ်သည် ဘွားအား ပြုံးကြည့်နေသည်။

ဘွားသည် လူရွယ်အား မမှတ်မိဟန်နှင့် မျက်မှောက်ကုပ်
ကာ ကြည့်နေသည်။

‘ဘွား၊ သားကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ဒေါ်လေးဦး မြေး
လေ....’

‘ဟင် မလေးဦး မြေး’

ဘွား၏မျက်နှာသည် ဝင်းပသွားသည်။ မလေးဦးမြေး
ဆိုသည့်လူရွယ်ထံ တိုးကပ်သွားသည်။ လူရွယ်၏လက်မောင်း
ကြီးများကို ချစ်ခင်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘သား၊ သားက လင်းလင်းပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဘွားရှဲ့၊ သားကညိုလင်းမျိုး-လင်းလင်းပါ’

‘အမယ်လေးတော် သားက ထွားလာလိုက်တာ နည်းတဲ့
အရပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ နွယ်နွယ်ရေလာပါဦး ဒီမှာ နင့်ဘု
ရောက်နေတယ်’

ဘွားအသံကြောင့် ဒေါ်နွယ်ငြိမ်း ရောက်လာသည်။

‘ဒေါ်လေးနွယ် နေကောင်းလား သား လင်းလင်းလေ’
‘အဖူးပါး လင်းလင်းရယ် ထွားလာလိုက်တာ- နည်းတဲ့ လူကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကနဲ့ တခြားစီပါလား’

‘အေးကွယ်၊ သူမပြောရင် ဘွားလုံးဝမမှတ်မိဘူး၊ ဒါနဲ့ လင်းလင်း မလေးဦးကော နေကောင်းရဲ့လား၊ တွေ့ချင်လိုက်တာကွယ်’

ဘွား၏အမေးကြောင့် ညိုလင်းမျိုး မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

‘အဘွား ဆုံးသွားပြီ ဘွားရဲ့’
‘ဟင် မလေးဦး ဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဘွား၊ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ’

‘အိုကွယ်.... အင်း၊ အဆက်အသွယ်တွေက ပြတ်နေတော့ မလေးဦးဆုံးတာ ခုမှပဲ သိတော့တယ်’

‘ဘွားဘွားကလဲ မဆုံးခင် ဘွားတို့အကြောင်းပဲ အမြဲပြောနေတာ၊ သားတို့လဲ ဘွားတို့ကို အမြဲသတိရနေတာပါ ဘွားရယ်’

‘ဘွား ဒီမှာ’

စုသည် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို ဗန်းလေးနှင့်ထည့်လာပြီး ဘွားကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဘွားက စုပေးသော ဗန်းလေးကို ယူလိုက်သည်။

‘သား ရော့ ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စား’

‘အာ ဘွားရယ်တော်ပါပြီ၊ သားမသောက်တော့ဘူး’

‘ဆို- မဟုတ်တာ လင်းလင်းကလဲကွယ် သောက်လိုက်ပါ’

နွယ်နွယ်ပါ ဝင်ပြောနေသည်။ စုကတော့ ထောင့်ကလေးတစ်နေရာတွင်ကပ်ပြီး ဘွားတို့ပြောနေပုံကို နားထောင်နေသည်။

ညိုလင်းမျိုးသည် ဘွားတို့နှင့် အချိန်အတော်ကြာစကားပြောပြီး ပြန်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

‘ဘွားနဲ့ နွယ်နွယ်၊ လင်းလင်းကို သွားခွင့် ပြုပါဦး’

‘တဲ့ ပြန်တော့မလိုလား၊ ထမင်းစားသွားဦးလေ’

‘ဟာ မစားတော့ဘူးဘွား၊ လင်းလင်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘွားတို့ဆီ အမြဲလာလည်မှာပါ၊ ခုတော့ လင်းလင်းကို ခွင့်ပြုပါဦး လင်းလင်းဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးနွယ်ကို ကန်တော့ပါတယ်’

ညိုလင်းမျိုးသည် သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဟောလစ်ပုလင်း နှစ်ပုလင်း၊ သကြားငါးဆယ်သားထုပ် နှစ်ထုပ်၊ ကုလားမခြင်းတောင်းဆွဲ နို့ဆီဘူး ၃ ဘွားတို့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘွားရှေ့တွင် ထားကာ ထိုင်ကန်တော့နေသည်။ ဘွားသည် လင်းလင်း၏ဦးခေါင်းလေးအား ပွတ်သပ်ပြီး ဆုတွေ့တစ်သိကြီး ပေးနေသည်။

‘ဘွား လင်းလင်း ပြန်တော့မယ်’

‘အေးကွယ်.... အေး၊ ဩော် လင်းလင်း စုကို မှတ်မိလား’

ဘွားသည် ပြန်ရန်ပြင်နေသော ညိုလင်းမျိုးအား မေးလိုက်သည်။

ညိုလင်းမျိုးသည် အိမ်ထောင့်လေးတွင် ကပ်နေသော စုအား စူးစူးလေးလေးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘မှတ်တော့မှမှတ်မိဘူး ဘွား၊ သား ရှစ်တန်းတုန်းက တစ်ခါပဲမြင်ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ အခု ဘွားအိမ်မှာမို့ ‘သူ့ကို မမှတ်မိပေမယ့် ဘွားနဲ့ နွယ်နွယ်တို့ရဲ့သမီး စုမှန်း သိပါတယ်ဗျာ’

‘အခုနေ့များ လမ်းမှာတွေ့လို့ကတော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ စုက အပျိုကြီးတောင်ဖြစ်နေပြီပဲ’

ညိုလင်းမျိုး စကားကြောင့် စုရှက်ပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။

‘ဒါနဲ့ စု ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ’
‘စု လှိုင်နယ်မြေမှာ ပထမနှစ်တန်းနေပါတယ်’

‘တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတောင်ဖြစ်မှကိုး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝကတော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ စုရာ၊ ဒါပေမယ့် ပျော်သင့်သလောက်တော့ပျော်ပေါ့၊ မီးကုန်ယမ်းကုန်တော့ မပျော်သင့်ဘူး၊ စု နားလည်ပါတယ်နော်၊ လူတစ်ယောက်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာရှိရတယ်’

စုကို တည်တည်စူးစူးကြည့်ပြီး တည်ကြည်စွာပြောနေပုံကြောင့် စု အနေခက်မိသည်။ သူ့ စကားကို ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြီး ထောက်ခံမိသည်။

‘စု စာကြီးစားနော်၊ လိုအပ်တာရှိလဲ ကို ကို အကူအညီ တောင်းနိုင်တယ် သီလား၊ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးညိုလင်းမျိုး’
‘ဦး’တပ်ပြီးအခေါ်ခံရသောကြောင့် ညိုလင်းမျိုး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာမှတော့ပြန်မပြော။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

‘ဘွား...ဒေါ်လေးနွယ်၊ သား ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ စု ကို ပြန်တော့မယ်နော်’

‘ဟုတ်’

စုတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ညိုလင်းမျိုး ပြန်သွားတော့သည်။ ဘွား ပြောပြသဖြင့် ညိုလင်းမျိုးအကြောင်းကို စုံနေအောင် စု သိလိုက်ရသည်။

ညိုလင်းမျိုး၏အဘွား မလေးဦးမှာ ဘွား၏ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။

မလေးဦးတွင် သမီးတစ်ယောက်တည်းထွန်းကားခဲ့သည်။ မလေးဦးသမီး မမြပွင့် အရွယ်ရောက်သောအခါ သူဌေးဦးချစ်ဆိုင်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်။

မမြပွင့်မှာ ဦးချစ်ဆိုင်နှင့် ညိုထားခင်၊ ညိုမေလွင်၊ ညိုလင်းမျိုးနှင့် ညိုဇော်သွင် ဟူသော သားတစ်ယောက် သမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ သမီးသယ်ညိုဇော်သွင် တစ်နှစ် သမီးအရွယ်တွင် မမြပွင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

မောင်နှမလေးဦးမှာ အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်လေးဦး၏ လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ မောင်နှမလေးယောက်မှာ အမိမရှိတော့သော်လည်း ဖခင်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ နေနေရသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ညိုလင်းမျိုး လေးတန်း ကျောင်းသား အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ဖခင် ဦးချစ်ဆိုင် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားပြန်သည်။

ဦးချစ်ဆိုင်မှာ သွေးရိုးသားရိုး ဆုံးပါးခြင်း မဟုတ်။ စီးပွားပြိုင်ဖက်တစ်ဦးက လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့သော် မျက်မြင်သက်သေမရှိသောကြောင့် ထရားခံ မဖမ်းမိပေ။ ဦးချစ်ဆိုင်ဆုံးချိန်တွင် မလေးဦး အိမ်မှာမရှိ။ ဘုရားဖူးထွက်ချိန်နှင့် ကြုံနေသည်။ အိမ်တွင် ကလေးတွေသာ ကျန်နေသည်။ ဦးချစ်ဆိုင်ဆုံးတော့ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာကြပြီး ညိုလင်းမျိုးတို့အိမ်ရှိပစ္စည်းများကို တစ်ယောက်လျှင် တစ်ခုစ၊ နှစ်ခုစနှင့် ယူယူသွားကြသည်။

ညိုလင်းမျိုးတို့မှာ ကလေးတွေမို့ ဘာမှ မပြောနိုင်။ မယူခွင့်ပြောလည်းမရ ဖြစ်နေသည်။ ဖခင်ကိုးကွယ်သော ဆရာတော် ရောက်လာပြီး ဦးချစ်ဆိုင်ပိုင် စိန်ရွှေ ရတနာတို့ကို အသိသက်သေများထား၍ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်ရသည်။ မလေးဦး ပြန်ရောက်တော့ စာရင်းနှင့်တကွ ပြန်အပ်ပေးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျေးဇူးကြောင့်သာ စိန် ရွှေရတနာများ အလေအလွတ်မရှိခြင်း၊ မပျောက်ပျက်ခြင်းပင်။

ဘွားမြင်ခြင်းနှင့် မလေးဦးတို့မှာ ညီအစ်မဝမ်းကွဲပေမယ့် ညီမရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြသည်။ ဘွားမြင်ခြင်းမှာလည်း မိဘမဲ့ မောင်နှမလေးဦးကို ကရုဏာပိုကာ ချစ်ခင်တွယ်တာနေမိသည်။ သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာ အပြောင်းအလဲကြောင့် ချစ်ခင်ရသူများနှင့်ကွေ့ကွင်းကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် သံယောဇဉ်ကြီးသစ် တစ်ချောင်းဖြစ်သည့် စုလေးဖြူနှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ကြခြင်းပင်။

....o....

အခန်း (၄)

သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကိုတင်ဆောင်လာသော စပယ်
ကြည်၏ ကားဖြူလေးသည် ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ထဲသို့ ညင်သာ
စွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

ကားရပ်နားရာနေရာတွင် ကားကို သော့ပိတ်ထားခဲ့ပြီး
လေးယောက်သား ပန်းခြံထဲလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

‘စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဝီကလေးတွေနဲ့တော့ တော်တော်
ခက်သေးတာပဲ၊ စာမေးပွဲနီးပြီ၊ ရုပ်ရှင်မကြည့်နဲ့ စာကျက်
လို့ပြောတာ နားတော့ထောင်ပါရဲ့၊ အဲ တစ်ပတ်လောက်
လည်းကြာရော စာကျက်ရတာနဲ့ ငြိးစီစီ ဖြစ်သလေး ဘာ
လေးနဲ့ လုပ်ကြပြီ....’

‘ဟိုလမ်းစားမ စပယ်ကြည်၊ ဆင်ခြင်တော့နော်၊ စာမေးပွဲ
နီးနေပြီ၊ လမ်းအထွက်လျော့’

‘အဖီး မထားကလဲ၊ ဒီတစ်ခေါက်ထဲပါ၊ မထား စကား စပယ်နားထောင်ပါမယ်၊ အဖဲ မဆူနဲ့တော့နော်၊ ပန်းခြံရောက်တုန်း ပျော်ပျော်နေကြတာပေါ့ နော်နော်’

ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောမဆုံး ဖြစ်နေသော နုနုထားကို စပယ်ကြည် မျက်နှာချိုသွေးနေရသည်။ နုနု ထားကတော့စာကြမ်းပိုးပီပီ စာမကျက်ရ၍ ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက်နှစ်ဦးပြောနေခြင်းပင်။

သို့သော်လည်း စပယ်ကြည်ပန်းခြံသွားချင်တယ်ဆိုပြန်တော့ လည်း ထုံးစံအတိုင်း လိုက်ခဲ့ရပြန်ပြီပေါ့။

ပန်းခြံရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေ့ လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ပန်းလှလှလေးများကို ငေးရင်း လျှောက်နေမိသည်။

‘မော်မော် ဟို ပန်းရုံလေးက လှတယ်နော်’

လှပစွာပြုပြင်ထားသော ပန်းရုံလေးကိုကြည့်ပြီး အတူ လျှောက်လာတဲ့ မော်မော်စိုးအား ပြောလိုက်သည်။

‘လာ မော်မော် ဟိုခုံတန်းလေးမှာထိုင် အဲ...’

နုနုထားစကားမဆုံးလိုက်ရပါ။ နံဘေးတွင် မော်မော် စိုးပါလာသည် အထင်နှင့်စကားတွေပြောနေရာမှ ပြန်ပြော သံစကားမကြား၍ ကြည့်မိရာ မော်မော်စိုး မရှိတော့။

မော်မော်စိုးတင် မဟုတ်၊ စုလေးဖြူနှင့် စပယ်ကြည်ပါ မတွေ့တော့။

‘အဲ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’

‘စု ငါ ဒီလိုနေတာ လှလား’

‘အာ၊ လက်ကြီးက တောင့်တောင့်ကြီး၊ နည်းနည်းဖျော့ ထား ဟုတ်ပြီ၊ မျက်နှာကပြူးလေ’

တစ်ဖက်ပန်းခြံအကွယ်မှ စကားသံများကြောင့် နုနု ထားသိလိုက်ပါပြီ။ ဓာတ်ပုံဝါသနာအိုးမ မော်မော်စိုးတို့က တော့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေပြီဟု။

‘မိန်းမတွေ ငါ့မှာတော့ သူတို့ ငါ့အနားမှာရှိနေတယ် အထင်နဲ့ ဟိုငေး ဒီငေးလုပ်ရင်း စကားတွေ ပြောလာတာ သူတို့က ငါ့ မပြောမဆိုနဲ့ ဒီဘက်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ ကိုး...’

မော်မော်စိုးမှာ ဓာတ်ပုံဆရာ မြင်သည်နှင့် မရိုက်ရဘဲ မနေနိုင်။ ဓာတ်ပုံဆရာအား ပြေးခေါ် ပြီးသား ဖြစ်နေ သည်။ နုနုထားအား ပြောဖို့သတိမရ။

နုနုထားမှာလည်း ဟိုငေးဒီငေးနှင့်မို့ မပြောတော့။ စုနှင့် စပယ်ကို လက်တို့ခေါ်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေခြင်း။

‘မထား လာလေ ဓာတ်ပုံရိုက်ဦးမလား’

မော်မော်စိုးမှာ အိုက်တင်လုပ်နေရာမှ လှမ်းခေါ်နေ သည်။

‘အမယ်လေး တော်ပဲ ရိုက်ပါတော်၊ ကျွန်မ အေးအေးနေ ပါရစေ’

မော်မော်စိုးမှာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံအဖို့ ဝါသနာပါ၍သာ ရိုက်နေခြင်း။ အိုက်တင်ကတော့ မလုပ်တတ်။ စုလေးဖြူသာ ပြပေးနေရသည်။ ဓာတ်ပုံ ဆရာမှာ စု၏အမူအရာ ကိုယ်နေ ဟန်ထားကို ကြည့်ပြီးသဘောကျနေသည်။

ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပြီးတော့ တောက်ချာရေးပေးသည်။
 မော်မော်စိုးက စရန်ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။
 စုတို့လည်း ပန်းခြံထဲလျှောက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။
 ‘စကညီမ’
 ဓာတ်ပုံ ဆရာ၏အသံကြောင့် စုတို့ခြေလှမ်း တုံ့သွားကြသည်။
 ‘ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ’
 ‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ’
 ‘ဒီက ညီမက ဖက်ရှင်မယ်လုပ်တာ ဝါသနာ ပါလားဟင်....’
 စုကို ဦးတည်ပြီး မေးနေသည်။
 ‘ဘယ်လို ဖက်ရှင်မယ်လဲ’
 ‘ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ထုတ်၊ ကိုယ့်အဝတ်အစားကိုယ်ဝတ်ပြီး စင်ပေါ်မှာ ပြိုင်ရတဲ့ ဖက်ရှင်မယ်လား’
 မော်မော်စိုးပါ ဝင်မေးလိုက်သည်။
 ‘အင်း အဲလိုမျိုးလဲရှိတာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက ဖက်ရှင်ပြပွဲပေါ့နော် ပြိုင်ပွဲမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကအကုန်ခံစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကြိုက်လို့ အဲ အမှုအရာ ကိုယ်နေဟန်ထားပေါ့လေ သဘောကျလို့ လာငှားတဲ့သူက အကုန်အကျ ခံပေးတယ်၊ ဖက်ရှင်ပြပွဲတွေကတော့ အမျိုးမျိုး ကျင်းပနေတာပဲလေ တစ်ချို့က ကိုယ့်ပစ္စည်းနာမည်တက်အောင် ဖက်ရှင်တွေနဲ့ ပြပွဲလေးတွေ ကျင်းပနေကြတာပဲ....’

‘အခုလည်း အဝတ်အစား ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူ့အဝတ်အစားတွေကို ကြော်ငြာတဲ့အနေနဲ့ ဖက်ရှင်ပြပွဲလေးတစ်ခု လုပ်မယ်တဲ့။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံ ဝါသနာသမား ပြိုင်ပွဲတွေလည်း ဆုရဖူးပါတယ်’
 ‘ကြားနေပြန်ပါပြီ’
 ဓာတ်ပုံ ဆရာ၏စကားကို စပယ်ကြည်က နောက်လိုက်သည်။
 ‘အဖေ့၊ ကြားတာဝါသနာပါလို့ နေပါ၊ အဲလေယောင်လို့ ကြုံလို့ပြောပြတာပါ၊ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးတွေလည်း ကျွန်တော် အမြဲရိုက်ပေးနေကျပါ တစ်ခါ တစ်လေတော့ ဒီပန်းခြံလာတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံ ဆရာဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ အမြဲ ထွေနေရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းက သူ့ကုမ္ပဏီဖက်ရှင်ပြပွဲအတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ မိန်းမလှလေးတွေ ရွာခိုင်းထားတယ်လေ’
 ‘ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်၊ ဖက်ရှင်မယ် ဆုရပြီးသား နာမည်ကြီးမယ်တွေ ရှိသားပဲ သွားငှားလိုက်ပေါ့’
 စပယ်ကြည်၏ အပြောကို ဓာတ်ပုံဆရာက အပြုံးတစ်ချက်နဲ့ ဝကားဆက်ပြန်သည်။
 ‘ညီမပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ နာမည်ကြီး ဖက်ရှင်မယ် ငှားလိုက် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းက နာမည်မကြီးသေးပေမယ့် အလားအလာရှိတဲ့ သူတွေ၊ အသစ်ကလေးတွေကို လိုချင်တာလေ၊ ဒါကြောင့် ရွာနေတာပေါ့’

‘ဒီတော့....’

ဓာတ်ပုံဆရာ၏စကားကို စုက ဆက်ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီတော့ အခု ညီမက အလားအလာရှိတယ်။ ကိုယ်နေ ဟန်ထား အမူအရာရော၊ ရုပ်ရည်ပါ ပြောစရာမရှိဘူး။ အဲဒါ ဝါသနာပါရင်လက်ခံဖို့ တောင်းဆိုတာပါ’

ဓာတ်ပုံဆရာ၏ တောင်းဆိုမှုကို စု စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ဝါသနာလည်းပါပါသည်။ သို့သော် ဘွားနှုမီ နွယ်နွယ် သဘော မသိသေး။

‘ဘယ်လိုလဲ စု၊ စပယ်ကတော့ ကြိုက်တယ်။ စု ဘယ်လို သဘောရလဲ၊ ဝါသနာပါရင်လုပ်သာလုပ်’

‘ဟုတ်တယ် စုရဲ့၊ မော်မော်လဲ အားပေးတယ်။ စမ်းလုပ် ကြည့်ပါလား’

မော်မော်စိုးနှင့် စပယ်ကြည်ကတော့ အပြတ်ကို အား ပေးနေသည်။

လက်ခံရင် ကောင်းမလား-မကောင်းလားဟု စဉ်းစား ရင်း စု ငြိမ်နေသည်။

‘စုလေး.... ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ စုသဘော ပြော လိုက်လေ’

နုနုထူးက စုလက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ညီမသဘောပြောဦးမှပေါ့၊ ညီမက လက်ခံ ရင် ပြပွဲအတွက် စီစဉ်သင့်တာတွေ ဆက်စီစဉ်ရမယ်။ လမ်း လျှောက်ကျင့်ဖို့ကိုစွဲ၊ အမူအရာ အဝတ်အစားကိစ္စတို့၊ မိတ် ကပ်ပြင်တာတို့ စီစဉ်ရဦးမှာ၊ ပြပွဲရက်တောင်နီးနေပြီ’

‘အင်း....ဟုတ်ပါပြီ၊ စုက လက်ခံပြီထားပါ၊ ဘယ်လာ ရမှာလဲ’

‘ကုမ္ပဏီလာရမှာပေါ့၊ လိပ်စာပေးမယ်လေ၊ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်၊ ဟိုကျမှ ဖက်ရှင်ဆရာမနဲ့ လမ်းလျှောက်သင်ဖို့ အပ်ပေးရမှာ၊ ဘယ်လိုလဲ ညီမ လက်ခံ လား’

‘အင်း-လက်ခံတယ်၊ အဘွားတို့တော့ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး’
‘စုကလဲ တွေးပူနေပြန်ပါပြီ၊ စု ဘွားက စု တစ်ချက် ချဲ့လိုက်ရင်ရပါတယ်’

စု အဘွားအကြောင်းသိနေသော နုနုထူးက ပြောလိုက် ခြင်းပါ။

ဒီလိုနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်သူငယ်ချင်းလေးယောက်တို့သည် စု ဖက်ရှင်ပြပွဲအကြောင်း အသေးစိတ် ဆက်လက်ဆွေးနွေး ကြတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် စုတစ်ယောက် ဖက်ရှင်ပြပွဲများကိုဝင်ဝင်ပြရင်း ဖက်ရှင်မယ်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတော့သည်။

— ၀ —

အခန်း (၅)

စုတိဝိပဿနာပရိယောဂ်အပြုအကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဖက်ရှင်ပြပွဲများ နှင့် ဝိသုဒ္ဓိသင်တန်းများကို အချိန်ကုန်နေတော့သည်။ စုသွားရသော ဖက်ရှင်ပြပွဲများနောက်သို့ ကျန်သူငယ်ချင်းတို့ ယောက်ကအမြဲတမ်းလိုက်ပေးရှာသည်။

စပယ်ကြည့်ကားကိုပဲ သုံးနေရခြင်းပင်။

ဖက်ရှင်ပြခြင်းကို စုအလွန်နှစ်သက်နေပြီ။ အများချီးမွမ်းသံများကိုသာ ယာစပြုနေပြီ။

ဘူးမြင့်ခြင်းနှင့် နွယ်နွယ်ကတော့ ဘာမှမပြောတော့။ ပြော၍မှ မရဘဲ။

မတတ်သာ၍သာ ခွင့်ပြုထားရသည်။ လူပုံအလယ်တွင် မိမိအလှကို မထင်၊ ထင်အောင်ပြသခြင်းကို သဘောမကျ။ စုစိတ်ချမ်းသာစေချင်၍သာ ခွင့်ပြုထားရခြင်းသာ။

သူငယ်ချင်းများမှာလည်း သူတို့တိုက်တွန်း၍သာ ဖက်ရှင်လောကသို့ စုဝင်လာခြင်းပင်။ အခုမှတော့ သူတို့လည်း မပြန်တော့လို့ ပြောမရတော့။ ဒါပေမယ့် စုကပျော်နေပြီ ဆိုတော့ စုသွားလေရာသာ တကောက်ကောက် လိုက်ပေးနေရတော့သည်။

ဒီနေ့လည်း 'အပြုံးပွင့်' အဝတ်အထည်ဆိုင်က ကြီးမှူးကျင်းပတဲ့ဖက်ရှင်ပြပွဲအတွက် သူငယ်ချင်း သုံးယောက်လိုက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

ပြပွဲက မစသေးသောကြောင့် စု၏အလှဖန်တီးရှင်က စုကိုခြယ်သပေး အပြုံး သေချာကြည့်နေသည်။ လိုအပ်သောနေရာကို ပြန်လုပ်ပေးနှင့် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကတော့ နံ့သာ ယပ်တောင်လေးဖြန့် စုကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။

စုတို့ ဖက်ရှင်မယ်များနဲ့ ဖက်ရှင်မယ် မိသားစုများမှာ သီးသန့်နားနေခန်းတွင်နေရခြင်းပါ။

အခန်းလေးထဲတွင် ဖက်ရှင်မယ် မိသားစုများ အလှဖန်တီးရှင်များနှင့် ရှုပ်ယှက်ခပ်နေသည်။

'စုက သိပ်လှတာပဲနော်'

ပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ဆုရပြီးသော ဖက်ရှင်မယ် 'အေးစိုးသက်'က စု၏ လှပချောမွတ်နေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မအေးစိုးသက်ရယ်၊ စုထက် မအေးစိုးသက်က ပိုလှတာပါ'

'အို စုက-ပိုလှတာပါ။ ဒါနဲ့ စု-ဖက်ရှင်ပြိုင်ပွဲဝင်ဖူးလား? တစ်အင်း မဝင်ဖူးဘူး'

'ဒီတစ်ခါပြိုင်ပွဲရှိရင် ဝင်ပြိုင်ကြည့်ပါလား'

'စုတစ်ခါမှ မပြိုင်ဖူးဘူး၊ ပြပွဲတွေသာပြဖူးတာ ဝင်ပြိုင်ကြည့်ဦးမယ်လေ'

'ပြိုင်ကြည့်စု တို့လဲ စုကို ကူညီမှာပေါ့'

'ကျေးဇူးအရမ်းတင်လိုက်တာ မအေးစိုးသက်ရယ်'

'မစိုးလို့ပဲ ခေါ်ပါ စုရဲ့'

အေးစိုးသက်နှင့် စုမှာ ယခုမှ လူကိုယ်တိုင်သိခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးစိုးသက်မှာ ဖက်ရှင်ပြပွဲများတွင် စုဖက်ရှင် ပြနေတာမြင်ဖူးသလို အေးစိုးသက် ဖက်ရှင်ပြိုင်ပွဲများတွင် ဝင်ရောက်ပြိုင်ခြင်းကို စုမကြာမကြာ ကြည့်ဖူးပါသည်။ တစ်ယောက်ပါသော ပြိုင်ပွဲကိုတစ်ယောက်ကကြည့်ဖူးသလို တစ်ယောက်ပါသော ပြပွဲကို တစ်ယောက်ကကြည့်ဖူး၍ သိနေခြင်းပင်။

ယခုမှ ဤပြပွဲအတွက် အေးစိုးသက်ကို ငှား၍သာ စုနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့သိရခြင်းပင်။

အေးစိုးသက်မှာ ဆုရပူးသော ပြိုင်ပွဲဝင်ဖက်ရှင်မယ်ကြီး
ဖြစ်သော်လည်း မာနမရှိ။ သဘောပြုသည်။ ချစ်စရာကောင်း
သော စုကိုလည်း မြင်မြင်ချင်းခင်မိသည်။ စုသည်လည်း
အေးစိုးသက်ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မိပါသည်။

‘ရေ့ စု သောက်ပါဦး’

အေးစိုးသက်နှင့်အတူ ပါလာသော မိခင်က စုသောက်
ရန်ပိုကာလိုင်ချီးဗူးလေးကို လှမ်းပေးနေသည်။

‘ကျေးဇူးပဲအန်တီ၊ စု မသောက်တော့ပါဘူး’

စု သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း အေးစိုးသက်တို့နှင့်ခင်သွား
ပါပြီ။

ပြပွဲပြီးတော့ အေးစိုးသက်နှင့် စု စကားပြော ဖြစ်ပြန်
သည်။

‘စုရေ၊ စု မစိုးကို ခင်ခွဲလား’

‘အို ခင်တာပေါ့၊ မစိုးရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ’

‘ဒါဆိုရင် ရှေ့တစ်ပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ မစိုးမွေးနေ့လေ၊
အဲဒါ မစိုးကိုခင်ဘယ်ဆိုရင် လာခွဲပါလားလို့’

‘အို လာရမှာပေါ့၊ မစိုးရဲ့၊ မွေးနေ့က ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ၊
မစိုးအသက်ဘယ်လောက်ပြည့်နေလဲ’

‘စုရယ် ပြည်ပြည်မေးပါ မောနေပါဦးမယ် မစိုးမွေး
နေ့ကအိမ်မှာပဲ လုပ်မှာလေ မစိုးအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်
ပြည့်မှာလေ’

‘စုထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးတယ်၊ ဒါနဲ့ မစိုးအိမ် စုမလာ
တတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် အဲ မစိုးမောင်လေးကို ကားနဲ့လာကြိုခိုင်းလိုက်
မယ်’

‘ဟာ မစိုးကလဲ အားနာစရာ စုဘာသာ လာပါ့မယ်’

‘အို ဘယ်ဟုတ်မလဲ မစိုးဆီလာတာပဲဟာ နေဦး မောင်
လေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးထားမယ် မောင်လေးကကားပေါ်မှာ’
စုတို့သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် မစိုးတို့သားအမိလည်း ကား
ရပ်နားရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စပယ်ကြည် မော်မော်စိုးနှင့် နုနုထားတို့ကတော့ စပယ်
ကြည့်ကားပေါ်မှာသာ နေခဲ့ကြသည်။

စုကတော့ မစိုးကားဆီလိုက်ခဲ့သည်။

ကားမောင်းသူနေရာတွင် ထိုင်နေသော မစိုးမောင်လေး
ဇေယျာသက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဇေယျာသက်မှာ စုနှင့်အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းပင်။

စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး အေးစိုးသက်တို့ မိသားစုကို
နှုတ်ဆက်ကာ စပယ်ကြည့်ကားဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

....၀....

‘ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မွေးနေ့ လေး ဖြစ်ပါစေ မစိုး’

စုသည် မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်အား အေးစိုးသက်ထိ ကမ်းပေးရင်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

‘ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်စုရယ်၊ စုလာတာ မစိုး သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ ကဲလာ စုကိုမစိုးကိုယ်တိုင် နေရာချထားပေး မယ်’

အေးစိုးသက်သည် တီးဝိုင်းနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲဝိုင်းတွင် စုအားနေရာချပေးရန် ခေါ်သွားသည်။ စု ထိုနေရာတွင် မထိုင်ချင်ပါ။ တစ်ယောက်တည်းလည်းဖြစ်၍ လူရှင်းသော ဝိုင်း၊ တီးဝိုင်းနှင့်ဝေးသောနေရာတွင်သာ နေချင်ပါသည်။

တီးဝိုင်းနားတွင် စုမထိုင်ချင်ကြောင်း အေးစိုးသက် သိ လိုက်သည်။ စုဆန္ဒအတိုင်း လူရှင်းသော နေရာလည်းဖြစ်၊ သစ်ပင်လေးများ အုပ်မိုးနေကာ သီးသီးသန့်သန့်လေးဖြစ် နေသောနေရာတွင် နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

‘စုလေး စားစရာထောက်လာရင် အကုန်သာ စားနော်.... အားမနာနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မစိုးရဲ့’

မစိုးသည် စုနှင့်စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး....

‘စုရေ၊ ခဏနေ့နှင့်ဦးနှော် ဟိုမှာညွှတ်သည်တွေထပ်ထောက် နေလို့ မစိုးခဏသွားလိုက်ဦးမယ် တစ်ယောက်တည်း ရတယ် မဟုတ်လား’

‘ရပါတယ်၊ မစိုးသွားစရာရှိတာ သွားပါ’

‘မပျင်းအောင် အဖော်တစ်ယောက်လောက် လွှတ်ပေးရ မလား’

‘အာ စုဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ မစိုး ရယ်နော်’

အေးစိုးသက်က ချစ်စနိုးနှင့် နောက်ပြောင်ခြင်းကိုအပြုံး နှင့် တုံ့ပြန်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

စုသည် စားပွဲထိုးလာချပေးဆော စားစရာများကို တို့တိ တို့တိနှင့် စားနေသည်။

မစိုးမွေးနေ့ပွဲတွင် ဘာဂူနှင့် ဒိုမိုနိုကို ကျွေးမွေးသဖြင့် အစားပုပ်သော စပယ်ကြည်ကို သတိရလိုက်မိသည်။

မစိုး၏မွေးနေ့သို့ စပယ်၊ မော်မော်၊ မထားတို့ကို လိုက်ဖို့ ခေါ်သော်လည်း ငါတို့နဲ့ မခင်ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်မှ မလိုက်ကြ။ စုကိုယ်တိုင်လည်း ကားလွှတ်ကြို၍သာ လာခဲ့ ခြင်းပါ။

စုသည် ဟိုတွေး သည်တွေး တွေးနေရာမှ အရိပ်တစ်ခု ကြောင့် မော့ကြည့်မိသည်။

မဖြူမညိုသော အသားအရည်၊ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်၊ မနိမ့်မမြဲလွန်းသော အရပ်အမောင်းတို့ကို ပိုင် ဆိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်။

‘ဒီနေရာလေးက နည်းနည်းတိတ်ပြီး လူရှင်းလို့ ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ထိုင်ချင်တယ်’

ထိုလူက လေသံမှန်နဲ့ ဆိုလာသည်။

‘ဪ...ထိုင်ပါ ရပါတယ်’

စုလည်း စုအတွေးနှင့်စု၊ ထိုလူလည်း သူ့အတွေးနှင့် သူ့မို့ စုတို့စိုင်းလေးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘယ်သူကမှ စပြီး စကားမပြောကြ။ ပြောစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ သိမှမသိကြဘဲ။

စတိတ်စင်မြီမို့ တေးသံသာ တစ်ချို့ကတော့ စုတို့ ဝိုင်းလေးအထိ လွင့်မျောလာသည်။

အေးစိုးသက်ကို စု မျှော်မိသည်။

စု ပျင်းလှပါပြီ။

ပြန်ချင်နေပြီ။

စု အတွေးမဆုံးခင် အေးစိုးသက် ထောက်ရှိလာသည်။

‘အဲ-ခိုင်ဘွား နင်က ဒီမှာလာထိုင်နေတာကိုး၊ ပျင်းနေပြီလား’

အေးစိုးသက်သည် ခိုင်ဘွားဆိုသူနဲ့ စကား စတင် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလိုပါပဲဟာ၊ နင့်ကိုခင်လိုသာ ငါလာတာ၊ လူများ ရင် ငါနေတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အရေးထဲ နင်က ဘယ် လျှောက်သွားနေလဲမသိဘူး’

‘နင်လာတာ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်ဟာ၊ ဟိုမှာ ညှော်သည်တွေအရမ်းများနေလို့ နင့်ဆီမလာဖြစ်တာပါဟာ၊ စုလဲ ပျင်းနေပြီလား’

ခိုင်ဘွားနှင့် စကားပြောနေရာမှ စုကို လှမ်းမေးလိုက် သည်။

စုက အပြုံးလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ရပါတယ် စိုးရယ်၊ မပျင်းပါဘူး’

‘ဪ...ခိုင်ဘွားနဲ့ စုကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ စု ဒါ့မစိုးရဲအခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းထဲက တစ်ယောက်ပေါ့၊ ခိုင် ဘွားလွင်တဲ့ Physics နဲ့ ကျောင်းပြီးပြီးသားလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခိုင်ဘွား သူကတော့ ဖက်ရှင်မယ်ပေါ့ဟာ၊ မြဲပဲ့တိုင်း သူမပါရင်မဖြစ်ဘူး၊ သူ့နာမည်က စုလေးဖြူတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စုကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မိပါတယ်၊ အဲ-စုလို့ပဲခေါ်မယ်နော်’

အေးစိုးသက်က အရေးတယူ မိတ်ဆက် ပေးနေသဖြင့် ခိုင်ဘွားလွင်ဆိုသူနဲ့ စုစကားပြောနေရသည်။

‘ရပါတယ် စုလို့ပဲခေါ်ပါ၊ စုလည်း ကိုခိုင်ဘွားကို ခင် ပါတယ်’

‘ကဲ ဒါဆိုရင် စုနဲ့ခိုင်ဘွားတို့ခင်တဲ့အကြောင်းတွေဆက် ပြောကြပေတော့၊ အသိဖြစ်သွားကြပြီဆိုတော့ စကားပြော လို့ရပြီ၊ မပျင်းရတော့ဘူး၊ မစိုးကိုတော့ ညှော်ဝတ်မကျေ’

တာ ခွင့်လွှတ်နော် စု၊ ဟိုမှတူ ညွှန်သည်တွေ ထပ်ရောက်
နေပြီ'

'ဪ...မစိုးကလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မစိုးမအားတာ
စုသိပါတယ်၊ သွားစရာရှိသွားပါ၊ စုလည်း ခဏနေပြန်တော့
မလားလို့'

'အို၊ စုကလဲပြန်ဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလား၊ နေပါဦး၊
ပြန်ချင်ရင် ဇေယျာသက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ မစိုး'

အေးစိုးသက်ထွက်သွားတော့ စားပွဲဝိုင်းလေးတွင် စုနှင့်
ခိုင်ဘွားလွင်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်။

စုသည် ငြိမ်သက်နေသောခိုင်ဘွားလွင်ကို မသိမသာအကဲ
ခတ်နေမိသည်။

ခိုင်ဘွားလွင်၏ မျက်နှာသည် တည်ကြည်အေးဆေးမည့်
သဏ္ဍာန်အထင်းသားပေါ်နေသည်။

မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ဝိုင်းထဲထိုင်နေတာ
တောင်ရောနှောပြီး မိတ်မဖွဲ့၊ စကားမပြော၊ သူ့အတွေး
နှင့်သူငြိမ်သက်နေသည်။ မစိုးမိတ်ဆက်ပေးသွားတာတောင်
သူကစကားမပြော၊ စု နည်းနည်းတော့ ချဉ်သွားသည်။
စိတ်ထဲတွင်လည်း အတော်ဘဝင်မြင့်တဲ့ သူပဲဟု မှတ်ချက်ချ
မိသည်။

ထိုင်နေရတာကြာပြီမို့ စုပျဉ်းလာသည်။
ပြန်ရန်ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ငြိမ်သက်နေသော ခိုင်ဘွားလွင် ဆိုသူထံမှ
စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဪ... စု ပြန်တော့မလို့လားဗျ၊ နေပါဦး ကျွန်တော်နဲ့
စကားလေးဘာလေးပြောပါဦး'

ဘုရားရေဟုသာ စုတ၊ တပြုံး အော်လိုက်ချင်တော့သည်။
ထိုင်နေတုန်းကတော့ စကားမပြောဘဲနဲ့ အခု သူများတကာ
ပြန်မယ် လုပ်တော့မှနေပါဦး စကားလေး ဘာလေးပြော
ပါဦးတဲ့။

မိန်းကလေးချင်းသာဆို စုကိုင်ဆောင်မိမည်။ အသည်း
ယားစရာ၊ စု တမင်ရွဲ့ ချင်လာသည်။

'စု ပြန်တော့မှာ စုရောက်တာကြာပြီလေ'
'အာ စုကလဲ နေပါဦးဗျ၊ စုမရှိတော့ ကျွန်တော် တစ်
ယောက်တည်း စကားပြောဖော် မရှိတော့ဘူးမေ့'

ဪ... စောစောတုန်းက စကားတော်တော် ပြောတာ
ကိုးဟု စိတ်ထဲကပဲ့ပြောနေမိသည်။ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတဲ့
လူတစ်ယောက်တည်းပျင်းပြီးကျန်ပဲလေ စေ၊ ပြန်တော့မယ်ဟု
စုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

'အားနာပါတယ်၊ စုစကားမပြောတော့ဘူး၊ အချိန်ဓရာ
လို့ ပြန်တော့မယ်နော် ကိုခိုင်ဘွား'

'ဟာ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်၊ ဟိုလေ...
ဇေယျာသက် မအားဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် ဟိုလေ... စုကို
ကျွန်တော်လိုက်ပို့ ပေးမယ်နော်'
ဘယ်လိုလူလဲကွယ်။

ထိုအချိန်တွင် အေးစိုးသက် ရောက်လာသည်။

‘အို စုပြန်တော့မလ္လာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မစိုး သူငယ်ချင်းနဲ့စကားတွေ ပြောရတာ အာညောင်းလာလို့ ပြန်တော့မယ်’

ခိုင်ဘွားလွင် မမြင်အောင် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲပြု၊ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြရင်း အေးစိုးသက်ကို ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

အေးစိုးသက်က သဘောပေါက်ဟန်နှင့် ရယ်နေတော့သည်။

‘စုပြန်မယ်ဆိုရင် ဇေယျာသက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်’

အေးစိုးသက်စကားကြောင့် ခိုင်ဘွားလွင် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်စတ်ကာ.....

‘စိုး ငါနဲ့ဇေယျာစောစောကတွေ့ပြီးပြီ၊ သူ မအားဘူးတဲ့ အဲဒါအဖဲ ငါပဲ စုကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်နော်’

အေးစိုးသက်ကို သွားဖြဲပြကာ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

ခိုင်ဘွားလွင်ကိုကြည့်ပြီး အေးစိုးသက် ရယ်ချင် နေမိသည်။

မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့ ခိုင်ဘွားတော့ စုနဲ့ ကျမမှ ကျနေပြီဟုတောင်းမိကာ ပြုံးမိသည်။

‘အင်း ဒါဆို နှင်ပဲလိုက်ပို့ပေးလို့က၊ စု ဇေယျာမအားလို့ ခိုင်ဘွားလိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်နော် စုလေး’

စုသည် မျက်နှာကြည်ကြည်နုနု ပြုံးပြနေသော ခိုင်ဘွားလွင်အား ထုရှိုက်ချင်စိတ် ပြစ်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၆)

ခိုင်ဘွားလွင်၊ စုကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် စုနှင့် ခိုင်ဘွားတို့ရင်းနှီးမှု ပိုလာကြတော့သည်။

စု၏ သူငယ်ချင်းများသည်လည်း စုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခိုင်ဘွားလွင်ကို အတော်လေး ခင်ကြသည်။

တည်တည်ကြည်ကြည် နေတတ်သော ခိုင်ဘွားပင် စု သူငယ်ချင်းများနှင့် အရောတဝင်နေကာ နောက်ပြောင်နေတတ်ပြီ။

စုတို့ ဒုတိယနှစ်တက်နေရပြီမို့ ကျောင်းသို့ ခဏခဏ ခိုင်ဘွားလာတတ်သည်။

ယခုလည်း ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ စုတို့ အတန်းသို့လာခဲ့သည်။

စုတို့ မရှိ။

ကင်တင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့မိသည်။

နုနုထားသည် ကင်တင်းဘက်သို့ လျှောက်လာသော
ခိုင်ဘွားကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

‘ဟာ စု ဟိုမှာ ကိုခိုင်ဘွား’

စုကို လက်တို့ပြောတာ စပယ်ကြားသွားပြီး အသံပြုနှင့်
လှမ်းအော်တော့သည်။

‘ကိုခိုင်....ဘွား’

စပယ်အော်သံကြောင့် ဘေးဝိုင်းမှ ကျောင်းသား
ကျောင်းသူများအလန့်တကြားနှင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ခိုင်ဘွားကတော့ မကြားသေး။ အသံမြင့်ကာထပ်ခေါ်
လိုက်သည်။

‘ကို.... ခိုင်.... ဘွား-လွင်’

သူ့နာမည်အား တစ်လုံးချင်းလှမ်းခေါ်သံကြောင့်အသံ
လာရာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

‘ဟာ စပယ်တို့က ဒီမှာကိုး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝင်လာကာ စုဘေးက ခုံလွှတ်တစ်
လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်အတန်းထဲသွားကြည့်သေးတယ်၊ မတွေ့တာနဲ့
ကင်တင်းမှာပဲ ရှိမယ်ထင်ပြီးလာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် အတွေး
မှန်သားပဲ’

‘အတွေးမှန်တာနောက်ထား ဒီဝိုင်း ကိုခိုင်ဘွားရှင်းရမှာ
နော်’

စကားသွက် အစားသွက်သော စပယ်ကြည် ပြောလိုက်
ခြင်းပါ။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှင်းမှာပါ၊ စားချင်တာ
သာ အကုန်မှာစား’

‘ဟာ ကိုခိုင်ဘွားရယ် အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ
ကြာငံကြော်’

မော်မော် အပြောကြောင့် စုတို့ရယ်မိကြသည်။

စားကြ၊သောက်ကြနှင့်စကားတွေ အလုအယက်ပြောကြ
သည်။

‘ကိုခိုင်ဘွားကို စပယ်ကြည့်နေတာ၊ စပယ် မျက်စိထဲမှာ
ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပိုချောလာသလိုပဲ’

‘ကောင်မ၊အရှေ့ကခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပန်းကန်တောင်
မကုန်သေးဘူး၊ နောက်တစ်ပွဲအတွက် စကားခေါ်နေ ပြန်ပြီ’

စုအပြောကြောင့် စပယ်စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်ပြကာ-

‘အဖေ စုကလဲကွာ၊ စပယ်ကအစားပုပ်တာ ကျနေ
တာပဲ၊ စပယ်က တကယ်ပြောတာပါ၊ ကိုခိုင်ဘွားက တစ်
ကယ်ချောတာကွ’

‘စပယ်ရယ် အခုလိုပြောတာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ
တယ် ကဲ စားစရာရှိတာသာ အစားပေတော့’

‘အဖေ ကိုခိုင်ဘွားကလဲ’

‘ဒါနဲ့ စုတို့အတန်းရှိသေးလား’

စု၏ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာ ကြည်ကြည်လေးကို
ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဟင်အင်း မရှိတော့ဘူး ကိုခိုင်ဘွား’

‘ဒါဆို စားပြီးအိမ်ပြန်ကြမှာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ပြန်ကြတော့မယ်၊ ဘာလဲကိုခိုင်ဘွားက စုကို လိုက်ပို့ ပေးချင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ စပယ်သိပ်ပါတယ်နော်’
‘မချို့မချဉ်မျက်နှာထားနှင့် စပယ်ကြည့် အပြောကြောင့် ခိုင်ဘွားရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။’

‘အဟ’

‘စပယ်ကလည်း ကိုခိုင်ဘွားချက်သွားအောင် ဘာလို့ ပြောရတာလဲကွာ ပို့ချင်ရင်လဲ ပို့ပစေပေါ့’

နုနုထားအပြောကို စပယ်က ဟန်ပါပါ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြီး.....

‘ကျောင်းပြန်တိုင်း သူငယ်ချင်းတွေကို စပယ်ကားနဲ့အမြဲ လိုက်ပို့ နေကျ၊ ဒီနေ့မှ စပယ်သူငယ်ချင်းစုနဲ့အတူ မပြန်ရဘူး ဆိုတော့ ဒီအတိုင်း ဘယ်ရပါမလဲ’

‘ဒါဆို မမလေးက ဘယ်အတိုင်းမှ ရမလဲ’

‘စပယ်နှင့်ခိုင်ဘွားတို့ ပြောသမျှကို စုပြီးရင်းနားထောင် နေမိသည်။’

‘မမလေးကို ဖားပြီး အဲလေ ညှော်ဝတ်ပြုပြီးပြီလေ’

‘အို ဒါနဲ့ဘယ်ရမလဲ နောက်ထပ် အာလူးကြော်ထုပ်နဲ့ နေကြာစေ ထုပ်တွေဝယ်ပေးမှ စုကိုလိုက်ပို့ ခွင့်ပြုမယ်’

‘ဝယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ စုကို လိုက်ပို့ ခွင့် ပေးလိုက်တာကို ပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာရှဲ့’

‘ဒီလို ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့’

ကင်တင်းတွင် စားသောက်ပြီး၊ စပယ် စိတ်တိုင်းကျ အာလူးကြော်၊ နေကြာစေ့တို့ကို ဝယ်ပေးခဲ့ပြီး စုနှင့် ခိုင် ဘွား ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ခိုင်ဘွားသည် ကားမောင်းနေရာမှ စု၏မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

‘စု’

‘ရှင်’

မီးပွင့်တစ်ခုတွင် မီးနီမိနေ၍ ကားခေတ္တရပ်နားချိန်တွင် စုကို ခေါ်လိုက်သည်။

ညင်သာစွာပြန်ထူးသံလေးကြောင့် ဘဝင်ငြိမ်ရသည်။

‘အခု ဘယ်သွားမလဲ’

‘ဟောတော့ အိမ်ကိုပြန်မယ်လေ အခု ကိုခိုင်ဘွားက စုကို အိမ်ပြန်ပို့ နေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟင်အင်း၊ အိမ်ကိုနောက်မှပို့ ပေးမယ် အခု စုနဲ့တစ်နေ့ ထုမှာ စကားပြောမလားလို့နော် စုဘယ်သွားချင်လဲဟင်’

‘အို စုဘယ်သိပ်ပါမလဲ၊ ကိုခိုင်ဘွားစုနဲ့ စကားပြောတာ အခုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အို ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို.....လေ.....ဟို’

ကြည့်ပါလား၊ ရှက်တတ်လိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် စကားအေးအေး ဆေးဆေးလည်း ပြောချင် နေရာလည်းမရှာတတ်နှင့်။

တကယ် အသည်းယားစရာ။

‘ကဲ...ကိုခိုင်ဘွားရယ်၊ အင်းလျား ကန်ပေါင်ကိုသာ မောင်းပေတော့နော်၊ ကန်ပေါင်ပေ၍မှပဲ လေညှင်းခံရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့နော်’

‘ဟာ...ကောင်းတယ်’

သူများပြောမှ သူကကောင်းတယ်တဲ့။ စု မျက်စောင်းပဲ ထိုးမိသည်။

ဒီလိုနှင့် စုနှင့်ခိုင်ဘွားတို့သည် လေညှင်းခံရင်း ခုံတန်းရှည်လေး တစ်ခုပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ညနေစောင်းလေးမို့ ကန်ပေါင်ပေ၍တွင် လမ်းလျှောက်နေသူများနှင့် စည်ကားနေသည်။

ခုံတန်းလေးတွေနှင့် ကန်စပ်တွေမှာတော့ အတွဲလေးတွေ ကိုယ်စီ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ကြဘဲ သူ့လေနှင့်သူ မိနေကြသည်။

‘စုကို ကျွန်တော် အရမ်းပြောချင်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်’

‘ဘာများပါလိမ့်’

စု စာကြိုးစားဖို့ပဲ ပြောမှာပါဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ခိုင်ဘွားသည် ကန်ရေပြင် ပြာလဲ့လဲ့ ကို ငေးနေရာမှ စုဘက်လှည့်ကာ ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

‘စုကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်’

‘ဗုဇွေ’

တစ်နေ့နေ့တော့ ပြောလာလိမ့်မယ်လို့ စု ထင်ပြီးသား

ချက်ချင်းတော့မထင်မိ၊ ပြောမှပြောတော့လည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုမပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ‘စုကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်’လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ လန်အော်လိုက်ခြင်းပါ။

‘တကယ်ပြောတာပါ စုရယ်၊ ကျွန်တော် မညာပါဘူး၊ စုကို ကျွန်တော် တွေ့တွေ့ချင်းချစ်မိတာ၊ ကျွန်တော် စုကို ချစ်တယ်ဆိုတာ စုရဲ့လှပမှုကို စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်လာတဲ့ အချစ် မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ တကယ့်ရင်ထဲကလာတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုနဲ့ချစ်တဲ့ အချစ်လေးတစ်ခုပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖြစ်တာကလဲ ဘဝတစ်သက် တာအတွက်ရည်ရွယ်ပြီး တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်စစ်နဲ့ တစ်ဘဝစာလက်တွဲဖို့အတွက် ဖွင့်ပြောတာပါ စုရယ်နော်’

ဘုရား၊ ရိုးမလို အမလိုနှင့် ရည်းစားစကားပြောတော့ ထွက်လာလိုက်တဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့၊ ပြောတတ်လိုက်တဲ့ စကား....

‘အဲဒါ စု ကျွန်တော် ကို စဉ်းစားပေးပါနော်၊ ဟိုလေ ကျွန်တော် စုအပေါ်ချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းထားရှိတဲ့ မေတ္တာကို တော့ အကြွင်းမဲ့အာမခံပါတယ်ဗျာ၊ မှတ်ကျောက်တင်ပြီး တော့လဲ အစမ်းခံပုံပါတယ်’

‘ကဲ...တော်ပါတော့ရှင်၊ ကိုခိုင်ဘွားအချစ်ကို စု ယုံပါတယ်ရှင်’

တကယ်လည်း စု ယုံပါသည်။ ခိုင်ဘွားလွင်အကြောင်း အတော်များများကို မစိုးကတစ်ဆင့် အကုန်နီးနီး သိပြီး သားပဲ။

ခိုင်ဘွားလွင်သည် တစ်ကိုယ်တော်သမားတစ်ဦးပင်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ နှစ်တွင် ခိုင်ဘွား၏ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး ကားမှောက်ပြီး တိမ်းပါးခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါး၏အမွေကို ဆက်ခံရင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘုဌေးပေါက်စ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသော်လည်း မပွေ့မရှုပ်၊ မိန်းကလေး များနှင့်လည်း မရောနှော၊ အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းဆို၍ အေးစိုးသက်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ရည်းစားမထားဖူးသေးကြောင်း အေးစိုးသက်က အာမခံထားသည်။

‘စု ကျွန်တော်ကို စဉ်းစားပေးမှာလားဟင်၊ ကျွန်တော်ကို ချစ်လားဟင်’

‘ဘယ်လိုလဲကိုယ်တော်၊ စဉ်းလဲစဉ်းစားခိုင်းသေးတယ်၊ အခုချက်ချင်းလဲ ကျွန်တော်ကိုချစ်လား မေးနေတယ်၊ တယ်သွက်လှချည်လား’

စု အပြောကြောင့် ခိုင်ဘွား ရှက်ရယ် ရယ်မိသည်။

‘အဟဲ စုရယ်၊ စုအချစ်ကို ကျွန်တော် သိပ်လိုချင်လို့ပါ ဗျာ၊ စုကချစ်တယ်လို့သာပြောခဲ့ရင် ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေ့က စပြီး ကံအကောင်းဆုံးနဲ့ အပျော်ဆုံး လူသားဖြစ်မှာပေး ချာတယ်’

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လင်းလက်နေသော မျက်ဝန်း များဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်းပြောနေသော ခိုင်ဘွားကိုကြည့်ပြီး စု၏စိတ်များ ညွတ်နှူးလာသည်။

ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်များနှင့် ရည်းစား မထားဖူး သေးတဲ့ နှလုံးသားကြောင့် ခိုင်ဘွားကို ချစ်နေပြီဟုထင်မိ သည်။

ခိုင်ဘွားသည် စု၏ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဘဝဖော် ဖြစ်မှန်း စု သိသည်။

ခိုင်ဘွားနှင့်သာဆိုပါက စုဘဝအနာဂတ်သည် ပန်းခင်း ထဲ လေညှင်းဖြူးသော ဘဝလေးပင်။

လှပလာမယ့် ပန်းချီကားလေး တစ်ချပ်ပင်။

ခိုင်ဘွား၏ အယုအယနှင့်ပင် တစ်ကမ္ဘာတည်နိုင်မည့် အချစ်မျိုးနှင့်။

‘စုလဲ ကျွန်တော်ကို သံယောဇဉ်တူယ်နေမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုလေ စုလဲလေ ကျွန်တော်ကို အရင်က စဉ်းစားခဲ့ဖူးရင်လဲ အဟဲ အခုတခါတည်း စုရဲ့သဘောထားလေးကို ပြောပြပါ လားဟင်၊ ကျွန်တော်အရမ်းကြားချင်လွန်းလို့ပါ’

စိတ်လှုပ်ရှားဟန်နှင့်ပြောနေသော ခိုင်ဘွားကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။

‘စု ပြောလေ၊ ကျွန်တော်ကိုချစ်လားလို့ ပြောပါဗျာ’ စု ဘာမှမပြော။

‘စု ပြောပါဗျာ၊ ဟိုလေ ပါးစပ်က မပြောချင်ရင်လဲ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြဗျာ’

ညှင်သာစွာ စု ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ခိုင်ဘွား၏ မျက်နှာ ဝမ်းပသွားသည်။

‘ဟာ....ဝမ်းသာလိုက်တာ စုရယ်’

ဝမ်းသာအားရနှင့် စုကိုလှမ်းအဖက် စုကလည်းခုံပေါ်
ကထပြီးအရှောင်မို့ စုကို မဖက်မိဘဲ အရှိန်လွန်ကာ ခုံတန်း
အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

အင်းလျားကန်ပေါင်၏ ညနေခင်းသည် ရယ်သံတို့ဖြင့်
ဝေစည် သာယာနေတော့သည်။

....ဝီ....

အခန်း (၇)

‘စုလေးမင်းကို ကိုကိုအရမ်း ချစ်တယ်ကွာ၊ ဘဝ တစ်
သက်တာအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာမို့လည်း သိသိပြီ
မြတ်နိုးတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်သိလား’

ခိုင်ဘွားသည် စု၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်မဝ ဖြစ်နေရာမှ
ရင်ထဲကလာသောစကားများကို ပြောနေမိသည်။

စု၏လက်ကလေးကိုကိုင်ထားသော ခိုင်ဘွား၏လက်များ
ကတော့ အေးစက်နေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ရင်ခုန်သံတို့ဖြင့် နွေးထွေးနေသည်။
သည်မိန်းကလေးကို ခိုင်ဘွားသိပ်ချစ်ရပါသည်။

အချစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြန် ဘဝအတွက်လည်း ရည်ရွယ်ထား
သူမို့ အရမ်းကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရသော အချစ်ကလေး။

ခိုင်ဘွား၏ ချစ်ရည်ရွန်းသော အကြည့်များအောက်တွင်
တော့အပြုံးလေးဖြင့်သာ စုနေနေသည်။

ခိုင်ဘွား၏အချစ်ကို လက်ခံမိတာကွဲကောင်းသည်ဟုသာ
တွေးမိသည်။

ခိုင်ဘွားနှင့် သာဆိုပါက စု၏ အနာဂတ် ခရီးလမ်းသည်
ထာဝရပြောင်ဖြူမည်သာ။

ခိုင်ဘွား၏ ချစ်မြတ်နိုးမှုအောက်တွင် စုသာယာနေပါ
သည်။

ရည်းစားဦးမိုးလည်း စုဘာသာခိုင်ဘွားကို ချစ်နေမိ
သည်။

‘စုလေး’

‘ကိုကို’

စုထက် ခြောက်နှစ်ခန့်အသက်ပိုကြီးသည်မို့ ခိုင်ဘွားကို
ကိုကိုလို့ပဲ စုခေါ်မိသည်။

‘စုလေးကို ကိုကိုတစ်ခုပြောမလို့’

‘ပြောလေကိုကို ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ဟိုလေ၊ စုလေးက ကိုကို့စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်
လို့အရင်ပြော’

‘ဟော ကိုကိုကလည်း စုလေး ကိုကို ပြောသမျှ နား
ထောင်ပါမယ်ရှင်၊ က ပြောစရာရှိတာသာပြော’

ခိုင်ဘွားသည် စု၏ဆံနွယ်လေးများကို ညင်သာစွာသပ်
တင်ပေးလိုက်သည်။

စု၏လက်ကလေးကိုလည်း ဆုပ်နယ်နေသည်။

ခိုင်ဘွား၏အပြုအမူများအားလုံးတွင် ချစ်ခင် တန်ဖိုး
ထားမှုတို့ ပါဝင်စီးပျောနေသည်။

‘ကိုကို၊ စုလေးကို သိပ်ချစ်တာ စုလေးသိတယ်နော်’

‘သိပါတယ် ကိုကို’

‘စုလေးကို သိပ်ချစ်လို့ စုလေးကို ကိုကိုဘာမှမပြောခဲ့တာ
စုလေးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲလေ ဆိုပြီး ပြောမထွက်
ခဲ့တာ’

‘ဘာများပါလိမ့် ကိုကိုရယ်’

‘အဟင်း စုလေး ဖက်ရှင်ဝါသနာပါတဲ့ ကိစ္စ၊ ဖက်ရှင်
ပြုပွဲ ပြိုင်ပွဲတွေ ပါဝင်တဲ့ ကိစ္စပေါ့ စုလေးရယ်’

‘ဟင် စုလေးဝါသနာပါတဲ့ကိစ္စက ကိုကို့ကို ဘာများ
ထိခိုက်နေလို့လဲ’

ခိုင်ဘွားသက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

‘ဟင်း’

စု၏မျက်နှာလှလှလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမှ အကြည့်ကို
အဝေးတစ်နေရာသို့ ပို့လိုက်သည်။

‘စုလေးရယ်၊ ကိုကို့ကိုတော့ ဘာမှ မထိခိုက်ပါဘူးကွာ၊
ဒါပေမယ့် စုလေးဖက်ရှင်ပြုနေတာ ကိုကိုသဘောမကျဘူး’

ခိုင်ဘွားများနှာကိုတစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီးစုံမဲ့ ပြုံး
ပြုံးမိသည်။

‘အဟင်း သဘောမကျဘူး ဟုတ်လားကိုကို ကိုကိုနဲ့ စုနဲ့
စတွေ့ကတည်းက ဖက်ရှင်ပွဲတွေမှာ စုအမြဲဖက်ရှင် ဝင်ပြုနေ
တာ ကိုကိုသိခဲ့ပါတယ်နော်... အရင်ကတည်းက စုဖက်ရှင်
ပြုခဲ့တာပါ၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့ပြီး၊ သိပြီး၊ ချစ်ပြီးမှ စုဖက်ရှင်ပြုခဲ့
တာမဟုတ်ဘူးနော် ဟုတ်ရဲ့လား ကိုကို’

‘ဟုတ်ပါတယ် စုံလေးရယ် စုံလေးပြောတာ မှန်ပါတယ်’

‘စုဖက်ရှင်ပြတောကို ကိုကိုသဘောမကျဘူးဆိုရင် အစကတည်းက စုကို ကိုကိုဘာလို့ ချစ်ခဲ့တာလဲ၊ မချစ်ဘဲနဲ့ နေခဲ့ပါလား၊ အခုမှ ကိုကိုက စုဖက်ရှင်ပြတောကို သဘောမကျဘူးလေးဘာလေးနဲ့ ဖြစ်လာပြီ၊ ကိုကိုသဘော မကျတော့တာနဲ့ နှစ်ရှည်လများလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခု၊ ဝါသနာတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာလား ဟင် ကိုကို’

အမောတကောလေသံဖြင့်ပြောလာသောစုစကားကြောစွဲခိုင်ဘူးခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

‘ကိုကို ပြောတာ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး စုံရယ်၊ စုကိုလဲ၊ စုဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို ကိုကိုစွန့်လွှတ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ စုဖက်ရှင်ပြတောကို သဘော မကျဘူးလို့ဘဲပြောတာ၊ စုလေးမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ အေးစိုးသက် ဖက်ရှင်ပြတောလဲ ကိုကိုသဘောမကျဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်တော့ ဘာမှမပြောပါဘူး’

‘ကိုယ့်ချစ်သူ ကျတော့ ငါပြောတာ နားထောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ စုဖက်ရှင်ပြတောကို သဘောမကျဘူး မလုပ်နဲ့လို့ ပြောတာပေါ့ဟုတ်လား’

သူမ ဝါသနာပါတာ သဘော မကျဟု ပြောမိရုံလေးနှင့်တင် ခိုင်ဘွားလွင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ စကားကိုလည်း ငေါ့တော့တော့ ပြောမိသည်။

‘ဟင်း စုရယ်ကိုကို စုံကိုမလုပ်ရဘူးလို့ မပြောဘူးနော်.... ပြီးတော့ကိုယ့်ချစ်သူမို့ ကိုယ်ပြောတာနားထောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ တယူသန်ယုံကြည်ချက်မျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

စုလေး ပြောသလိုပါပဲ၊ စုနဲ့မသိကတည်းက စုဖက်ရှင်ပြပွဲတွေမှာ အမြဲဝင်ပြနေတာ သိခဲ့တာပဲ၊ ကိုကိုနဲ့ချစ်သူဖြစ်တော့လဲ စုဖက်ရှင်ပွဲတွေ ဝင်တုန်းပဲလေ’

‘စုကို ကိုကိုအခုပြောနေတာက စုမလုပ်ပါနဲ့လို့ ကိုကိုတားနေတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စုဖက်ရှင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ဝင်ပြနေတာကို ကိုကိုသဘောမကျဘူးလို့ပဲ ပြောပြတာပါကွာ။

ကိုကိုတောင်ဘာမှ မပြောရသေးဘူး၊ စုက အရင်စိတ်ဆိုးချင်နေပြီလား’

စု ခေါင်းရမ်းပြမိသည်။ ခိုင်ဘွားလွင်၏စကားကိုပဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင့်နေမိသည်။

‘ဒါကြောင့်ဒီစကားစ၊ မပြောခင် စုံလေးကို ကိုကိုအရင်မေးခဲ့သားပဲ၊ ကိုကို စကားနားထောင်မလားလို့၊ စုလေးက နားထောင်ပါ့မယ်ရှင် ဆိုလိုသာ ကိုကို ဒီစကားပြောခဲ့တာ၊ စုလေးက သေချာ နားမထောင်ဘဲ ကိုကို ကိုငေါ့တော့တော့ စကားတွေ ပြောတယ်နော်’

စု ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ခိုင်ဘွားလွင်က ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။ ‘စုလေး ဝါသနာပါတာလုပ်ပါ၊ စုလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲလေ၊ ကိုကိုမတားပါဘူး၊ တားပိုင်ခွင့်လဲ

မရှိဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုသဘောမကျဘူး ဆိုတာကို တော့ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်နော်၊ စုံလေးသိရအောင် သက်သက်ပဲ ပြောပြတာပါ၊ မလုပ်ရဘူးလို့မပြောပါဘူး’

‘ကိုကိုက ကိုကို့ချစ်သူမိန်းကလေးကို တည်ငြိမ် အေးဆေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ သွားလာပုံကအစ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့နေရမယ်၊ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးရမယ်၊ တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ယဉ်ကျေးလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ပြောတာကိုပဲလိုချင်တယ်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လူ့န္တေ့ရှိရှိလေးဆိုရင် အလိုလိုကျက်သရေက ရှိလာရောလေ’
ခိုင်ဘွားသည် စကားပြောနေရာမှ စုကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့စကားကို စုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

‘ကိုကိုက ကိုကို့ချစ်သူကို အဲလိုမျိုးလေး လိုချင်တာ၊ ဖက်ရှင်ပြတော့ အဝတ်အစားမျိုးစုံဝတ်ရစေ၊ အနောက်တိုင်းပုံပုံစံဆို ပိုတောင်ဆိုးသေး၊ အရမ်းကို လော်လီလွန်းလှတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရတယ်၊ အမူအရာကျတော့လဲ ဆပ်ကော့လပ်ကော့’

‘ဟင်.... ကိုကိုက ဖက်ရှင်သမားတွေကို ရှုတ်ချ နေတာပဲ’

ခိုင်ဘွားစကားကို စု ဖြစ်ပြောလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးစုလေး၊ မရှုတ်ချဘူး၊ သူ့လှိုင်းနဲ့သူ့လေးကိုကိုက မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာမျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး မြင်တာကို ပြောပြတာပါ စုရယ်၊ ဆက်ပြောမယ်နော်’

စု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဖက်ရှင်လျှောက်နေတဲ့အချိန်ဆိုရင် မျက်နှာက ထိမထင်တဲ့ ရုပ်မျိုးနဲ့ ပြီးတော့ ဘက်ပေါင်းစုံက ပေါ်လွင်အောင် ပြရတာ၊ ရှေ့၊ ဘေး၊ ဝဲ၊ ယာ၊ အို-ကုန်ရော၊ စင်မြင့်ပေါ်ကနေ ပြရတာ၊ ကြည့်တဲ့ပရိသတ်ကလဲ မနည်းဘူး၊ ငမ်းကြောထဲတဲသုတေ့လဲပါသေး၊ ကိုယ့်ချစ်သူရှိ လှပမှု၊ အလှအပတွေကိုကြည့်ပြီး မိန်းမူးသာယာပြစ်မှားနေတဲ့ လူတွေကို ကိုကိုကသဘောကျရမှာလား’

‘ကိုကို သဝန်တိုမိတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူရှိ အလှအပကို ငိမ်ခံကြည့်နေတာ ကိုကိုမကြိုက်ဘူးလေ၊ ကိုကိုသဘောမကျဖြစ်မိတာ အပြစ်တစ်ခုတော့မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူးနော် စုလေး’

စု ခေါင်းညိတ်မိသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကိုကိုမတားပါဘူး၊ စုသဘောပါ၊ ကိုကို့ခံစားချက်ကို စုသိရအောင်သာ ပြောပြတာပါ၊ စုက နားလည်ပေးပြီး မလုပ်တော့ရင်တော့ ကိုကို အရမ်းဝမ်းသာမိမှာ၊ ဒါက စုရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပါကွာ၊ ကိုကို ကို တကယ်ချစ်ရင်တော့ ကိုကို့သဘော စုလိုက်လိမ့် မှာပါ၊ ဒါက စုသဘောပါကွာနော်၊ စုလေး စိတ်မချမ်းသာတာ ကိုကိုမမြင်ရက်ပါဘူးကွယ်’

ခိုင်ဘွားသည် စကားစကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး စု၏ ဆံပင်ထေးများကို ညှပ်သာစွာ သပ်တင်ပေးနေသည်။

စု ဘာမှပြန်မပြော။

ဖြေရှင်းချက်ထုတ်မနေ၊ မက်ရှင်ပွဲ မဝင်တော့ဘူးလို့ တော့ လုံးဝမပြော။

ခိုင်ဘွား၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့သာ တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

....၀....

အခန်း (၈)

ဒုတိယနှစ် နောက်ဆုံးဘာသာ ဖြေဆိုပြီးပြီမို့ စု၏စိတ် များ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။

ဝယ်၊ မော်မော်၊ မထားတို့ပါ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ကြ တာမို့ စုတို့ ပျော်နေမိသည်။

မေးခွန်းစာရွက်ကိုကြည့်လိုက်၊ ငြင်းကြ ခုံကြလိုက်နှင့် ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီမို့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေကြသည်။

‘ကဲ...စာမေးပွဲတော့ ဖြေပြီးသွားပြီ၊ အခုမှပဲ စိတ်ပေါ့ ဝါးသွားတော့တယ်’

နှုနုထားက မေးခွန်းစာရွက်ကို လွှတ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မထားရယ်၊ မော်မော်လဲ စာမေးပွဲ မပြီးမချင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေတာ၊ မတော် စာမေးပွဲရက်အတွင်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်သွားရင် စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်ဘဲနေမှာ’

‘စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်လို့ကတော့ မော်မော် သွားရောပဲ၊ ဂုဏ်ထူးတန်းနဲ့လွဲသွားမှာ’

‘အဟိ...အဟက်...အဟား...အဟုတ်’

မော်မော်စိုး၏စကားကြောင့် စပယ်ကြည် လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။

ရယ်ပုံက လည်ချောင်းထဲက ဖျစ်ညှစ်ပြီး ထွက်လာတဲ့ ပြောင်ချော်ချော်ရယ်သံ။

ချောင်းဆိုးသလိုပါ လုပ်လိုက်သေး။

‘ဂုဏ်ထူးတန်းတဲ့ ဟုတ်စ၊ ရာရာစစ မော်မော်ရယ်၊ ခွက်ပစေးက နားစကပ်ထွက်ရတယ်လို့’

အကြောင်းသိမို့ မော်မော်စိုးကို စပယ်လှောင်နေသည်။

‘ကောင်မ...ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားထွက်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နင်ကလဲ တော်တော်ကိုတုံးတယ်’

မော်မော်စိုးက ပြောလက်စ စကားကို လေသံတိုးကာ ဆက်လိုက်သည်။

‘သူများကြားရင် အထင်ကြီးအောင်လို့’

‘အဟက်...ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကြာပြောင်ကြာနှင့် စိတ်တို့ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

‘ဒါနဲ့ စု၊ နဂိုကိုကို လာကြိုမှာလား’

မော်မော် မေးလိုက်ခြင်းပါ။

‘ဟင့်အင်း၊ ငါ လာမကြိုခိုင်းဘူး၊ ဆီကုန်မှာစိုးလို့ လေးစပယ်ကားနဲ့ပဲပြန်မှာ၊ စပယ်ကုန်တာက ကိစ္စမရှိဘူး’

စုစကားကြောင့် စု၏ကျောပြင်ကို စပယ်ကြည် လိုက်ထုတော့သည်။

‘ကောင်မစုတ်၊ အဲလည်မ၊ သူ့ဟာကျတော့ သိပ်သိတတ်နေတော့ပေါ့လေ’

‘ချစ်သူနဲ့သူငယ်ချင်း တူမှမတူတာ’

စပယ်ကြည် လက်သီးထုချက်များကို ရှောင်ရင်း စုတို့ တစ်သိုက် ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောမိကြသည်။

အိမ်ကလာကြိုသော စပယ်ကားရောက်လာသည်နှင့် လေး

‘ယောက်သား ကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။

ကားလေးက စုအိမ်ဘက်သို့ အရင် ဦးတည်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှာတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောဆို ဆူညံနေတော့သည်။

စုတို့လမ်းထိပ်တွင် စပယ်ကားလေး ရပ်သွားသည်။

စု ဆင်းလိုက်သည်။

ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ဂျိုင်း...’

‘ကဲ...အားလုံးပဲ သွားမယ်နော်၊ ကောင်းကောင်းသွားကြဦး၊ လေသိပ်မပေါသွားနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ နင်တို့လေတွေ ကြောင့် မိုးမရွာဘဲနေဦးမယ်’

‘စုခ သိပ်ပြောတတ်’

သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ပြီး လွယ်အိတ်ကလေးပိုက်ကာ စု အိမ်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲဝင်ကနီး ဖိနပ်ချွတ် အရောက်တွင် အိမ်ထဲမှ စကားသံအချို့ ကြောင့် စု ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားရသည်။

တစ်လမ်းလုံးပျော်ခဲ့သမျှ အပျော်အားလုံးလည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတော့သည်။

အိမ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားသံတို့ကို စုနားစိုက်ထောင်နေမိသည်။

‘နွယ်နွယ်ရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့လို့ အတန်တန်ငါတားနေတဲ့ ကြားထဲက နင်လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တယ်၊ အခုတော့ ကုန်ပြီပေါ့’

ဘူး၏အသံသည် ဒေါသကြောင့်တုန်ခါနေသည်။
‘ငါ့စကားနားထောင်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ရှိသမျှကုန်ပြီ၊

ငါတို့ ဘာနဲ့သွားစားကြတော့မလဲ’

ဘူး၏စကားများကို ခေါင်းငုံ့ နားထောင်နေသော ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းထံမှ ရှိုက်သံနှင့်ရောသော စကားသံတို့ တိုးညှင်းစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဒေါ်လေးရယ် နွယ်နွယ်လည်း မြတ်မယ်၊ ကိုယ်အတွက် အကျိုးရှိမယ်ထင်လို့ ရှိသမျှ ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ၊ ဒီလို အလိမ်ခံရမှန်းသိလို့ ကတော့ နွယ်နွယ်ဘာလို့ ပိုက်ဆံ သုတ်ချေးပါမလဲ၊ နွယ် ကြည့်လုပ်ပါဦးမယ် ဒေါ်လေးရယ်’
ဒေါ်နွယ်ငြိမ်း၏ ဝိုသ်ပါအသံကြောင့် ဘူး၏ လေသံများ တည်ငြိမ်သွားသည်။ ဒေါသသံမပါတော့။

ကရုဏာသက်သော လေသံသို့ ပြောင်းသွားသည်။
‘နွယ်နွယ်ရယ်၊ လိမ်မယ့်သူက ကျွန်တော်လူလိမ်ပါခင်ဗျ၊ အလိမ်ခံကြပါလို့ ဘယ်ပြောပါမလဲကွယ်...’

ပြီးတော့လူလိမ်ဆိုတာ စာဆွဲထားတာလည်း မဟုတ်၊ ချိုပါတာလည်း မဟုတ်၊ ဟင်း-လူတွေကို ကိုယ်စိတ်နဲ့ နှိုင်းပြီး ရိုးတယ်လို့ ရိုးသားစွာ ထင်မိတာကိုက မှားနေပြီ’

‘အဟင့် အဟင့်’

ဒေါ်နွယ်ငြိမ်းထံမှ ရှိုက်သံထွက်လာသည်။

‘ကဲပါ တူမရယ် ဝိုမနေပါနဲ့တော့၊ အရင်ဘဝက ကိုယ်သူများကို လိမ်ခဲ့မိလို့ ခုဘဝမှာ ကိုယ် အလိမ်ခံရတယ်လို့ ပဲ သတ်မှတ် လိုက်တော့နော်၊ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ တော့ ကဲ-တိတ်တိတ်’

ဘွားက တရားသဘောပြကာ ချော့နေသည်။

‘နွယ်နွယ် ငိုတာက ဆုံးသွားတဲ့ပိုက်ဆံကို နှမေ့လို မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ စုလေးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ ဆုံးသွားတာမို့ ငိုမိတာပါ’

‘ဟင်’

စု သက်ပြင်းချမိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လလောက်ကအဖြစ်ကို ပြန်မြင်ယောင်မိ သည်။

အဲဒီနေ့က စု ညှော်ခန်းထဲတွင် စာဖတ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့ ရောက်လာတာနှင့်စုကို ဒေါ်လေး အပြင်လွှတ်တော့သည်။ ရှိမနေစေချင်မှန်းသိ၍ ဘာမှ ပြန်မမေးတော့ဘဲ မုန့်ဟင်း ခါးဆိုင်သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

ပြန်လာမှမေးတော့ အတိုးများများနှင့် ငွေလာချေး တာမို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်တာတဲ့။ တစ်လအတွင်းအတိုး ရောအရင်းပါပြန်ရမည်တဲ့။

စိတ်ချရရှိလားလို့ မေးတော့ စိတ်ချရပါတယ်တဲ့။

အဲဒီလူတွေက နွယ်နွယ်နဲ့ အတော် ရင်းနှီးလို့ လားလို့ မေးတော့၊ တစ်ဦးနဲ့ ကတော့ နည်းနည်း ခင်ပါတယ်တဲ့။ နောက်တစ်ဦးကိုတော့ မသိပါတဲ့။

အခု ချေးတာက နောက်တစ်ဦးကချေးတာတဲ့။ အဲဒီတုန်းက စု ဘုရားတ၊ မိသည်။ ပြန်ရဖို့ စု မတော့ရဲ။ နွယ်နွယ်ကို ဘာမှ ပြောမနေ တော့။

စိတ်ဆင်းရဲရုံပဲရှိမည်။

အခုတော့ စုထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အလိမ်ခံထိပြီ။

သိပ်အယုံလွယ်လွန်းတဲ့ နွယ်နွယ်ပဲ။

‘ဟင်း’

သက်ပြင်းကို လေးတဲ့စွာချရင်း ညှော်ခန်းထဲ လှမ်းဝင် လိုက်သည်။

စုကို တွေ့လိုက်သည့်နှင့် ဘွားနှင့်နွယ်နွယ်တို့၏ မျက်နှာ အမူအရာများ ပြောင်းသွားသည်။

‘ဟော စုလေးပြန်လာပြီ၊ ဖြေနိုင်ရဲ့လား စုလေးရဲ့၊ စုလေးမောလာလား၊ နွယ်နွယ် ထမင်းအဆင်သင့်ခူးပေး ထားတယ်၊ လာကလေးလာ’

‘ပေး ပေး စုလွယ်အိတ်၊ ဘွားကိုပေး၊ သွားဒေါ် လေးနွယ်နွယ်ခူးပေးထားတဲ့ ထမင်းသွားစားလိုက်ဦး၊ စု လေးဆာနေမှာ ဘယ်လိုလဲ စုလေး စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့ လား’

စုအပေါ်ထားရှိသည့် ဘွားနှင့် နွယ်နွယ်တို့၏ မေတ္တာ စေတနာများ။

ရင်ထဲကပဲ စုသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စုကို ယုယထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့
ဘွားနဲ့နှယ်နှယ်။

စုဘာမှ မငြိုငြင်စေရ။
အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင်ထားသည်။
ချစ်လိုက်တာလဲ တုန်လှို၊ ဘာမှမခိုင်းရက်။

ဆယ်တန်းအောင်စကတည်းက အပြင်မှာ စုအလုပ်ထွက်
လုပ်ဖို့ပြောခဲ့သည်။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ကာ တက္ကသိုလ်
ဆက်တက်ခိုင်းသည်။

ရှိတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့သာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။
ခုတော့ ရှိတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေရောင်းပြီးပိုက်ဆံပိုရအောင်
အမြတ်ရအောင်ဆိုပြီး ငွေတိုးချေးစားမှ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ။
စုစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ စုကိုမပြောဘဲ ဖုံးဖိထားကြသည်။
ဒါပေမယ့် စုသိသွားပြီ။

ဘွားတို့၏ကျေးဇူး၊ မေတ္တာစေတနာများသည် စုပေါ်
တွင်အနှိုင်းမဲ့။
စု ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။
'စုလေး စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရုံလားလို့ ဘွား မေးနေတယ်
လေ'
'စု ဖြေနိုင်ပါတယ် ဘွားရှဲ့၊ နှယ်နှယ်နဲ့ ဘွားတို့ စော
စောက ဘာတွေပြောနေကြတာလဲဟင်'

'အို ဘာမှ မပြောပါဘူးကွယ်'
ကမ်းကတမ်း ဘွားငြင်းသည်။
'စုကို မဖုံးသားပါနဲ့ ဘွားရယ်၊ စုရောက်နေတာကြာပါ
ပြီ၊ စုအကုန်ကြားပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် စုကို ချစ်တဲ့ဘွားတို့
ကို စုကလဲချစ်တယ်၊ ကျေးဇူးတို့ ပြန်တဲ့အနေနဲ့ စု အလုပ်
ထွက်လုပ်မယ်နော်'

'အို၊ မလုပ်ရဘူး၊ နှယ်နှယ်ပဲ လုပ်မှာပေါ့'
ကန်ကွက်သံများ တူညီစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
'စုကို မတားကြပါနဲ့ တော့ ဘွားနဲ့ နှယ်နှယ်ရယ်၊ စု
ကလေးလေးမှမဟုတ်တော့တာ၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီး
တောင် ဖြစ်နေပြီပဲ'

'အဲဒီ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးမို့ အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတာ
ပေါ့၊ ကျောင်းလဲ မပြီးသေးဘဲနဲ့'
ဘွားက ဝင်ပြောသည်။

'အို ဘွားရယ်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့
သူတွေအများကြီးပါ၊ စုကို ချစ်ရင် မတားကြပါနဲ့၊ တား
ရင်တော့ စုကို မချစ်လို့ပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်မှာ'
ဘွားနှင့်နှယ်နှယ်တို့၏ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချမှု အောက်တွင်
စု၏စကားသည် အောင်မြင်သွားခဲ့ပြီ။

ဘွားတို့က စုကို အလုပ်လုပ်ခွင့် ပြုလိုက်သော်လည်း
ခိုင်ဘွားက သဘောမတူချင်။

စုက ရှင်းပြသည်။

မပြေမလည်ဖြစ်လာသော အိမ်တွင်းရေး အကြောင်း။

ခိုင်ဘွားပြောတာကလည်း ရှင်းသည်။

စုနှင့် သူသည် ချစ်သူများ ဖြစ်သည်။ မကြာမီအချိန် (စု ကျောင်းပြီးချိန်) တွင် လက်ထပ်ကြမည့် သူတွေ့လည်း ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် စုရဲ့ အိမ်စရိတ်အားလုံးကို ပေးမည်။

အေးဆေးစွာ စု ကျောင်းဆက်တက်။

သူ့စည်းစိမ်အားလုံးသည် စုရဲ့ စည်းစိမ်။

အစစအရာရာ သူ့တာဝန်ထားဟု ပြောသော်လည်း

စုလက်မခံ။

ဘွားတို့ ကျေးဇူးများသည် စုအပေါ်တွင် ပြော၍မကုန် အောင်များပြားကြောင်း။ စုသည်လည်း အရှယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောမိန်းမပျိုဖြစ်ကြောင်း။ ဘွားတို့သည်လည်း အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်ကြောင်း။

ဒါကြောင့် ဘွားတို့ရှိတုန်း လုပ်ကျွေးချင်ကြောင်း။

ခိုင်ဘွားပြောသလို ခိုင်ဘွားဆီက အသုံးစရိတ်ယူရင်

သော်လည်း မယူချင်ကြောင်း။ ဘွားတို့ကို မိမိလုပ်အားဖြင့်သာ ကျွေးချင်ကြောင်း။

စေတနာကို တန်ဖိုးထားသော်လည်း လက်မခံတဲ့အတွက် တစ်မကောင်းကြောင်း။

ဘွားတို့ကို မိမိလုပ်အားဖြင့်သာ ကျွေးချင်ကြောင်း။

ငွေဖြင့် စုဂုဏ်ယူချင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စိကောပတ်ကူး ပြောနေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ မတတ်သာသည့်အဆုံး စု၏ ဆန္ဒကို ခိုင်ဘွားလိုက်လျောလိုက်ရတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် စုတစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံအဖြစ် ရှုပ်ထွေးပွေလိလှသော၊ လူပေါင်းစုံလှသော လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

....o....

အခန်း (၉)

စု၏ ပထမဦးဆုံးဝင်လုပ်ဖြစ်သောနေရာမှာ 'မိုးဝေ' စတိုး
ဆိုင်ဖြစ်သည်။

လခ နည်းတာကတစ်ကြောင်း၊ ဆိုင်ရှင်က ခိုသုံးသူလုပ်
တာကတစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုဆိုင်မှ စု အလုပ်ထွက်ခဲ့သည်။

အလုပ်မရှိသောကြောင့် နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခု ရှာရ
ပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ခိုင်ဘွား၏အကူအညီကို ယူရတော့သည်။

'မိုးဝေ' မှာတုန်းကစုဘာသာဝင်လျှောက်ပြီးလုပ်ခဲ့ခြင်း။

အခုတော့ ခိုင်ဘွားကို အလုပ်သစ် ရှာခိုင်းလိုက်သည်။

ခိုင်ဘွား၏အသိများမှာ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များ များသော
ကြောင့် အဆင်ပြေသည်။

ခိုင်ဘွားအဆက်အသွယ်များကလည်း စိတ်ချရသည်။
ဒီလိုနှင့် ခိုင်ဘွားစိတ်တိုင်းကျ ရှာပေးသော ပုဂ္ဂလိက
ကျမ္ဘာတစ်ခုတွင် စုအလုပ်ဝင်ခဲ့တော့သည်။

စုတို့ကုမ္ပဏီမှာ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။
ပိုင်ရှင်မှာ ခိုင်ဘွားနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သောကြောင့်
အလုပ်ထဲတွင် စုမှာ မျက်နှာသာရနေသည်။

အလုပ်ဝင်သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းကိုပါ
တစ်ဖက်က တက်နေရသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားပြော ကျမ်းကျမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်
လာသည်နှင့် စုကို အတွင်းရေးမှူးခန့်မည်သာ။

ယခုတော့ အလုပ်အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိသေး။ ဝင်ဝင်
ချင်းလည်းဖြစ်သေးတာမို့ ရုံးဝန်ထမ်းအဖြစ် ခေတ္တတာဝန်
ထမ်းဆောင်နေရသည်။

ဒါပေမယ့် လခကတော့ မဆိုး။
အိမ်အတွက်ဖူလုံလှသည်။
ကျောင်းပိတ်ထားသောကြောင့် အလုပ်ဝင်လုပ်နေသော
စုအတွက် အဆင်ပြေလှသည်။

ကျောင်းလည်းအဖွင့် စုလည်း အတွင်းရေးမှူးဖြစ် ဆို
တော့ ဟန်ကျသည်ပေါ့။

စု ကျောင်းဖွင့်လည်း ပိုင်ရှင်က ကျောင်းတက်ခွင့် ပေး
ထားတော့ စုအတွက် အတော်အဆင်ပြေလှသည်။
အခုတော့ အတွင်းရေးမှူး မဖြစ်သေး။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း တက်နေရသည်။
အလုပ်သွားလိုက်၊ သင်တန်းသွားလိုက်ဖြင့် နားရသည်
မရှိ။

ဒါတောင် ရံဖန်ရံခါ ဖက်ရှင်ပြပွဲများတွင် ဝင်ပြလိုက်
သေးသည်။

ဝါသနာပါတာလည်းလုပ်နေရသည်မို့ မောရပန်းရမှန်း
သောင် သတိမထားမိ။

တစ်ရက်မှ အနားမပေး။

စုကို ကြည့်ပြီး ခိုင်ဘွား အပါအဝင် စု သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်မှာ သနားနေသည်။

အလုပ်ကလည်း ဘစ်ဖက်၊ သင်တန်းကလည်း သွားရ
သေး။ ဒါတောင်မှ နားရက်ကလေးမှာမနားဘဲ ဝါသနာ
ပါတဲ့ ဖက်ရှင်ပွဲများမှာ ဝင်ပြလိုက်နှင့် စုတစ်ယောက် လုံး
ချာ လည်နေသည်။

သူငယ်ချင်းများမှာ စုကို သနားနေသည်။
ထို့ကြောင့် စုထံသို့သာ အမြဲ လာလည်တတ်သည်။

ခိုင်ဘွားလည်း ထို့အတူပင်။

စုအလုပ်သို့ လာလာတတ်သည်။

စုကို သင်တန်း အသွားအပြန် လိုက်ပို့ ပေးမည်ဟု ပြော
စူးသည်။

စု လက်မခံ။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားမည်။
ထစ်ပါးသူကို ဒုက္ခမပေးချင်ဟုဆိုကာ ခိုင်ဘွားကို လိုက်

မပို့ခိုင်း။ သူ့ဘာသာ ဘတ်(စ်)ကားစီးပြီး သွားလေ
ရှိသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းဘွင်တော့ စုတွင်အပေါင်
အသင်းမရှိ။

စုကိုယ်တိုင်က အပေါင်းအသင်း မထားခြင်းပင်။

ဆရာတွေသင်သမျှကိုသာ ကြီးကြီးစားစား သင်ယူလေ့
သာရှိသည်။

စုတို့ အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းသည် 'အသင်အပြ
ကောင်းသည်'ဟူသော နာမည်ကောင်းဖြင့် ကျော်စောနေ
သော သင်တန်းလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

သင်ကြားသောဆရာမှာ သုံးယောက်ဖြစ်သည်။

ဆရာမကတစ်ယောက်၊ ဆရာကနှစ်ယောက်။

ဆရာမ အမည်က ဒေါ်ညိုနွယ်။

ဆရာနှစ်ယောက်ကတော့ဦးမြတ်စိုးနှင့်ဦးမိုးထက်အောင်
တို့ဖြစ်သည်။

ရိုသေလေးစားမှုအရသာ 'ဦး' 'ဒေါ်' တပ်ခေါ်နေရ
သော်လည်း ဆရာ-ဆရာမများမှာ အသက်သိပ်မကြီးသေး။

လူလတ်ပိုင်းမျှသာရှိသေးသည်။

ဆရာ၊ ဆရာမ သုံးယောက်ထဲတွင်တော့ ဦးမြတ်စိုးက
အသက်အကြီးဆုံး။

သူ့အသက်က ၃၅နှစ်။

သူက Phonetics ဟု ခေါ်သော လေယူလေသိမ်း
အသံထွက်ကို စနစ်တကျ သင်ပေးသောဘာသာရပ်ကို သင်
ကြားသူဖြစ်သည်။

ဒေါ်ညိုနွယ်ကတော့ အသက် ၃၂-ခန့်။

ညိုညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ကျက်သရေရှိလှသည်။

သူကတော့ Grammar သင်ကြားသူဖြစ်သည်။

နောက်ဆရာတစ်ဦးကတော့ ဦးမိုးထက်အောင်။

သူသည်လည်း 'ဦး'ဟု လေးစားသမှုပြုပြီး ခေါ်ထား
သော်လည်း အသက်ကတော့ ၃၀ ပင် မပြည့်တတ်သေး။

အသက်ပင် ငယ်သော်လည်း ပညာဘက်တွင်တော့ အ
တော်သမ္မာရဋ်နေပြီ။

ဦးမိုးထက်အောင်တစ်ယောက်သာတော်သည်မဟုတ်။

ဒေါ်ညိုနွယ်နှင့် ဦးမြတ်စိုးတို့ပါ တော်သောကြောင့် ဒီ
အင်္ဂလိပ်စာ၊ စကားပြောသင်တန်းသည် အောင်မြင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ အလွန်ခင်မင် ရင်းနှီးကြသောသူ
များပင်။

ဒီ သင်တန်းကိုလည်း 'မြတ်စိုးနွယ် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်
စကားပြော သင်တန်း'ဟူသော အမည်ဖြင့် စုပေါင်းဖွဲ့စို့
ထုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စိုးနွယ်တွင် လာတက်သော သူများမှာ ကြီးစား
သူများဖြစ်သည်။

အပျော်အပြက်လာကြသူနည်းပါးသည်။

စုသည်လည်း အတော်ကြီးစားပြီး လိုက်နေရသည်။
ဆရာများဖြစ်သော ဒေါ်ညိုနွယ်က ဖေးမပေးသလို၊
ဦးမြတ်စိုးက ကူညီသည်။
ဦးမိုးထက်အောင်မှာလည်း အားပေးသည်။
ဒေါ်ညိုနွယ်နှင့် ဦးမြတ်စိုးမှာ သင်ကြားရာတွင် ပျော်
ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ နောက်ပြောင်ရင်း သင်ကြားလေ့ရှိသည်။
ကျောင်းသား ကျောင်းသူများနှင့်လည်း ရင်းနှီးစွာ
နေသည်။
ဦးမိုးထက်အောင်ကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။
နောက်ပြောင်ခြင်းမရှိ။
အနေတည်သည်။
သို့သော်လည်း စာသင်ကြားရာတွင်တော့ အကောင်း
ဆုံး သင်ကြားလေ့ရှိသည်။
စုကတော့ စာသင်ချိန်တွင် စာကိုကောင်းစွာသင်သည်။
ကျန်တန်းစိတ်မဝင်စား။
သင်တန်းပြီးသည်နှင့် ဘတ်(စ်)ကားစီးကာ အိမ်တန်း
ပြန်လေ့ရှိသည်။
ဒီနေ့လည်း စာအုပ်လေးပိုက်ပြီး ကားဂိတ်သို့လျှောက်
လာခဲ့သည်။
ပုံမှန်လျှောက်နေရာမှ စု၏ စိတ်ထဲဟာကနဲ ဖြစ်သွား
သည်။
အလန့်တကြားနှင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ငိုကြည့်လိုက်
သည်။

ကြမ်းတမ်းဖိုထစ်နေသော လမ်းခမ်းကျောက်ခဲများနှင့်
ခိုက်မိကာ ခိုင်ဘွား ငယ်ပေးထားသော စု၏ဒေါက်ချွန်
ဖိနပ်ကလေးသည် ဒေါက်ပြုတ်သွားပေပြီ။
ဒေါက်အမြင့်က နှစ်လက်မမျိုး တော်သေးသည်။ ဒီ
ထက်မြင့်ပါက စုပင်ချော်လဲသွားနိုင်သည်။
စုသည် စာအုပ်ကလေးကို ကိုင်ရင်း ငိုချင်စိတ်ပေါက်
လာသည်။
ဖိနပ်မလဲခဲ့မိတဲ့ကိုယ်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေမိသည်။
ဖိနပ်ကလေးကတော့ အတော်အစီးခံသည်။ စု၏ ခြေ
ထောက်အောက်တွင် အတန်ကြာဒဏ်ခံပြီးပြီ။
ကြာတော့ ဇရာထောင်းလာပြီ။ စုက အနားမပေးဘဲ
ဆက်စီးနေသည်။
ဖိနပ်ကလေးက လှူလည်း စု ဆက်စီးနေခြင်းပါ။
အခုတော့ ဖိနပ်လှလှလေးသည် မိန်းကလေးလှလှလေး
ကို ဒုက္ခပေးနေပြီ။
အနီးမှ ကားတစ်စီး၏ 'ဟွန်း' သံကြောင့် ဝှက်ကြည့်မိသည်။
'ဟင်၊ ဆရာ ဦးမိုးထက်အောင်'
စု အဖြစ်အပျက်များကို ဦးမိုးထက်အောင် မြင်ပါသည်။
ဒီမိန်းကလေးကိုလည်း 'မြတ်စိုးနွယ်' ကသင်တန်းသူမှန်းသိပါ
သည်။
သင်တန်းသားသင်တန်းသူများကို မိုးထက်အောင် သိပ်
အမှတ်ထားလေ့ မရှိ။

ဒီမိန်းကလေးကိုတော့ သူ့အမှတ်ထားမိသည်။

ထူးခြားသော စတိုင်လ်လေးနှင့်အပေါင်း အသင်းမပါ၊ တစ်ယောက်တည်း သင်တန်းလာတက်သူလေး။

ဒေါက်ဖိနပ်လေးကို မချွတ်တမ်းစီးကာ ဟန်ကျပ်ကျ လမ်းလျှောက်တတ်သူလေး။ အထူးခြားဆုံးကတော့ မျက် ဝန်းလေးတစ်စုံပင်။

မျက်ဝန်း တောက်တောက် ဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းသော အပြုံးတစ်ခုပင်။

‘ကဲ မိန်းကလေး ပြုတ်နေတဲ့ဒေါက်ကို သံယောဇဉ်ဖြတ် ပြီး ကားပေါ်တက်ပေတော့’

စု မတက်ချင်၊ အားနာနေသည်။ ရှက်ကလည်းရှက်နေ တာမို့ နေရာမှာပင် ခြေစုံရပ်နေမိသည်။

‘ကားပေါ်တက်လေ၊ ဟိုမှာ သူများတွေ့တောင် ကြည့် နေပြီ၊ မရှက်ဘူးလား၊ ကဲ ကားပေါ်တက်’

စု ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

လှပချောမောသော သင်တန်းသူတစ်ယောက်၊ ကျော် ကြားသော ဆရာတစ်ယောက်နှင့် ကားတစ်စီးကို စိတ်ဝင် တစားကြည့်နေကြပြီ။ တော်တော်စပ်စုကြတဲ့လူတွေပဲဟု စု စိတ်ထဲကျိတ်ပြောမိသည်။ တော်သေးတာက စု ‘ဒေါက်’ ပြုတ်သွားတာ ဦးစိုးထက်အောင်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိ သေး။

သိသွားပါက အရယ်ခံရပေဦးမည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိတော့လည်း ဖိနပ်ဆိုင်မပြော နှင့် ဖိနပ်ချုပ်သည်တောင် မတွေ့။

ဒီမှာ ဆက်ပြီး ရပ်နေလို့လည်း မသတိတော့။ လူတွေ အတော်ကြည့်ကုန်ပြီ။ ဦးစိုးထက်အောင်၏အတူအညီကို မယူ ချင်ဘဲ ယူရတော့မည်။

‘ကဲ တက်လေ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ’

အမိန့်သံဆန်ဆန်နှင့် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် စု ငြင်းပယ်ရန်အင်အား မရှိတော့။ ဒေါက်ပြုတ်၍ လွတ်ဟာ သွားပြီဖြစ်သော ဖိနပ်ကို ဟန်မပျက်ထိန်းစီးရင်း စုနှင့် အနီးဆုံးသော နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ရှေ့ခန်းမှာ လာထိုင်လေ’

စု ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဒေါက်ပြုတ်လေး တစ်ခုကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ရှေ့ခန်းမှာလာထိုင်ဆီ’

အမိန့်သံဆန်ဆန်နှင့် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် စု စိတ်အနည်းငယ် တိုသွားရသည်။

‘ဒေါက်ပြုတ်နေလို့ လမ်းလျှောက်မရဖြစ်နေပါတယ်ဆို ရှေ့ခန်းကလာစီးရင် ကားကိုပတ်နေရဦးမယ်၊ ဒီလောက် လူတွေကြည့်နေတာ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ နဲ့ လာရဦးမလား....’

‘ဒီလောက်အရှက်ခွဲချင်ရင်လဲ ကိုယ့်ဘာကိုယ် သွားတော့ စုလဲ အရှက်ကွဲပလေ့စေ ကားခေါင်းရှေ့ခန်းတော့ ပတ်

လာမနေတော့ဘူး။ ဒီကနေပဲ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး လျှောက်သွား
တော့မယ်’

စု၏ဒေါသသံလေးကြောင့် သူ့ ထံမှ ရယ်သံတိုးတိုး ထွက်
လာသည်။

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး သို့နေရာမှ ကားမောင်း
ထွက်ခဲ့တော့သည်။

စုကို တင်ဆောင်လာသောကားလေးသည်မန္တလေးဖိနပ်
များသာတစ်သော ဖိနပ်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်
သွားသည်။

မိုးထက်အောင်သည် မျက်ဝန်းလှလှ ပြူးပြူးလေးကို
ပိုင်ဆိုင်ထားသောကောင်မချောလေးကို ကားနောက်ကြည့်
မှန်မှ ကြည့်လိုက်သည်။

လှပသော မျက်ဝန်းဝိုင်းကြီးများကို မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည်
လုပ်နေပုံလေးက ချစ်စရာ။

သူ့ ရင်ထဲ အတော်လေး လှုပ်ခတ်သွားရသည်။

သူ့ ရင်ထဲတွင် ကာလအတန်ကြာအိပ်စက်နေသောအချစ်
စိတ်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နိုးထလာသည်ဟုသူထင်မိသည်။
ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်သည်လည်း ချစ်ခြင်း၏အနောက်တွင်ကပ်ပါ
ခဲ့ရပြီ။ မြတ်နိုးမှုကတော့ အနှိုင်းမဲ့။

မိုးထက်အောင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကားနောက်ခန်းပြတင်းမှ စုကို စကား လှမ်းပြောနေ
သည်။

‘စုရေ...မင်း့ဖိနပ်တစ်ဖက် ခဏလောက်ပြပါလား’

ဒေါက်မပြုတ်သော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ပြလိုက်သည်။ သူ
ခဏကြည့်ပြီး ပြန်သိမ်းလိုက်တော့ဟုပြောကာ ဖိနပ်ဆိုင်တွင်း
သို့ ဝင်သွားသည်။

စုကိုတော့ မဆင်းခိုင်း။

စုမှာတော့ ကားပေါ်ကပဲ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ကြည့်
နေရသည်။

ခဏကြာတော့ အထုပ်တစ်ထုပ်ဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။
ထိုအထုပ်ကို စုထံလှမ်းပေးပြီး ထိုနေရာမှ ကားမောင်းထွက်
ခဲ့သည်။ ‘ကားမောင်းနေရင်းမှ...’

‘စုရေ...အဲဒါ မင်းအတွက် ကိုယ်ရှင်လက်ဆောင် ညှိမိနပ်
လေးပါ။ စီးကြည့်စမ်း။ မင်းနဲ့တော်မှာပါ’

ဟု အမိန့်သံအနည်းငယ်ပါသောအသံဖြင့် ပြောနေသော
ကြောင့် ဖိနပ်ဘူးကို စု စွင့်လိုက်သည်။ သူးထဲတွင်တော့
သဲကြိုးအညှီထောင်လေးနှင့် မိန်းမစီး ညှပ်ဖိနပ်လေးတစ်ရန့်။

စုမှာ ဒေါက်ဖိနပ်များနှင့် ကြီးသိုင်းဖိနပ်များသာ အစီး
များသူ ဖြစ်သည်။

တော်ရုံတန်ရုံ ညှပ်ဖိနပ် စီးလေ့မရှိ။ အခုလိုအချိန်မှာ
တော့ ရထုပ်စီးရတော့မည်။ ဖိနပ်ကလေးကို စု စီးကြည့်
လိုက်သည်။ စုနှင့်အတော်ပင်။

အသားပြူသောစုနှင့် မန္တလေးလုပ် သဲကြိုး အညှီထောင်
နှင့် ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးသည် အတော်လေး လိုက်ဖက်
လှသည်။

‘အတော်ပဲလား’

ကားမောင်း နေရင်းမှ လှမ်း မေး နေ သော ကြောင့်
'အတော်ပဲ' ဟု စုပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူကတော့ ဘာမှပြန်
မပြောဘဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှအရင်ဆင်းပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပွဲစီ
လိုက်ကာ စုကို ဆင်းစေသည်။

'စု...လာ လိုက်ခဲ့' ဟု ပြောကာ ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့
ဝင်သွားသည်။

စုကို ထိုင်ခုံ ဆွဲထုတ်ပေးသည်။
'ကဲ...စု ဘာစားမလဲ ပြော'
'ဆရာကြိုက်တာသာ မှာပါ'
ဆရာဟုခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်-
'ဒီမှာ စု၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ဟာ ဆရာတပည့်လို ခေါ်ပြော
ပြုမှုနေစရာ မလိုဘူး'

'ရှင်...'
'ဟိုလေ- မိတ်ဆွေလိုပဲ ရင်းရင်းနီးနီးခေါ်ပြောကြတော့
လို့ ပြောတာပါ။ ဆရာတပည့်ပုံစံဆိုတော့ သူစိမ်းဆန်သလို
ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ဟုတ်တယ်နော်'

စု ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။
'မင်းနာမည်က စုတစ်လုံးတည်းတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်'
'စုလေးဖြူပါ ဆရာ၊ အဲ...ဦးမိုးထက်အောင်'
'အာ...ကို့ကို အဲလိုကြီးတော့မခေါ်ပါနဲ့၊ သူစိမ်းဆန်
လိုက်တာ'

'ဪ- ဒုက္ခပါပဲ။ စု မခေါ်တတ်တော့ဘူး၊ အဲ စုထက်
အသက်အများကြီး ကြီးမှာပဲ'

'ဒုက္ခပဲ၊ မင်းက ငါ့ကို အသက်ကြီးခိုင်းနေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်
၂၉-နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ'

'အာ- စုထက် ၉-နှစ်နီးပါးကြီးတာပဲ၊ ဒီတော့ ကြိုက်
ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် စုကတော့ ဦးထက်လို့ပဲခေါ်တော့
မယ်၊ တခြားလာမခေါ်ခိုင်းနဲ့တော့'

ကလေးဆန်စွာ ပြောလိုက်သော စု စကားကြောင့် သူ
မတားတော့။

'ထားပါတော့လေ၊ ဒါပေမယ့် စုကို တစ်ခုပြောရဦး
မယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ နောက်နေ့တွေကျရင်လဲ တို့ဝယ်ပေး
ထားတဲ့ ဒီဖိနပ်လေးပဲစီးပါ။ ကြားတယ်နော်'

အမိန့်သံအနည်းငယ်ပါသော ဦးထက်စကားကြောင့် စု
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စားပွဲပေါ်ရှိအချိုရည်ဘူးအား အပြုံးနှင့်
မော့သောက်လိုက်တော့သည်။

- ၀ -

အခန်း (၁၀)

စုသည် မိုးထက်အောင်အား အကော်ခင်နေပြီ။

မိုးထက်အောင် ပြောသမျှ စကားများကိုလည်း ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ထဲကမပေါ့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည့်အခါများလည်းရှိသည်။

ဥပမာ.... စုစီးလေ့မရှိသော ညှပ်ဖိနပ်စီးရမည်ဆိုသော ကိစ္စမျိုး။

မိုးထက်အောင်ကို စုက ဦးထက်လို့ ခေါ်သည်။

မိုးထက်အောင်ကတော့ စုကို အများခေါ်သလို 'စု' ဟု မခေါ်။

မျက်လုံးစိုင်းစိုင်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သဘောဖြတ်ပုံစံလေးမို့ စုကို အဖြူလေးဟု ခေါ်မည်ဟု ဆိုကာ 'အဖြူလေး'ဟု ခေါ်သည်။

စု မငြင်းပယ်မိ။

အဖြူလေးဆိုသောနာမည်လေးကိုပင် ကြိုက်မိသလို ဖြစ်လာသည်။

ဦးထက်၏ စကားသံများကို တွယ်တာခဲ့ပြီ။

ဦးထက်၏ စကားများတွင် စုအပေါ် သံယောဇဉ်ထားမှုများနှင့်ခင်မင်မှုမှ ကျော်လွန်ချင်သော စကားများပါလာခဲ့ပြီ။

စု ခိုင်ဘွားကို သစ္စာမဖျောက်ချင်။

အချစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ဘဝ သာယာရေးအတွက်လည်း စိတ်ချရသော ခိုင်ဘွားအပေါ် စုသစ္စာမဖောက်ချင်။

စု သဘောကတော့ စု၏ ပထမဦးဆုံး ချစ်သူရည်းစားသည် စု၏ဘဝကြင်ဖော်အိမ်ထောင်ဘက် ဖြစ်ရမည်ဆိုသော သဘောထားပင်။

ထို့ကြောင့် စုသည် မိုးထက်အောင် ရှေ့ဆက်တိုးမည်ကို မလိုလား။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံးအတွက် မကောင်း။ သူမနှင့်ခိုင်ဘွားတို့အကြောင်းကို ပြောပြထားသလိုသည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါကြောင့်ပင် ဒီနေ့မိုးထက်အောင်နှင့်အတူ ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ခါတိုင်း မိုးထက်အောင်လိုက်ပို့ ပေးမည်ဟု ပြောတိုင်း လက်မခံဖြစ်။

ရံဖန်ရံခါမှသာ မိုးထက်အောင်ကား လိုက်စီးဖြစ်သည်။ မိုးထက်အောင်၏ အညူအတူ စကားများအောက်တွင် စုသာယာခဲ့မိသောကြောင့် ဘာစကားမှ မပြောမိ။

ဒီနေ့တော့ မိုးထက်အောင်လိုက်ပို့ ပေးမည်ကို မငြင်းမိ။ သင်တန်းပြီးသည်နှင့်မိုးထက်အောင်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ကျောင်းသားများကုန်သည်နှင့် မိုးထက်အောင် ထွက်လာသည်။

‘အလုံ အဖြူလေးက ဒီနေ့တော့ ဦးထက်နဲ့ ပြန်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဘာလဲဘတ်(စ်)ကား စီးရတာ စိတ်ညစ်သွားပြီလား’

စကားကခန့် ချင်သလို၊ ရွဲ့ ချင်သလို။ ခါတိုင်းလည်း ပြေပြစ်စွာ သိပ်မပြောခဲ့တာမို့ စုဘာမှပြန်မပြောတော့။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့တော့အဖြူလေးနဲ့ အတူ ပြန်ရတာမို့ ဝမ်းသာတယ်...’

နောက်ဆို တို့နဲ့ ပဲအတူပြန်ပါ အဖြူလေးရယ်နော် ကလာလာ’

စု ရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စုတို့ကို တင်ဆောင်လာသော ကားလေးသည် မြေခိုကုန်းရှိ ယူဇနဘာဂါဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။

‘လာ ဒီဆိုင်လေးက လူသန်တယ်၊ ဘာဂါ စားရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတာပေါ့’

စုနှင့်တစ်နေရာတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး စားစရာများကို စားပွဲထိုးအား မှာလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပဲ စားစရာများ ရောက်လာသည်။

‘အဖြူလေးစားနော်၊ ဦးဆက် ခွဲကျွေးရမလား’

‘အဲ’

စုမျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ စကားအပြောအဆို ရဲတင်းလိုက်တာဟု စိတ်ထဲပြောမိသည်။ ကြာရင်တော့ခက် ကုန်မှာပါ။

ရည်ရွယ်ထားသူရှိကြောင်း စောစောစီးစီး အသိပေး မှုဖြစ်မည်တွေးကာ ခိုင်ဘွားလွင်နှင့်အကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်သည်။

စုပြောသမျှကို မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ပြီး နားမထောင်နေ သည်။

စုစကားဆုံးသည်နှင့်

‘အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဖြူလေး ပြောတာတွေနဲ့ ကတ်ယံလိုပတ်သက်နေလို့လဲ ဘာကြောင့်ဒါတွေ ပြောနေ ရတာလဲ’

စုစိတ်ညစ်သွားသည်။ အနေအထိုင်အပြုအမူ ပြုပြင်နိုင် အောင် ပြောပြခြင်းကို မသိဟန်ဆောင်လေသလား မပြော တတ်။

စုဘာမှ မပြောချင်တော့။ စားပွဲစွန်းကိုပဲ လက်သည်း နှင့်ခြစ်နေမိသည်။

မိုးထက်အောင်သည် ဘာဂါကို ဖဲ့လိုက်သည်။

‘အဖြူလေး ပါးစပ်ဟ’

စုမဟပါ။ သူ့လက်ထဲက ဘာဂါကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်မပေး။

စုလက်ကိုရှောင်လိုက်ပြီး စုပါးစပ်ထဲ ဘာဂါကို အတင်း ခွဲကျွေးလိုက်သည်။

ရှောင်မရတဲ့အဆုံးတော့ စုပါးစပ်လေး ဟပေးလိုက် ရသည်။

မစားချင်စားချင်ပုံစံဖြင့် စားနေသော စုကိုကြည့်ပြီး မိုးထက်အောင် ရယ်နေသည်။

စားပွဲပေါ်တင်ထားသော စုလက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ယူပြီး နမ်းလိုက်သည်။

‘အို...’

စုမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ အလန့် တကြားဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးက မိဝိုင်းသွား ရသည်။ လက်ကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကျော နောက်တွင် ထားလိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်သည် စု၏အပြုအမူလေးကြောင့် နှုတ်ခမ်း တွန့်ပြီး ရယ်နေသည်။

‘အဖြူလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဟို...ဘာမှမဖြစ်ဘဲ၊ ဘူး’

ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့သာ ပါးစပ်ကပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ် ထဲကတော့ သက်ပြင်းအခါခါ ချနေမိသည်။

‘အဖြူလေး’

ခေါ်သံကြော့ထို ဦးထက်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဦးထက်ကို ခင်ရှဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ပါတယ်’

‘ခင်တယ်ဆိုတာ သာမန်လူတွေ ခင်သလိုမျိုး ပါးစပ်က ပြောရုံလေးခင်တဲ့ ခင်မင်မှုမျိုးကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးနော် အဖြူလေး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဦးထက်ရှဲ့၊ စုဦးထက်ကိုခင်တာ တကယ် ခင်တာပါ။ အပေါ်ယံမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးထက်ကတော့ဟင်’ သိလိုစိတ်ကြော့ထို မေးလိုက်မိသည်။

စုအမေးကြော့ထို ဦးထက် ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဖြူလေးကို ဦးထက် ခင်တာထက်ပိုတယ်’

‘ဘုရားရေ....’

မေးမိတာမှားပြီဟု စုတွေးမိကာ ဘုရား တ, လိုက်မိ သည်။

‘တကယ်ပြောတာ အဖြူလေးရှဲ့၊ ဦးထက်ကိုတော့ အဖြူ လေး ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ ဦးထက်ကတော့ အဖြူ လေးကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နောက် သိသွား ခင်သွားတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတယ်၊ အဖြူလေးကော’

‘သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ အဲ....’

ယောစံယောင်မှားမှားဖြင့် ဖြေလိုက်မိသည်။

‘အဖြူလေးကလဲ ဦးထက်ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဦးထက် ကလဲ အဖြူလေးကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတော့ ဦးထက် ပြောသမျှကိုတော့ အဖြူလေး နားထောင်ရလိမ့်မယ်နော်’

‘ရှင်....’

မျက်တောင် ကော့ကြီးများကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း ဦးထက်မျက်နှာကို အလန့်တကြားကြည့်မိသည်။

ဦးထက်က ပြုံးပြီးပြန်ကြည့်နေသည်။ ဒီအကြည့် ဒီအပြုံး များက စုအပေါ် လှမ်းမိုးခြင်း၊ အနိုင်ယူခြင်းတို့၏အစများ ဖြစ်ကြောင်း စု မတွေးမိခဲ့ပါ။

ဦးထက်စကားတို့ကို စု ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ခေါင်းက ညိတ်မိလျက်သား။

‘အဖြူလေးကတိ အဖြူလေးမှတ်ထားနော်၊ ဦးထက်ပြော တာကို ငြင်းပယ်လိုကတော့ ဒဏ်ပေးခံရမှာပဲ’

ဦးထက်အပြောများကို စု ကြောက်သလို ဖြစ်လာသည်။

‘အဖြူလေးနော်....ဦးထက်ကို ကြောက်မသွားနဲ့ဦးနော်၊ ဦးထက်က သဘောပြောတာပါ၊ ဦးထက်စကားကို အဖြူ လေး နားထောင်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ဟုတ်လား မိန်းမလှလေး’

‘ဒါနဲ့ အဖြူလေးကိုပြောရဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေ သင် တန်းလာရင့် ဦးထက် လာကြိုမယ် သိလား၊ ပြီးတော့ ဦးထက်ပဲပြန်ပို့ ပေးမယ်’

‘ဟာ....ဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့ ဦးထက်ရယ်၊ စုဘာသာလာ ပါမယ်၊ ပြန်ပါမယ်’

ခိုင်ဘွားကိုတောင် အပို့-အကြို မလုပ်ခိုင်းတာမို့ ငြင်း
လိုက်သည်။

‘ဒါကဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ်စကားကို ကလန်ကဆန်လုပ်
တာလား အဖြူလေး ဟင် ပြောစမ်းပါဦး’

အကြည့်စူးစူး၊ အသံမာမာတို့အောက်တွင် စုလက်ခံ
ခဲ့ရပြီ။

သူ့စကားများကို ဘာကြောင့် လက်ခံမိမှန်း စုကိုယ်တိုင်
မစဉ်းစားမိတော့။

ဒီလိုနှင့် စုသည် ခိုင်ဘွားအား ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်ခဲ့
တော့သည်။

...၀...

အခန်း (၁၁)

မိုးထက်အောင်နှင့် စုတို့သည် သင်တန်းပြီးပါက ပန်းခြံ
တစ်ခုတွင် အပြုတမ်း ထိုင်တတ်ခဲ့ပြီ။

စု၏စိတ်တို့တွင် မိုးထက်အောင်သာ ကြီးစိုးခဲ့သည်။

စုအခေါ် ဦးထက်နှင့်ထွေတိုင်း စုစိတ်တို့ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်
ကာ ရှေ့ရင်တို့ တသိမ့်သိမ့်ခုန်တတ်ခဲ့ပြီ။

ဦးထက်ပြောသမျှကိုလည်း ပုတ်သင်ညှိလေးပမာခေါင်း
ညှိတ်တတ်ခဲ့ပြီ။

ခိုင်ဘွားလွင်ကို ထွေချင်စိတ် လုံးဝမရှိတော့။

ခိုင်ဘွားလွင်ကို ဆက်လက် တွဲနေရမှာကိုလည်း စိတ်မလုံ
တော့။

လိမ်ညာဖုံးကွယ်ပြီးတော့လည်း မနေချင်။

ဦးထက်သည် စု၏အတွေးများကို စိုးမိုးခဲ့ပြီပဲ။

‘အဖြူလေး’

ဦးထက်၏ခေါ်သံကြောင့် ကြည့်မိသည်။

‘ဦးထက် အဖြူလေးကို ပြောစရာရှိလို့’

‘ပြောလေ ဦးထက်’

စုမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

စု မနေတတ်တော့။ ခေါင်းလေးကို ငုံ့ချလိုက်သည်။

‘မပြောခင် အရင်မေးမယ်’

စု ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။

‘မေး...ဘာမေးမှလဲ’

‘အဖြူလေး...ဦးထက်ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှင်...’

စု၏မျက်စိနန်းလေး ချာချာလည်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်း
နှစ်မြွှာလေးက ဆတ်ခနဲ ပွင့်ဟသွားသည်။

မိုးထက်အောင်သည် တအံ့တဩလေးဖြစ်နေသော စုကို
သဘောကျစွာကြည့်နေရာမှ ပွင့်ဟနေသော စု၏ နှုတ်ခမ်း
သံလေးများကို ရုတ်တရက် နှမ်းလိုက်သည်။

‘အို...ဦးထက်’

ဦးထက်၏ ကြမ်းတမ်းသော အနမ်းများအောက်တွင် စု
မုန်းကျပ်နေပြီ။

ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ နှမ်းပြီးမှ စုကို လွှတ်ပေး
လိုက်သည်။

‘ဦးထက် မကောင်းဘူး’

ဖွားကျနေသော ဆံနွယ်လေးများကို သပ်တင်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

‘ကောင်းပါတယ် အဖြူလေးရယ်၊ မင်း မကြိုက်ဘူးလား၊
ဦးထက် မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ နှမ်းမိတာပါကွာ၊ စိတ်မထိန်း
နိုင်လို့ပါ အဖြူလေးရယ်’

‘စိတ်မထိန်းနိုင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အမြဲ တွဲသွား
တွဲလာရမှာကို ကြောက်လာမိပြီ ဦးထက်’

စုအပြောကြောင့် မိုးထက်အောင် မျက်နှာငုံ့သွားသည်။
စု၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တောင်းပန်သလို ဆုပ်နယ်
နေရင်း....

‘ကိုယ် လွတ်သွားလို့ပါ အဖြူလေးရယ်၊ ဦးထက်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကြောက်တော့မကြောက်ပါနဲ့ အဖြူလေး
ရယ်၊ ဦးထက်လေ အဖြူလေးကို အရမ်းချစ်နေပါပြီ၊
အဖြူလေးကိုလဲ ဦးထက်ရဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်သတ်မှတ်
ချင်တယ်’

အို...ဒီစကားသံတွေကို စု ငြင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ။
ထူးဆန်းစွာပင် စုတွင် ငြင်းပယ်နိုင်စွမ်းသောစကားတို့
ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပြီ။

ဦးထက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုတို့သည် ဘာနှင့်မျှ နှိုင်း
မရ။

ဦးထက်ကို ချစ်များချစ်နေမိပြီလားဟု တွေးလိုက်မိချိန်
တွင် စုကိုယ်တိုင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။

ခိုင်ဘွားလွင်၏မျက်နှာကိုလည်း မြင်ဖော်လာသည်။

ကိုကိုရယ်....။

ကိုကို အပေါ်ကို စု သစ္စာမပျက်ချင်ပါဘူးကွယ်။

‘အဖြူလေး.....ပြောပါဦး အချစ်ကလေးရယ်၊ မင်းလေး ဦးထက်ကိုချစ်ခဲ့လားလို့ ဟင်’

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချလိုက်သည်။ ရင်ထဲကတော့ မပေါ့ ဝါးသွား။

ဦးထက်မျက်နှာကို စေ့ စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဦးထက်၊ စုမှာ ရည်းစားရှိတယ်’

ဦးထက်ကို သတိပေးလိုက်သည်။

‘အဖြူလေးမှာရည်းစားရှိတာကို ဦးထက်က ဘာလုပ်ရ မှာလဲ’

‘စု ဦးထက်ကိုချစ်နိုင်ဘူး၊ စုချစ်သူအပေါ် သစ္စာမပျက် ချင်ဘူး’

ပြောသာပြောလိုက်ရသည် မျက်ရည်များ စီးဆင်းမလာ အောင် စုထိန်းနေရသည်။

ဦးထက်နဲ့ စောတွေ့လိုက်ရင် ကောင်းမှာပဲဟု ရင်ထဲ တွေးမိသည်။

အချစ်ကိုတွေ့ချိန်တွင် မပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပါလား ဟူသော အတွေးကိုလည်း စုတွေးနေမိသည်။

ဦးထက်သည် စု၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ညှင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း တီးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

‘အဖြူလေး’

‘ရှင်....’

‘အဖြူလေးရယ်....’

စု၏ မျက်နှာနှမ်းနှမ်းလေးကို ကြည့်နေရာမှ ရင်ခွင်ထဲ ဆွေးပေ့ ထားလိုက်သည်။ စု၏ကိုယ်လေးလည်း အလိုက်သင့် ပါလာခဲ့ပြီ။

‘အဖြူလေးရယ်....မင်းလေး မညာပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းလေး ဦးထက်ကို ချစ်နေပါတယ်ကွာ၊ မင်းလေးပေးစပ်က မချစ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောပေမယ့် မင်းလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ဦးထက်ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောနေကြတယ်၊ ညာ တယ်ဆိုတာ စိတ်သိပ်ပင်ပန်းပါတယ်ကွာ၊ ပြောလိုက်စမ်း ပါကွာ၊ ရင်ထဲကလာတဲ့ စကားမှန်တွေကို မင်းရဲ့နှုတ်ဖျားက ပြောလိုက်စမ်းပါ’

စု ဘာမှမဖြေ။ ခေါင်းကလေးကိုသာ ဝှက်ထားသည်။

‘အဖြူလေး ဦးထက်ကို ဘာကြောင့် ချစ်တယ်လို့ မပြောဘူး ဆိုတာကို ဦးထက် နားလည် ပါတယ်ကွာ၊ အဖြူလေးမှာ အခုလက်ရှိ စကား လွန်ထားတဲ့သူ ရှိနေလို့ ဦးထက်ကို အဖြေမပေးနိုင်သေးတာကို ဦးထက်သိပါတယ်။

အဖြူလေးကို ဦးထက် တစ်ခုပြောမယ်နော် ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတရားလေး တစ်ခု ပေါ့၊ အဖြူလေးနားထောင်နော်’

စုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အဖြူလေးဟာ တကယ် ချစ်တဲ့သူကို မတွေ့ခင်မှာ

အခြေအနေပေးလို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရာတစ်ခုကို အချစ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

ရည်းစားမထားပူးတဲ့ သူမို့ လို့လည်း အချစ်စစ် မဟုတ် သေးတာကို တယူသန်စွဲပြီး အချစ်စစ်လို့ သတ်မှတ်ယုံစားခဲ့ တယ်။

လူတိုင်းလိုလိုပါပဲ။

တကယ်ချစ်တဲ့သူကို မတွေ့သေးသရွေ့တော့ ငါဒီလူကို သိပ်ချစ်တယ် ဒီလူဟာ ငါ့ရဲ့အချစ်ဦး၊ အချစ်ဦးဟာ ငါ့ရဲ့ လက်တွဲဖော် အချစ်ဦးဟာ ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုပြီးတွေး ထင်သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်.....။

အဲ တဲကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်းတွေ့ရော မရှုနိုင် မကယ် နိုင်တွေ့ဖြစ်ကုန်ကော။

တစ်ဖက်မှာလည်း ကတိတွေအထပ်ထပ်ပေးထားပြီးပြီ၊ တစ်သက်တာလက်တွဲဖို့။

အဲတစ်ဖက်ကျတော့လဲ ရင်ထဲအသည်းထဲကနေပြီး နစ် နေအောင် ချစ်ရတဲ့သူ၊

စုမျက်နှာလေးကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘လမ်းနှစ်သွယ်ရောက်လာပြီ၊ ကာယက ရှင်ကလမ်းဆုံး ကနေ ရပ်ပြီး ဘယ်လမ်းကို ရွေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေပြီ’

စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ကဲ ဘယ်လမ်းကိုရွေးမလဲ ဘဝအာမခံချက် ရှိတယ်လို့ တွေးထင်ထားတဲ့ မချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးမလား၊ နောက်မ

အချစ်ကိုတွေ့ပြီး ချစ်မိတဲ့ တကယ် ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေး မလား။

တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးတာဟာသဘာဝ အကျဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲ အဖြူလေး အဲတစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ နောက်မှတွေ့ပြီး တကယ်ချစ်တဲ့သူက ဘဝအာမခံမရှိတဲ့သူ တင့်တောင့်တင့်တယ် မဖြစ်တဲ့သူ ဖြစ်နေရင်တော့ ဘယ် လောက်ပဲ ချစ်ချစ် မရွေးသင့်ဘူး။

အခုအခြေအနေက ဦးထက်ကလည်း အဖြူလေးကို ချစ်တယ် အဖြူလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးထက်ကိုချစ်နေ မှာ.....

ဦးထက်ဘက်ကလည်း တင့်တောင့် တင့်တယ်ရှိတယ်။ ဘဝအာမခံချက်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက် ဆင်းရဲ မဲ့တေနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ အဖြူလေးစဉ်းစားပေါ့။

ကတိ တစ်လုံးလေးကြောင့်နဲ့ တစ်ဘဝလုံး မချစ်တဲ့လူ လက်ထဲမှာ စိတ်အညစ်ခံပြီးနေမလား။

အခြေအနေကြောင့် ကတိလေးကိုဖျက်ပြီး ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာနေမလား အဖြူလေး ဆုံးဖြတ်ပေါ့’

ဦးထက် စကားများသည် စုအား များစွာအလုပ်ပေး နေသည်။

သဘောတရားတစ်ခု ဥပမာပြရင်း နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ၏လိုအင်ဆန္ဒများကိုသာ ဦးထက်ထုတ်ပြသွားသည်။

စုသည် ဦးထက်ကို ချစ်နေမိပြီ။

ခိုင်ဘွားကိုလည်း အားနာနေမိသည်။
မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ဦးထက်အပေါ်ထားမိတဲ့ သဘော
ထားများကို ခိုင်ဘွားအား ဖွင့်ပြောပြ လိုက်တော့သည်။
မမျှော်လင့်သောစကားများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်
ရသဖြင့် ခိုင်ဘွား အံ့ဩသွားသည်။
ခိုင်ဘွား မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။
လုံးဝ မထင်မှတ်သော အဖြစ်တစ်ခု။
တကယ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ...
တခြားသူ လာပြောပါက လုံးဝယုံကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်။
ရန်တောင်ဖြစ်သွားမည်။
အခုဘော့ တစ်ဘာစာအတွက် ယုံစားထားသူ အချစ်
ဆုံးကိုယ်တိုင်က ပြောနေခြင်း။
ချစ်သူ၏နှုတ်ခမ်းလေးကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်မိသည်။
အပြစ်မရှိသော ခိုင်ဘွားကို စု မပြတ်ချင်ပါ။ မပြော
ချင်ပါ။
သို့သော်လည်း ဦးထက်ကိုချစ်မိသော အချစ်များသည်
စု အားလုံးကို ပြတ်ချင်စေခဲ့ပြီ။
တအံ့တဩနှင့် မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေသော တစ်ချိန်
တုန်းက ကိုကိုဟု ခေါ်ခဲ့ဖူးသော ခိုင်ဘွားကို စု မကြည့်ရက်
တော့...
ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်သည်။
ခိုင်ဘွားသည် စုအား စကားပြောရန် အတန်ကြာ
အားယူနေသည်။ တော်ရုံနှင့်စကားသံက ထွက်မလာ။ အတန်

ကြာမှ တုန်ယင်နေသော စကားတို့ထွက်ပေါ်လာသည်။
‘စုလေးရယ်၊ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုကို
မထင်ခဲ့မိဘူး၊ က ကြမ္မာက သိပ်ဆန်းကြယ်တာပဲ၊ လောက
ကြီးမှာ ဘယ်အရာကိုမှ တရားသေသတ်မှတ်လို့ မရဘူးဆို
တာ ကိုကို သိလိုက်ပါပြီ...’
ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်လိုပါဘူး။
လောကကြီးကိုလည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။
လောကကြီးက အပြစ်အရမ်းကမ်းတယ်။ လောကကြီး
ထဲမှာ နေထိုင်တဲ့ လူတွေကသာ အပြစ်မကင်းတာမကောင်း
တာတွေလုပ်ပြီးခံလာရမှ လောကကြီး မကောင်းဘူးဆိုပြီး
အပြစ်ပုံချကြတယ်။
ကိုကိုကတော့ လူတွေကော လောကကြီးကော ဘာမှ
မပြောချင်ပါဘူး က ကိုပဲ ပုံချလိုက်တော့မယ်။
စုလေး အချစ်စစ်ကိုတွေ့သွားတဲ့အတွက် ကိုကိုဝမ်းသာ
ပါတယ်။ ကိုကို ကို မလိမ့်ညာဘဲ အခုလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောပြတဲ့အလင်းလည်း စု လေးရဲ့ ရိုးသားစိတ်လေးကို ချီး
ကျူးပါတယ်။
ကိုကို စုလေးကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။
ဘာမှလည်း စကားနာမထိုးပါဘူး၊ စုလေးပျော်နေရင်ပဲ
ကျေနပ်လှပါပြီ ကိုကို စုလေးကိုချစ်တာ စုလေးပျော် ချင်ဖို့၊
စုလေးစိတ်ချမ်းသာဖို့...
စုလေးဘဝလေးသာယာလှပဖို့ပဲ’

ကိုကို၏ဖြူစင်ပြည့်ဝလှသောသဘောထားများကြောင့် စုမျက်ရည်ဝဲရပါသည်။

‘ကိုကို စုလေးကို စိတ်မနာရက်ပါဘူး၊ ကြည်ဖြူစွာနဲ့ နောက်ဆုတ်ပေးပါတယ်။’

စုလေးက ကိုကိုနဲ့မတူနိုင်လို့ ခွဲထွက်သွားတာဆိုတော့ ကိုကို ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။

အဲ ကိုကိုကတော့ တခြားသူရင်ခွင်မှာရှိနေတဲ့ ကိုကို ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူရှိတဲ့ နိုင်ငံမှာတော့ လုံးဝမနေချင်တော့ ဘူး၊ စုလေးကို အခုကတည်းကနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။

စုလေးဘဝလေးထာဝရသာယာလှပပါစေနော်’ စုဝမ်းနည်းခြင်းများစွာ ဖြစ်မိပါသည်။

ကိုကို၏ သဘောထား ပြည့်ဝမှုများကိုသိလေ၊ စုဝံစား ရလေပါပဲ။

အချစ်တစ်ခုကို ယုံစားကိုးကွယ်ပြီး ဖြူစင်သောအချစ် ကို စုစော်ကားခဲ့ပြီ။

ဒီလုပ်ရပ်များအတွက် တန်ပြန်ဝင်သည် စုထံရောက်လာ မည်မှာ မလွဲပါ။ စုတုန်လှုပ်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် ရရှိလာသော ရလဒ်များ သည် အကောင်းလား၊ အဆိုးလားဆိုတာကိုတော့ အခု အချိန်တွင် စု မခန့်မှန်းထုတ်သေးပါ။

....၀....

အခန်း (၁၂)

‘အဖြူလေးရယ်၊ မင်းလေးကို ဦးထက် သိပ်ချစ်တယ် ကွာ.....ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သိပ်ချစ်နေမှန်းတောင် မသိဘူး’

စု၏ဆံနွယ်များကို နမ်းရင်း မိုးထက်အောင် ပြောလိုက် သည်။

‘စုလည်း ဦးထက်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် ဦးထက်ရယ်၊ စု ရဲ့အချစ်တွေအားလုံးဟာ ဦးထက်ဆီမှာပါ၊ ချစ်တတ်ခြင်း အားလုံးကို ဦးထက်ဆီမှာပဲ၊ ပုံထားပါတယ်ဦးထက်ရယ်’

စုကားကြောင့် ကြည်နူးစွာရယ်မိသည်။

‘အဖြူလေးရဲ့ အချစ်ကို ဦးထက်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါ ကြောင့်လည်း ပိုချစ်ရပါတယ်ကွာ....’

ဦးထက်ကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းသွားရဘူး၊ မပစ်သွားရဘူးနော်'

'ဦးထက်ရယ် စုပြောရမယ့် စကားပါရှင်၊ စုကဦးထက်ကို ချစ်လွန်းလို့ စုတန်ဖိုးထားတဲ့ ကတိသစ္စာကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပြီ၊ ဦးထက်ကို ချစ်ခဲ့တာပါရှင် ဦးထက်သာ စုကို ပစ်သွားမှာပါ'

'ဘာဖြစ်လို့ ပစ်သွားရမှာလဲ အဖြူလေးရယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ ရယူခဲ့တဲ့ အချစ်ကို ဦးထက်ကဘာဖြစ်လို့ ပစ်သွားရမှာလဲကွယ်။

အဖြူလေးဘဝလေးကို သိထားလို့လဲ အဖြူလေးကို ပိုချစ်မိတယ် သနားမိတယ် သိလား'

စုက သူမ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဦးထက်အားပြောပြထားသည့်အတွက် စုကို အသနားပိုနေသည်။

လှပလွန်းသော ချစ်သူလေးအားလည်း စိတ်မချဖြစ်နေမိသည်။

သူနှင့်အတူတူသွားတာတောင်မှ ပုရိသများ၏ မျက်လုံးများသည် စုထံပါးမှမခွာ။

မိန်းကလေး အချင်းချင်းတောင် စုံ၏လှပမှုကို ငေးယူနေရမှတော့ ယောက်ျားများ အကြည့်လွန်ခြင်းကို အပြစ်မဆိုသာတော့။

လှတဲ့အရာတစ်ခုကို လူတိုင်းတပ်မက်စွာ ကြည့်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

သို့သော်လည်း မိုးထက်အောင် မကြည်ဖြူနိုင်ပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူ သူများကြည့်ခြင်းကို မခံနိုင်ပါ။ အသားပဲ့ ပါသွားတာမဟုတ်သော်လည်း ဝန်တိုမှုတို့ ဖြစ်ရသည်။

အပြင်တွင်လည်း အပြင်မှို၊ သင်တန်းတွင်လည်း သင်တန်းမှာမှို ယောက်ျားတို့၏ ပါးစပ်တွင် စုအကြောင်းသာ ထွက်နေသည်။

မမြင်ကွယ်ရာမှာဆိုရင် ပိုဆိုးမည်။ စုကို လုံးဝ စိတ်မချနိုင်တော့....

'အဖြူလေး'

'ရှင်- ဦးထက်'

'အဖြူလေးကို ဦးထက်စိတ်မချဘူး'

ဦးထက်စကားကြောင့် စုပြုံးလိုက်သည်။

'ဟင်၊ ဦးထက်ကလည်း စုကို ဘာမှ စိတ်မချစရာ မလိုပါဘူး။ စုအချစ်တွေအားလုံးက ဦးထက်ဆီမှာပါ၊ ပြီးတော့ စုနဲ့ ဦးထက်က မကြာခင်လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲဟာ'

အဖြူလေးရယ် အဲဒီ မကြာခင် မရောက်ခင် စပ်ကြားကြားကာလ အခုလိုအချိန်တွေကို စိတ်မချဖြစ်နေတာပေါ့'

ဒါကြောင့် အဖြူလေးကို ကန့်ကွက်စရာ သုံးချက်ရှိတယ်။ တပြိုင်နက်တည်းတော့ မကန့်ကွက်သွားပါဘူး၊ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ပေါ့။

ဒီလို ကန့်ကွက်ပိတ်ပင်တယ်ဆိုတာကလည်း အဖြူလေးကို ချစ်လွန်းလို့ လုပ်ရတာ စိတ်မချနိုင်လွန်းလို့။

ဦးထက်တ အဖြူလေးကို သူများလက်ထဲက သိသိကြီးနဲ့ လှဲခဲ့တာ၊ လှဲခဲ့သလိုမျိုးပါပဲလေ။

ဒါကြောင့်သူများလာလှူတာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ကျန်ခဲ့မှာ မခံစားချင်ဘူး။

‘ဒါကြောင့်ပါကယ်’

‘သက်ပြင်းချမိသည်။’

ဦးထက်နဲ့ပိုတို့မှ ဦးထက်၏ စိတ်သဘောထားများကို ပိုသိလာရသည်။

ဦးထက်သည် သူ၏ဆန္ဒများကိုသာ ရှေ့တန်းတင်သူဖြစ် သည်။

သူတစ်ဖက်သား၏ ခံစားချက်ကို အလေးမထား။

ခိုင်ဘွားလွင်နှစ်စု ရည်းစားဖြစ်နေတာကို သိလျက်နှင့် စု အား ကြိုက်ခဲ့သည်။ စုလည်းမှားမိခြင်းပင်။

အချစ်တစ်ခုကို ကိုးကွယ်လိုက်မိသည်။ ထိုအချစ်၏အပူ အအေးကို မစမ်းသပ်ဘဲ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် လုပ်ခဲ့ သည်။

သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင် မှုများသည် တဖြည်း ဖြည်းနှင့်ပေါ်လာသည်။

ဦးထက်၏စိတ်ကို အားမနာတမ်းဝေဖန်ရလျှင် အတ္တကြီး သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူဟု ဝေဖန်ရလိမ့်မည်။

သူ၏စကားများ၌ပင် အတွင်းစိတ်ကို လှစ်ဟ ဖော်ပြနေ သည်။

သက်ပြင်းမောတွေ့ကိုသာ စုအခါခါချမိသည်။

‘အဖြူလေး၊ သက်ပြင်း ချလှချည်လား၊ ဦးထက်တောင် ဘာမှ မပြောရသေးဘူး’

‘ပြောပါဦးထက်’

‘ပြောမယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ အဖြူလေးဟာ ဘယ်တော့မှ ဖက်ရှင် မပြုရဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါဟာ တစ်အချက် ကန့်ကွက် ခြင်း’

‘ရှင်’

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်ဟု စုစိတ်ထဲပြောမိသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ စု’

‘ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဦးထက်ရယ်၊ စုပါသနာ အပါဆုံး အလုပ် တစ်ခုပါ။ စုကို ခွင့်ပေးပါ’

စု စကားကြောင့် သူ မခိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဝါသနာအပါဆုံးအလုပ်တစ်ခု ဟုတ်လား အဖြူလေး၊ ဟားတိုက်ပြီးတောင် ရယ်လိုက်ချင်တယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာပြစားတဲ့ အလုပ်ကိုများ မင်းမို့လို့ နှစ်ခြိုက်ရတယ်လို့ ကွာ၊ မင်းမှာ အရှက်ကောရွှိသေးရွှိလား’

‘ဦးထက်....’

စု၏မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ ‘ဦးထက်’လို့ ခေါ် လိုက်သောအသံလေးသည် အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။

မိုးထက်အောင် နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးပြီး ပြုံးလိုက် သည်။

‘အဖြူလေးက မကျေနပ်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား၊ ရပါတယ်’

၁၁၆

နှင်းသီရိကျက်သရေ

လေး၊ မင်း ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလို့ ဘဲ သတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့’
‘အို... ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး ဦးထက်ရယ်’

စု ကပျာကယာ ငြင်းလိုက်သည်။

‘ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆို ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ငါ့ကိုမချစ်လို့ ငါ
ပြောစကား နားမထောင်နိုင်ဖြစ်နေတာပေါ့’

‘ဦးထက်ရယ်... မင်းနဲ့ငါဆိုတဲ့ နာမ်စားကြီးတွေ မသုံး
ပါနဲ့၊ စုနားမခံနိုင်ဘူး၊ စုလေ ဦးထက်ကို သိပ်ချစ်တယ်’
ဦးထက် စုကို ပစ်မသွားပါနဲ့နော်၊ စုဦးထက်စကားကို နား
ထောင်ပါမယ်’

ဦးထက်၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်က ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် စု၏ ကိုယ်
လေးကို တွေးပေ့လိုက်သည်။

‘အဖြူလေးရယ်... အဖြူလေးကိုလဲ ဦးထက် သိပ်ချစ်ပါ
တယ်၊ တစ်သက်လုံးပစ်မသွားပါဘူးကွယ်၊ ဦးထက်စကား
မှန်တယ်ဆိုတာ နားထောင်ပါ၊ ဦးထက် မင်းလေးကို သိပ်
ချစ်မှာပါကွာ’

‘ဦးထက်ရယ်...’

နှစ်ယောက်သား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိတော့သည်။

....၀....

စုသည် မိုးထက်အောင်နှင့်မေတ္တာမျှနေကြောင်းကို ဘူး
နှင့် နွယ်နွယ်အား ဖွဲ့ဖို့ပြောပြလိုက်သည်။

ဘူးနှင့် နွယ်နွယ်ကတော့ ဘာမှမပြော။ ကိုယ်ကောင်း
တယ်တင်လို့ နွယ်နွယ်ကတော့ ဘာမှမပြော။ ကိုယ်ကောင်း
စုသာ သဘောကျဖို့လိုတာ၊ ဘူးတို့နဲ့ပေါင်းရမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ စုနဲ့သာပေါင်းရမှာ၊ ကောင်းရင်လဲ စုပဲခံရမှာဖြစ်သလို
မကောင်းရင်လဲ စုပဲခံရမှာ၊ ကောင်းသလိုသာလုပ်ပေးဟု
သာ ဆိုခဲ့သည်။

စုသည် မိုးထက်အောင်အား အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဘူးနှင့် နွယ်နွယ်အား မိတ်ဆက်အသိပေးခဲ့သည်။

မိုးထက်အောင်သည် ဘူးနှင့်နွယ်နွယ်အား မြင်မြင်ချင်း
ချစ်ခင်မိပါသည်။

စုမှာတော့ စိုးရိမ်နေမိသည်။

မိုးထက်အောင်နှင့် စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်မှာကို
တွေးပူနေမိသည်။

သို့သော်လည်း စုထင်သလို မဖြစ်ပါ။ မိုးထက်အောင်
သည် လူကြီးများနှင့်တော့ ကောင်းမွန်စွာ စကားပြော
တတ်သည်။

လူကြီးများအကြိုက်ကို လိုက်ပြောတတ်သည်။

စု ဖက်ရှပ်ပြတောကို မနှစ်သက်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးပီပီ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ တာကိုသာ ကြိုက်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ဘွားတို့ သဘောအကျကြီး ကျတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ မိုးထက်အောင်သည် စုတို့အိမ်သို့ အဝင်အထွက် ရှိလာတော့သည်။

တကယ်လက်ထပ်ကြမည့်သူများမို့လည်း ဘွားက အိမ် လာခွင့် ပြုထားခြင်းပင်။

မိုးထက်အောင်သည် စုအား အမှန်တကယ်ပင် ချစ်ပါ သည်။

မိုးထက်အောင်၏ အချစ်များမှာ တစ်ဘက်စွန်း လွန်စွာ ကျရောက်ပါသည်။

စုကို ချစ်လွန်း၍ အရာရာစိတ်မချဖြစ်နေတော့သည်။

စုကတော့ ဘတ်နိုင်သရွေ့ ဦးထက်စကားကိုနားထောင် ပါသည်။

ဖက်ရှပ်မပြနှင့်ဆို၍ မပြတော့။

-သင်တန်းတက်လိုက်၊ အလုပ်သွားလိုက်နှင့်သာ လုပ်နေ သည်။

ဒါကိုပင် မိုးထက်အောင် စိတ်မချဖြစ်လာသည်။

သင်တန်းက သူ့မျက်စိရှေ့တွင်မို့ စိတ်ချ သော်လည်း၊

စုအလုပ်မှာ တစ်ယောက်ထဲမို့ စိတ်မချနိုင်တော့။

စုအား အလုပ်ထွက်ခိုင်းတော့သည်။

စုသည် အင်္ဂလိပ် စာအုပ်အား စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက် သည်။

ဆက်တီပေါ်သို့ စုနားကနဲနေအောင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ဦးထက်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

‘နော်လို့ အဖြူလေး၊ အဖြူလေး အလုပ်မလုပ်နဲ့တော့ ကွာ....’

ဦးထက်က တတုတ်တုတ် ပြောနေသည်။

‘ဒုက္ခပဲ ဦးထက်ရယ်.... တစ်ယောက်တည်းတွေးချင်ရာ တွေ့လျှောက်တွေးပြီး စုကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပိတ်ပင်နေ တော့တာပဲလား၊ အလုပ်မရှိရင် စု့ဘုနဲ့ သွားစားမလဲ’

စု စကားကြောင့် သူ့ရယ်သည်။

‘စုကလည်း ဦးထက်တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲဟာ၊ ဦးထက် ပေးမှာပေါ့’

‘ဟာ မဟုတ်တာ သူများပြောစရာဖြစ်မယ်’

‘ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဇနီးလောင်း ကိုယ်ပေးတာပဲဟာ ခု ဖြူလေးကို ဦးထက်လုံးဝစိတ်မချဘူး၊ အရမ်းလဲ ချစ်တယ်၊ အိမ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေော်... အချစ်ကလေး’

ငြင်းမရသည့်အဆုံးမှာတော့ စု ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့ သည်။

....ဝဲ....

အခန်း (၁၃)

မြတ်မိုးနွယ် ကျူရှင်ကျောင်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။
ဒေါ်ညိုနွယ်၏အချိန်။
စုသည် သင်ခန်းစာများကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေ
သည်။
ဒေါ်ညိုနွယ်ပြောသမျှကို နားထောင်လိုက်၊ မှတ်လိုက်
နုငိုစိတ်ဝင်စားနေသည်။
မိုးထက်အောင်မှာတော့ အတွင်းခန်း မှန်တံခါးများ
ကြားမှ စုအား ကြည့်နေသည်။
စုကတော့ သူ့စာကိုသာ သူ့စိတ်ဝင်စားနေသည်။
ဒေါ်ညိုနွယ်သည် လေ့ကျင့်ခန်းပေးထားခဲ့ပြီး နားနေ
ရာအတွင်းခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ပြူးတူးမြတ်ဖြင့် စု အားကြည့်နေသော မိုးထက်အောင် အားတွေလိုက်သည်။

‘ဟဲ...မိုးထက်၊ မျက်လုံးကြီးကျွတ်ကျတော့မယ်နော်’

‘ဟာ... မညို အဟဲ’

သူခိုးလူမိပုံမျိုးဖြင့် ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ညိုနွယ်က မိုးထက်အောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မိုးထက်တို့များ ဇွဲရှိလိုက်တာနော် သင်ရမှာက နောက် ဆုံးအချိန်မှ အရောက်နေတာက ပထမအချိန်တောင်သင်လို့ မပြီးသေးဘူး’

‘အင်း၊ အခုလိုဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ သင်လို့လည်း ငါတို့ ‘မြတ်စိုးနွယ်’ သင်တန်းလေးက နာမည်ကြီးနေတာနေမှာပေါ့’

‘ဟာ... မညိုကလဲ’

ဒေါ်ညိုနွယ်က မိုးထက်အောင်အား စ, နေသည်။

ဒီနေ့သည် ဒေါ်ညိုနွယ်စာသင်ချိန်က ပထမအချိန်၊ ဦး မြတ်စိုးက ဒုတိယအချိန်၊ မိုးထက်အောင်က နောက်ဆုံးချိန် မှ သင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မိုးထက်အောင်က စုအားသွားကြံခဲ့သည်မို့ သင်တန်း မစခင်ကတည်းက ရောက်နေခြင်းပင်။

ပထမဆုံးအချိန်ဝင်ရမည့် ဒေါ်ညိုနွယ်တောင် မရောက် သေး။

စောစီးစွာရောက်နေခြင်းကြောင့် ဒေါ်ညိုနွယ်ကနောက် နေခြင်းပါ။

ဒေါ်ညိုနွယ်နှင့် စကားပြောနေချိန်တွင် ဦးမြတ်စိုး ရောက်လာသည်။

‘အမယ်- ညိုနွယ်က အတန်းကို ပစ်ထားပြီး မိုးထက်နဲ့ စကားကောင်းနေတာကိုး’

‘အဟဲ ကိုစိုးကြီးရေ ဒီမှာ ညိုတို့ရဲ့ မိုးထက်ကြီးက မခိုး တော့ဘူး’

‘ဟေ... ဟုတ်လား၊ ကြားတာကြားနေပါတယ်ကွာ၊ အသေအချာသာ မသိသေးတာပြောပြဦးမိုးထက်ကြီးရဲ့ ရင်းနှီးကြသူမို့ ပြောနေကြသည်။’

‘ဟိုတစ်ယောက်လေ ကိုစိုးကြီးရဲ့၊ အင်္ကျီအဝါလေးနဲ့ မိုးထက်အောင်သည် စာလုပ်နေသော စုအားညွှန်ပြ လိုက်သည်။’

‘အလဲ အချောလေးပါလား၊ ငါ့ ကောင်ကြီးကတော့ စွဲတယ်ကွာ၊ တကယ်အလှပဂေးလေး ရထားတာပဲ’ စု၏အလှကို ဦးမြတ်စိုး ချီးကျူးနေသည်။

‘အမယ်လေးများ၊ ကိုစိုးကြီးကသာအလှကို ချီးမွမ်း၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူလှလွန်းလို့ကို စိတ်မချဖြစ်နေတာ’

‘အမယ်လေးတော် အဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ နင့် မချောလေးက ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ၊ နင့်ထက်တော့ အတော်ငယ်မှာပဲ၊ အလုပ်ကောလုပ်လား’

‘ဖြည်းဖြည်းမညို၊ မောနေပါဦးမယ်၊ မေးခွန်းတစ်ခု ချင်းမေးလည်း ရပါတယ်ဗျာ၊ မညိုမေးတာတစ်ခုချင်းဖြေ

ပါမယ်။ နာမည်ငါပြောပြမယ်၊ သူ့နာမည်က စုလေးဖြူ၊
ဒုတိယနှစ် သတ္တဗေဒ ဖြေထားတယ်။

ကျွန်တော်ထက် ကိုးနှစ်ကျော်ငယ်တယ်’
‘အပါးအတော်ငယ်တာပဲ၊ မင်းအပေါ်ဆိုးမှာပေါ့’
ဦးမြတ်စိုးစကားကြောင့် သူရယ်သည်။

‘အဲလို ဆိုးမှာစိုးလို့ တစ်ခါတည်း အပြတ် နှိမ်ထား
တယ်၊ သူ့အလိုတာမှမလိုက်၊ ကိုယ့်အလိုသာ လိုက်ရအောင်
ကို လုပ်ထားတယ်။ အရင်တုန်းက သူ့ဖက်ရှင်ပြတာ သိပ်
ဝါသနာပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်တော် တော်တော် ပြော
ပေးလိုက်တာနဲ့ မလုပ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အလုပ်ရှိတာလဲ
ထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်’

‘ဟာ မိုးထက်ရယ် နင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တစ်
ဖက်သတ်ကြီး ဖြစ်နေဘူးလား’

‘မညီရယ် ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာမျှ၊ စိတ်မချ
နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် မျက်စိရှေ့ကလဲ့ပြီး စိတ် မချနိုင်ဘူး
ဒါကြောင့်ပါ...’

မိုးထက်အောင်တို့ဆရာတစ်သိုက် စကားကောင်းနေသလို
သင်တန်းခန်းမထဲတွင်လည်း ဆရာမပေးထားသော လေ့ကျင့်
ခန်းလုပ်ပြီး၍ ကျောင်းသားများ အားနေသည်။

စာပြန်ဖတ်တဲ့သူကဖတ် စကားများတဲ့သူက များနေကြ
သည်။

စုလည်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး၍ သင်ခန်းစာများကို ပြန်
ကြည့်နေသည်။

‘ဟိတ်’
‘ဟိတ်’

စာကြည့်နေရာမှ နံဘေးတန်းမှ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

စုနှင့် မတိမိမယိမ်းအရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်။
‘စုကို ခေါ်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နာမည်က စုလား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘စု မနေ့က သင်တန်းတက်လား’
‘တက်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မနေ့က ကျွန်တော် သင်တန်းမတက်ဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ စာ
တချို့ လွတ်သွားတယ်၊ ပြန်ကူးချင်လို့ စာအုပ်ခဏလောက်
ငှားပါလား’

အတန်းသားချင်းမို့ စာအုပ်ငှားရန် စု ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

‘အာ ရပါတယ် ငှားလိုက်မယ်လေ’
‘ဒါဆို သင်တန်းပြီးရင် စုစာအုပ်တွေ ကျွန်တော်ကို
ပေးလိုက်နော်’
‘ပေးလိုက်မယ်လေ ဒါပေမယ့် မစုတ်စေနဲ့နော်’

‘အေးပါဟ သူများစာအုပ်ကို စုတ်အောင် ဘယ်သူက လုပ်ပါ့မလဲလို့’

အတန်းသားချင်းလည်းဖြစ် ရွယ်တူချင်းလည်းမို့ စု စကားပြန်ပြောနေမိသည်။

မိုးထက်အောင်သည် ဒေါ်ညိုနွယ်တို့နှင့် စကားပြောနေ ရာမှ စုထံအကြည့်ရောက်သွားရသည်။

‘ဟင်’

ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် အဖြူလေးတို့ ရှယ်ပွားစွာ စကားပြောနေပါလား။

မိုးထက်အောင်၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားလာသည်။ စိတ်မချမူ၊ ဝန်တိုမှုတို့က အထွတ်အထိပ် ရောက်လာ သည်။

‘တောက်’

တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ မိုးထက်အောင် ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ဦးမြတ်စိုးတို့ သိပွါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖျောင်းဖျံနေမိသည်။

‘မိုးထက် ဒါကဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ အတန်းသား ချင်းပဲ စာအကြောင်းမေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းနော် ကောင်မလေးကို ငါ့စကား နားထောင်တယ်ဆိုပြီး အနိုင် မကျဉ်နဲ့’

ဦးမြတ်စိုးတို့စကားကိုမိုးထက်အောင် မကြားတော့ပါ။

‘ကိုကြီးစိုး၊ မညိုပြီးရင် ကျွန်တော်သင်မယ်၊ ကျွန်တော်’

အချိန် ကိုကြီးစိုး သင်လိုက်ပါနော်၊ ဟို စုကိုလည်းခေT သွားမယ်နော်’

‘မိုးထက် မင်းကောင်မလေးကို သင်တန်းက ထွက်ခိုင်း မလို့ မဟုတ်လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ တက်ပါစေ...’

မင်းချစ်တာကိုသိပါတယ်၊ အခုဟာကလဲ ဘာမှဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းဟာက အသားလွတ်ကြီး ခေါ်သထွက်နေ တာပဲ။

ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ပါဘူး’

ဦးမြတ်စိုးစကားကို ဘာမှပြန်မပြော။ သူပြောချင်ရာသာ ပြောနေသည်။

‘နော် ကိုကြီးစိုး ကျွန်တော်အရင်သင်လိုက်မယ်နော်’

မတတ်သဲသည့် အဆုံးမှာတော့ မိုးထက်အောင်ကို လိုက် လျောလိုက်ရသည်။

စုသည် မိုးထက်အောင်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီ စု တွေးမိလိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်၏မျက်နှာသည် ခါတိုင်းလိုမဟုတ် တင်း မာနေသည်။

ခါတိုင်းစာသင်ချိန်များတွင် စုထံ အမြဲကြည့်သော်လည်း ယခုမူ စာကိုသာသင်နေသည်။ စုထံအကြည့်တစ်ချက်မှမရောက် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ထိုတစ်ခုခုသည် ကောင်းသောတစ် ခုခုမဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ စုသိနေသည်။

မိုးထက်အောင် စာသင်ချိန် ပြီးခါနီးတွင် စုနားရောက် လာသည်။

စာပြင်ပေးသလိုလိုနှုမီ စုစာအုပ်ထဲတွင် စာတစ်ကြောင်းပေးသွားသည်။

မိုးထက်အောင်ထွက်သွားသည်နှင့် ထိုစာကြောင်းလေးကို စုဖတ်လိုက်သည်။

‘အဖြူလေး ဝီအချိန်ပြီးရင် အောက်ဆင်းခဲ့၊ နောက်အချိန် မတက်နဲ့တော့’

ဟူသောစာကြောင်းလေးကို တွေ့လိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်အချိန်ပြီးသည်နှင့် စာအုပ်များ ကောက်သိမ်းပြီး စုဆင့်တန်းအပြင်သို့မသိမသာထွက်ခဲ့သည်။ စာအုပ်ငှားတဲ့ကောင်လေးတောင် စုထွက်သွားတာ မသိလိုက်။

သင်တန်းလှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း နှင်းပြီး စုဆင်းခဲ့သည်။

အောက်ရောက်တော့ မိုးထက်အောင်ပါ ရောက်လာသည်။

စုကို ဘာမှ မပြောဘဲ ကားပေါ်တက်ခိုင်းပြီး ထိုင်နေကျ ဖုန်းခြံဆီသို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ထိုင်ခုံလေးပေါ် အုတ်နံကြာ ထိုင်မိသည်တိုင် မိုးထက်အောင်ထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။

‘ဦးထက်’

စု ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဦးထက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသထွက်နေတာလဲ’

‘မင်းကို’

‘ဘုရား....’

စု ဘုရား တမိသည်။

‘စုကို ဒေါသထွက်ရအောင် စုလဲ ဘာအပြစ်မှမလုပ်ရပါလား’

‘ဘာ....’

အော်သံကြောင့် စု လန့်သွားသည်။

‘မင်းအပြစ်မှလုပ်ဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ဖယ်လေ ဦးထက်ရဲ့’

‘မင်း အတန်းထဲမှာ ဘယ်ကောင်နဲ့ အကြည်ဆိုက်နေတာလဲ’

စု သိလိုက်ပြီ။ ဦးထက် ဒေါသထွက်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်ပါပြီ။ စု ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘ဦးထက်ရယ်.... ဘယ်ကောင်နဲ့မှ အကြည်မဆိုက်ရပါဘူး၊ ဦးထက် အထင်လွဲတာပါ’

‘မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ’

‘ဟာ-တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ....ကောင်လေးက စုဆီက စာအုပ်ငှားနေတာ၊ မနေ့က သူ့ သင်တန်းမတက်လို့ အဲဒါ စာတွေလွတ်သွားလို့ ကူးချင်လို့တဲ့၊ စုဆီက ငှားနေတာပါ၊ ဦးထက်ကလဲ သဝန်ကြောင်စရာမရှိ ကြံဖန်ကြောင်နေပြန်ပြီ’

‘ဟဲ့.... ကြောင်ရမယ်ဟဲ့၊ ကြောင်ရမယ်၊ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ သဝန်ကြောင်နေတာ၊ နားလည်ရဲ့လား’

‘ဦးထက်ရယ် စုနားလည်ပါတယ်၊ စုလဲ ဦးထက်ကို ချစ်ပါတယ်’

‘ဒါဆို ဦးထက်စကား နားထောင်ရမယ်နော်’

‘စု အမြဲနားထောင်တာပဲဟာ’

‘အင်း...ပြီးရော၊ အဖြူလေးကို ကောင်လေးတွေနဲ့စကား ပြောတာတွေတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ၊ မနာလို တာလို့ပြောလဲရတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဒေါသ အလိပ်လိုက်ထွက် တယ်’

‘ဪ...ဦးထက်ရယ်၊ စုချစ်တာ ဦးထက်တစ်ယောက် တည်း၊ အချစ်တွေအားလုံး ဦးထက်ဆီမှာ၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှလဲ မချစ်နိုင်ဘူး၊ စုကိုစိတ်ချပါ၊ စု စကားပြောတယ်ဆိုတာက လဲ သူငယ်ချင်းလိုစိတ်၊ ဖြူစင်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲပြောတာပါ’

မိုးထက်အောင်လေသံ အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။

‘အဖြူလေးချစ်တာကို ယုံပါတယ်၊ အဖြူလေးက ဖြူစင်တဲ့ စိတ်နဲ့ပြောတာဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်ကလူရဲ့ စိတ်က ဖြူမဖြူ ကိုယ်မှမသိရဘဲ၊ ဦးထက်ကတော့ အဖြူလေးကို စိတ်ထဲကနေ ပြစ်မှားတာကိုတောင် မခံနိုင်ဘူး၊ တော်ပြီကွာ၊ အဖြူလေး အိမ်မှာပဲနေတော့’

‘ရှင်....’

‘ဟုတ်တယ်၊ သင်တန်းမတက်နဲ့တော့၊ သင်တန်းတက်ပြီး လဲ အဖြူလေး အလုပ်မှလုပ်စရာမလိုတာ၊ အိမ်မှာပဲ အေး အေးဆေးဆေးနေတော့၊ အဖြူလေးကို ဦးထက် သိပ်ချစ်

တယ်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး အဖြူလေးတစ်ယောက်တည်း အပြင်ကိုမထွက်ပါနဲ့’

‘ရှင်....’

စု၏စိတ်များ နောက်ကျ လေးလံသွားသည်။ ဦးထက် သည် စု၏ လွတ်လပ်ခွင့်တံခါးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက် ပိတ်နေပြီ။

‘ပြီးတော့ အဖြူလေးတို့ ကျောင်းကလဲ ဖွင့်တော့မယ်၊ ကျောင်းလဲမတက်နဲ့တော့၊ အဝေးသင်ပြောင်းလိုက်’

‘အို...ဦးထက်’

‘တာမှပြောမနေနဲ့တော့ အဖြူလေး၊ ဦးထက်ပြော တာ ကြားတယ်နော်၊ အပြင်ထွက်စရာကိစ္စရှိရင် ဦးထက် လိုက်ပို့ မယ်၊ မှာထားတယ်နော်၊ ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ဘား တို့ကိုပါ လိုက်ပြောထားမှ၊ အဖြူလေးကို အပြင်မလွှတ် နဲ့လို့’

ဦးထက်၏ စကားသံများအောက်တွင် စု၏ လွတ်လပ်ခွင့် တံခါးများအားလုံး ပိတ်ခဲ့ပြီတကား။

....o....

အခန်း (၁၄)

မိုးထက်အောင်သည် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပါသည်။

မိုးထက်အောင်၏ဖခင်မှာ ဦးချိုအောင်ဖြစ်ပြီး အိမ်၊ မြေရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သည်။

မိခင်၏အမည်မှာ ဒေါ်ရင်သိန်းဖြစ်ပြီး အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံးမှာ မိုးထက်အောင်ကို သိပ်ချစ်ကြသည်။ သားလိမ္မာမို့လည်း အချစ်ပိုကြခြင်းပင်။

မိုးထက်အောင်၏မိဘများမှာ အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောသားအား အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပြီ။

ကြင်အာအားရှာပေးမည်တကဲ့ကဲ့ လုပ်နေသောကြောင့် မနည်းတားထားရသည်။

စုနှင့်တို့အမှု အချစ်ဟူသော အရာကို သိခြင်းပင်။
မိုးထက်အောင်သည် စုကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ သို့သော်
သူမ၏အချစ်များ စုပေါ် ချစ်ရာမရောက် နှစ်ရာရောက်နေ
ကြောင်းကို မစဉ်းစားမိ။

စိတ်မချစ်စိတ်၊ သဝန်တိုစိတ် များနေခြင်းသည် စုနှင့်သူ
လျှောက်မည့်လမ်းတွင် ခလုတ်များ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
သူမတွေးမိ။

သူကတော့ သူ့မှန်တယ်ထင်ရာကို လုပ်သည်။
စုမှာတော့ မိုးထက်အောင်ကို ချစ်လွန်း၍မိုးထက်အောင်
ပြောသမျှ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရင်းဖြင့် အကျဉ်းစံဖြစ်
နေပြီ။

သူငယ်ချင်းများထံလည်းမသွားရ၊ အပြင်လည်းမထွက်ရ
နှင့် စိတ်ရှုပ်စွာနေနေရသည်။

တစ်ခါတလေတော့ မိုးထက်အောင်မသိအောင် ခိုးသွား
သည်။

ဘွားတို့ကလည်း လွတ်သည်။ စုအား ဤကဲ့သို့ ချုပ်
ချယ်ခြင်းကို ဖွားတို့ကလည်း မကြိုက်။

တစ်သက်လုံးမွေးထားတဲ့ သူတွေကတောင် မချုပ်ချယ်
ရဘဲ အခုမှ ပေါ်လာရတဲ့သူက လာချုပ်ခြယ်နေတာမို့ ဘွား
တို့ မကျေနပ်။

တတိယနှစ်ကို အဝေးသင်ကပဲ ပြောင်း တက်ရတော့
ဘွားမကျေနပ်ပြန်။

ကာယကံရှင် စုကိုယ်တိုင်က ဘာမှမပြောတာမို့ ဘွား
တို့မှာလည်း မပြောသာပါ။

စုလမ်းစုရွေးထားတာမို့ ဘွားတို့ဘာမှမပြော။
ဒါပေမယ့် စုကိုတော့ သနားနေသည်။

မယူခင်ကတောင် ဒီလောက် ချုပ်ချယ်နေလျှင် ယူများ
ယူပြီးရင် ဘယ်လိုထားမည်မသိ မတွေးရဲစရာ။

ဒါတောင်မှ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် စုအား နှစ်နှစ်နာနာ
ပြောတာကို ဘွားတို့မသိသေး။

သိများသိလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမည်။
စုကတော့ ဘွားတို့၊ ခိုင်ဘွားလွင်တို့ကို နိုင်ခဲ့သမျှဝင့်
ပြန်ခံရသည်ဟုသာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

စု၏ဘဝသည် အိမ်ထဲတွင်ပင် မိုးလင်း၊ အိမ်ထဲတွင် မိုး
ချုပ်ခဲ့ရပေလိင်များပြီ။

အဲ တစ်ခါတလေတော့ မိုးထက်အောင်က အပြင်သို့
လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ ကျန်အချိန်များစွာတော့ အိမ်ထဲ
မှာပင်။

စုထံသို့ နေ့တိုင်းတော့ လာတတ်သည်။

စုမှာ မိုးထက်အောင်နေတိုင်းလာနေ၍ သူငယ်ချင်းများ
ထံ မသွားနိုင်ဘဲရှိနေသည်။ သူငယ်ချင်း များမှာဘော့ စု
မလာနိုင်၍ သူ့ထံပဲ ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

‘စုရေ... စု’

အသံပြုကြီးဖြင့် အော်ဝင်လာသော စပယ်ကြည့်အသံ စုရင်ထဲ လှိုက်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

စပယ်ကြည့်၊ မော်မော်စိုးနှင့် နနုထားတို့သည် စုကိုတွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းဖက်ကြသည်။

‘စုရယ်... တို့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ့ခဲ့မှပဲ ပြန်ဆုံရတော့တယ်။ နင့်အကြောင်းတွေ့ ငါတို့ အမြဲကြားပါတယ်။ ငါတို့တော့နှင့်အတွက် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ လုံးဝ ဖြေမဆည်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးနွယ်ကော’

‘ဘွားတို့ ခုလေးတင်ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားကြတယ်’
‘အင်း ဘွားတို့မရှိတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောရတာပေါ့ကွာ’

‘နေဦး ထိုင်ကြဦး၊ စု စားစရာတစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟာ...နေပါဦး၊ စားစရာက နောက်မှစားလို့ရတယ်။ စကားတွေပဲ အရင်ပြောကြမယ်’

သူငယ်ချင်းများကြားတွင် စု ထိုင်လိုက်သည်။

‘စုလေးရယ်...နင့်အကြောင်း မထားလို့အားလုံး ကြားပါတယ်’

နနုထား စကားကြောင့် စု ယဲယဲလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

‘မထားတို့က ဘာတွေကြားနေလို့လဲဟင်’

‘ဟင်း...’

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ ပြိုင်တူသက်ပြင်းချသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

‘စုရယ် စုံရွဲအတွေးတွေ၊ စိတ်ကူးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ မင်းလုပ်ရပ်တွေ ပြောင်းသွားရတာလဲ စုရယ်’

စု၏လက်ကလေးကို ဆုပ်နယ်ရင်း စပယ်ကြည့်က မချီတင်ကပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုခိုင်ဘွားနဲ့သာ စုဟာ အသင့်တော်ဆုံးပါကွာ၊ ကိုခိုင်ဘွားဆို စုအပေါ် သည်းညည်းခံဆလို အလိုကလဲလိုက်ပါ၊ စုအပေါ် နားလည်သိတတ်လိုက်တာကလဲလွန်ရော၊ ချစ်လိုက်သမှုတုန်လို့၊ ဒါတော်ဝင်မှ ကိုခိုင်ဘွားကို ဖြတ်လိုက်တယ်နော်၊ အံ့ပါစုရယ် အံ့ပါ၊ စပယ်တို့ဆိုကြားကြားချင်း ဘယ်လိုမှကို မယုံကြည်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူး၊ ဘယ်လိုအတွေးတွေနဲ့ အသစ်ရှာသွားရတာလဲ စုရယ်’

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ စုအပေါ် သနားစိတ်ဖြင့် စုကိုပဲ ဖိပြောနေကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ကိုခိုင်ဘွားကို စုဖြတ်လိုက်တာလဲ’

မော်မော်စိုးအမေးကို ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး စု ဖြေသည်။

‘စုလေ ကိုခိုင်ဘွားကို မိတ်ဆွေလို၊ အစ်ကိုတစ်ယောက် လိုကလွဲပြီး ပိုမချစ်ဘူး၊ ဦးထက်နဲ့ မတွေ့ခင်တုန်းကတော့ ချစ်တယ်လို့ပဲထင်ခဲ့တယ်၊ ဦးထက်နဲ့လဲတွေ့ကော ကိုခိုင်ဘွားကို တကယ် မချစ်မှန်းသိခဲ့ရတယ်။’

စုလည်း စုကိုယ်စု အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။

စုလေ ဦးထက်ကို အရမ်းချစ်မိသွားတယ်။ ဦးထက်စကား
တွေကို စုမြေဝယ်မကျနားထောင်မိတယ်။

စုအပေါ် ကိုခိုင်ဘွား ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ
စု သိပါတယ်။ ကိုခိုင်ဘွားဟာ စုအပေါ် သိပ်ချစ်တယ်။ အနွဲ့
တာခံတယ်။ သဘောထားပြည့်တယ်။ နားလည်မှုရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စုမှတစ်ဖက်ချစ်တဲ့သူ ပေါ်လာပြီဆိုတော့
စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ စုဖြတ်ခဲ့တယ်။

စုချစ်တဲ့သူနဲ့ ပဲ ဘဝခရီး လျှောက်လှမ်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
ပြီး ကိုခိုင်ဘွားကိုဖြတ် ဘားခဲ့တယ်။ ဦးထက်ကို ချစ်အဖြေ
ပေးခဲ့တယ်။

ကိုခိုင်ဘွား တော်တော်လေးကို သဘောထား ပြည့်ပါ
တယ်။ စုကို ညင်ညင်သာသာပဲ လမ်းခွဲပေးတယ်။ စုစိတ်တိုင်း
ကျ ဖြစ်စေရမယ်တဲ့။

သဘောထားပြည့်တဲ့လူကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ပြခဲ့လို့
အခုတော့ စုလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ။

စကားရည်ကြီးကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ လေးပြောပြီး စု
မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသည်။

တွေ့တွေ့ငေးငေးလေးပြောနေတဲ့ စုကိုကြည့်ပြီး သူငယ်
ချင်းများ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သော စုသည်
အခုတော့ မပျော်နိုင်တော့ပါ။

‘စုရယ်... စုရဲ့အခုလူက စုအပေါ် သိပ်ချုပ်ချယ်တယ်ဆို
ဟုတ်လား?’

စု၏မျက်နှာ နှမ်းနှမ်းလေးကို ကြည့်ရင်း မော်မော်စိုး
မေးလိုက်ခြင်းပါ။

‘အင်း၊ အဲ သူက စုကိုတော်တော်လေး ချစ်ရှာပါတယ်’
အင်းလို့ ပြောပြီးကားမှ ချစ်သူအပေါ် ဖာဖာထေးထေး
လေး ပြောမိသည်။

‘ချစ်တာတော့ ချစ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့ဟာက ချစ်စရာမထောက်
တော့ဘူး။ ဖိနှိပ်ချုပ်ခြယ်မှု အားကြီးလွန်းတယ်။

စုကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုထားရာနေစေရာသွားဆိုသလို လိုရာ
ပုံစံသွင်းထားတာ၊ လူပဲခံစားချက် ရှိတာပေါ့။

လွတ်သပ်ခွင့်တော့ ရှိဦးမှပေါ့၊ အခုဟာက သိပ်တစ်ဖက်
သပ်ကြီးဆန်လွန်းတယ်။

စုရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အရာအားလုံးကို ပိတ်
ပင်ပစ်တာဟာ သူ့ အချစ်တဲ့လား၊

စုကို အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းကလည်း ထွက်ခိုင်း
တယ်။ ကျောင်းကလည်း ထွက်ခိုင်းတယ်။ အိမ်ထဲမှာပဲ နေခိုင်း
ပြီး ဘယ်မှ မသွားရမလာရ။ ဟိုဆိုလည်း မသွားရ။ ဒီဆို
လည်း မလာရ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အသွယ်လည်း ဖြတ်
ပစ်တယ်။

သူ့ကို အဲလို နေခိုင်းကြည့်ပါလား။
နေလိမ့်မယ် ဝေးသေး။

အဲ အိမ်ထဲမှာနေခိုင်းပြီး စိတ်ပျော်အောင် ထားတာလား
ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သဝန်ကြောင်စရာမရှိ လိုက်
ကြောင်ပြီး ပြဿနာရှာ စကားများ။

စု၊ စုမင်းသာ ငါတို့ကို ဘာမှမပြောတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအကြောင်းကို ငါတို့ အကုန်သိတယ်စု။

ဘယ်ကသိလဲလို့ မမေးနဲ့၊ တို့မှာနားရှိတယ်၊ မျက်စိ ရှိတယ်....

စုလို အိမ်အကျဉ်းကျနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး....၊ ပြီးတော့ အပေါင်းအသင်းတွေ များတယ်....၊

စုရယ် စုအတွက် မော်လုံးဝ စိတ်မကောင်းဘူး....၊ စုဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါ’

မော်မော်စိုးသည် ခံစားချက်များကိုတရစပ်ပြောချလိုက် ရသဖြင့် ရင်ထဲပေါ်သွားသည်။

စုရှဲ့ ဦးထက်အကြောင်း သူတို့ကြားပါသည်။ စုအပေါ် ချုပ်ခြယ်လှန်းတာလည်း ကြားသည်။

စု သူတို့ထံ မလာဘာလည်း သိသည်။ စုနှင့်သာမတွေ့ရပေမယ့် စုအကြောင်းကိုတော့သူငယ်ချင်း များ အမြဲစုံစမ်းနေသည်။

ဒီနေ့မှသာ စုထံစုဝေးပြီး ရောက်လာခြင်း။ သူတို့သဘော ကတော့ မိုးထက်အောင်အား ဖြစ်စေချင်သည်။

မိုးထက်အောင်နှင့်လက်တွဲပါက စု၏ဘဝတိုးတက်လမ်း မမြင်။ ‘စိတ်ချမ်းသာမှုလည်း ရမည် မဟုတ်။’

အခုအချိန်သာ စုက အချစ်အချစ်ဟုပြောနေသော်လည်း ကြာရှည်တွင် ပြောနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ချစ်သော်လည်း ကိုယ်နှင့် မသင့်လျော်ပါက ဘဝခရီးလျှောက်လှမ်းရာတွင် များစွာအခက်အခဲတွေ့ပေမည်။

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းများ တိုင်ပင်ပြီး စုအား လာ ရောက်ပြောကြားခြင်းပင်။

‘ဘယ်လိုလဲ စု၊ မင်းရှဲ့ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လို ဆက်မလဲ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်ရွက် သောကကို ဖောင်လုပ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို ရွက်လှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း မျက်ရည်ချောင်းမှာလှော်ခတ်ပြီး မင်းဘဝကို ဒီအတိုင်းပဲ ရှေ့ဆက်တော့မှာလား’

မော်မော်စိုးက ပြတ်ပြတ်သားသား မေးလိုက်သည်။ စုဘာပြောရမည်နည်း၊ စုထံမှ ဘာအသံမှ ထွက်မလာ။ နုနုထား သက်ပြင်းချသည်။

‘ဟင်း၊ ကဲစု၊ တို့တွေပြောတာတွေကို သေသေချာချာ စဉ်းစားထား၊ မနက်ပြန်ခါကျရင် မထားတို့ တစ်ခေါက် ပြန်လာမယ်၊ စုအဖြေပေးပေါ့၊ မထားတို့ ရောက်တာ လည်း ကြာပြီ၊ ခါတိုင်းလိုဆိုရင်တော့ ညပါအိပ်မှာပါ၊ အခု တော့ မတွေ့ချင်တဲ့သူ ရောက်လာရင် မေတ္တာထားနေရမှာ စိုးလို့ ပြန်ဦးမယ်နော်’

စုသည် လေးတွဲစွာ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ချက်ကို ပြင်းစွာချလိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

‘ကဲ-စုလေး ဘယ်လိုလဲ၊ ညက တော်တော်မှ စဉ်းစား
ဖြစ်ရဲ့လား’

သူငယ်ချင်းတစ်စု ရောက်မဆိုက်ပင် စုအား မေးလိုက်
သည်။

‘ဟင်း.....’

စု မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

‘ကဲပါ၊ အရင်တော့မထိုင်ကြသေးဘဲနဲ့’

ညှော်ခန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘နေဦး၊ မထားတို့အတွက် စု လက်ဖက်သုပ်ထားတယ်’

အဆင်သင့်သုပ်ထားသော လက်ဖက်ပန်းကန်ကို ချကျွေး
လိုက်သည်။

‘ကဲ...စု ပြောပါဦး’

စုလက်ကိုင်ဆွဲပြီး သူ့အနားတွင် စပယ်ကြည် ထိုင်ခိုင်းရင်း မေးလိုက်သည်။

‘စပယ်ရယ်...လက်ဖက်သုပ် အရင်စားလိုက်ဦး၊ တော်ကြာ စုဆီကစကားကြားရင် မစားနိုင်ဘဲ နင်နေပါဦးမယ်’ စုထံမှအဖြေကို သိသလိုနှင့် မော်မော်စိုးက ခန့်သလို ပြောလိုက်သည်။

စု ဘာမှပြန်မပြော။ နှမ်းယဲယဲလေးသာ ပြုံးနေမိသည်။

‘လက်ဖက်သုပ်က စားလို့ ကောင်းမှကောင်း’

နုနုသားက လက်ဖက်တစ်ဖွန်းခပ်စားရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘နေဦး၊ စု ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်’

ချိုင့်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် နက်(စ်)ကော်ဖီမူန့်နီနီဆီ၊ သကြားတို့ကို သင့်သလိုထည့်ပြီး ရေနှေးထည့်ကာ ဖျော်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးလေးတွေထဲ လောင်းထည့်ပြီး တစ်ခွက်စီပေးလိုက်သည်။

‘အပါး... ကော်ဖီလေးကလဲ ကောင်းမှကောင်း’

ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး အရသာခံရင်း မော်မော်စိုးက ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

စုလည်း သူငယ်ချင်းများနှုတ်အတူ လက်ဖက်သုပ်စားရင်း ကော်ဖီသောက်နေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးတော့ ပန်းကန်များကို စု သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

‘ကဲ...စားလို့သောက်လို့လဲပြီးပြီ၊ ဗိုက်လဲ ဝပြီ၊ စကားပြောဖို့ပဲကျန်တော့တယ်’

အဆီပြန်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်သုပ်ပဝါနှင့် သုတ်လိုက်ရင်း စပယ်ကြည် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

စုသည် သူငယ်ချင်းများရွေ့တွင် အနေခက်နေသည်။ သူငယ်ချင်းများ၏အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရပါ။

သူငယ်ချင်းများ၏ စေတနာကိုတော့ သူမ ယုံပါသည်။ သို့သော် သူမသည် မိုးထက်အောင်ကိုတော့ မစွန့်လွှတ်ရ။

‘ကဲ...မရွေ့စု ဘယ်လိုလဲ၊ စဉ်းစားပြီး ပြီလား’ ပြန်ပြောရန် စကားလုံးရှာနေမိသည်။

‘တို့တွေကတော့ ဦးမိုးထက်အောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့တော့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး၊ သူနဲ့သာဆိုရင် တို့သူငယ်ချင်းတော့ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ’

စု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများ၏ မျက်နှာများကို အပြုံးယဲယဲလေးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘စုကို ခွင့်လွှတ်ပါ’ သူငယ်ချင်းများ အံ့ဩသွားသည်။ စု ဆက်ပြောသည်။

‘စုလေ သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ စုတစ်သက်မှာ မချစ်ဘူးဘဲ အချစ်တစ်ခုနဲ့ကို သူဆိုတဲ့ ဦးထက်ကိုချစ်ခဲ့တာ၊ စုချစ်တဲ့ သူနဲ့ပဲ စုဘဝကို စု ရွက်လွှင့်ချင်တယ်’

‘ဘာပြောတယ်စု’

စပယ်ကြည့် ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဒေါသသံကြောင့် သူမ၏အသံသည် အနည်းငယ် မာရေကျောရေ နိုင်သွားသည်။

‘စု မင်းအတော်မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမပဲ’

‘စုကို မိုက်မဲတယ်ထင်လို့လား၊ စု မမိုက်ပါဘူး၊ စု ချစ်တဲ့သူနဲ့ စုဘဝ စုလျှောက်တာ စုမှန်ပါတယ်’

ပြောချင်ရာပြော၊ စုကတော့ မပြင်ဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် လေသံမှန်မှန်ထားကာ စုပြောလိုက်သည်။

‘ဩ.....အဟင်း..... ချစ်သတ္တိတွေ သိပ်ရှိနေတယ်ပေါ့လေ၊ မင်းကတော့ထင်မှာပဲ၊ မင်းနဲ့ ဦးထက်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ငါတို့က တမင်သက်သက် လိုက်ဖျက်နေတယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ခုချိန်မှာတော့ ဒီလိုပဲ စုထင်မှာပေါ့၊ စုက သိပ်မှန်နေတာကိုး’

စုမျက်နှာ ရဲသွားသည်။

‘ဒီမယ်စု မထားပြောပြမယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့အရာစာ သိပ်ပြီးတော့ကို နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပါတယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ချစ်ပြီး ဘဝထူထောင်တာဟာ သိပ်ပြီးကောင်းပါဏ်း၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်မပြုခင်ကတည်းက ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ အိမ်ထောင်ဖက် အပေါ်ကို လေ့လာရတယ်၊ အကျင့်စရိုက်၊ သဘောထား၊ အို.....စုံနေအောင်ကို လေ့လာရမယ်၊ အဓိကကတော့ နားလည်မှုပေါ့၊ နားလည်မှုမရှိရင် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဘယ်လိုမှ တည်ထောင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်ညစ်ကျယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ပြီးတော့မှ မထူးဘူးဆိုပြီး ဆက်လက် သည်းခံ

နေနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှသာယာမှာမဟုတ်ဘူး၊ စုပြောသလို စုချစ်တဲ့သူနဲ့ စုဘဝကို ရွက်လွှင့်ချင်တယ်ဆိုရင်....’

နုနုထား စကားခဏရပ်လိုက်ပြီး စုကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော စုကို တွေ့မှ စကားဆက်လိုက်သည်။

‘အဲ.....စုပြောတဲ့စကားကိုလိုက်ပြီး ဥပမာပေးပြီးပြောရမှာပဲ၊ ရွက်လွှင့်တယ်ဆိုတော့ ရေပေါ်မှာသာ လွှင့်လိုရတဲ့ ခရီး၊ ထားပါတော့၊ ဘဝခရီးရေပြင်မှာ ရွက်လွှင့်မယ်ဆိုပါစို့၊ ရေဟာ နေရာတကာမှာရှိတယ်၊ ရေရှိတဲ့နေရာကို ရွက်တပ်ယာဉ်လေးက နေရာတကာရောက်နေမှာပဲ၊ ချောင်းလေးလဲဆောက်မယ်၊ ချောင်းကြီးလဲ ဆောက်မယ်၊ မြစ်တွေကိုလဲ ဖြတ်ကျော်ရသလို ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလဲ ဖြတ်ကျော်ရမယ်၊ ဘဝခရီးရွက်လွှင့်ရင်း သမုဒ္ဒရာကြီးထဲကိုလဲ ရောက်ကောင်းရောက်လိမ့်မယ်၊ ရွက်လွှင့်နေတဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ သာဏာပျော်ရွှင်ဖွယ် ထုသိဥတုနဲ့ ကြုံနိုင်သလို ဆိုးဝါးခါးသီးတဲ့ ထုသိဥတုနဲ့ လဲကြုံနိုင်တယ်၊ ဒါကို ကိုယ်က ကြိုမသိနိုင်ဘူး။

ဘယ်လိုထုသိနဲ့ ပဲကြုံကြုံ ကိုယ့်ဘက်ကရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အသင့် နှိုနေရမယ်၊ ရင်ဆိုင်ဝံ့ရမယ်၊ ကိုယ်သွားမယ့် ခရီးစဉ်က ထောင်းတာကို ကြုံနိုင်သလို ဆိုးတာကိုလဲ ကြုံနိုင်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ကသိနေတော့ ကိုယ်စီးနင်းလိုက်ပါရွက်လွှင့်မယ်ယာဉ်ကို ဆွေချာလုပ်ရမယ်။

အောက်ခံ အကာအရံ၊ အတားအဆီးတွေကအစ ရွက်တိုင်၊ ရွက်ဖျင်တွေဟာ အကောင်းတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အရာရာ စိတ်ချရတော့မှ ဘဝခရီးကို ရွက်လွှင့်သင့်တယ်။ ကိုယ့်ဘက်က အရာရာ စိတ်ချရပြီဆိုတော့မှ ရွက်လွှင့် ခရီးစတင်ရမယ်။ ခရီးစဉ်မှာ အခြေအနေကောင်းနဲ့ ကြုံလာရင်တောင်မှ အကောင်းဆုံးတွေနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရွက်တပ်ယာဉ်လေးပေါ်ကနေပြီး ကြံ့ကြံ့ခိုင်နေနိုင်မယ်။

အဲ... ရွက်တပ်ရေယာဉ်လေးကို အကောင်းဆုံးမစီရင်၊ တွေ့ရာ ရွက်တပ်ယာဉ်အစုတ်ပလုတ်၊ အောက်ခံကအဆွေး၊ အကာအရံကအပေါက်၊ အတားအဆီးကအရှုံး၊ ရွက်တိုင်ကအနွဲ၊ ရွက်ဖျင်ကအပြု၊ အဲလိုမျိုးဆိုးဝါးလှတဲ့ စိတ်မချရတဲ့ ယာဉ်နဲ့ ကျယ်ပြောလှတဲ့ ဘဝခရီးထဲကို ရွက်လွှင့်ခြင်းခရီး ထွက်မယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ ခရီးသည်ရဲ့ ဘဝဟာ မတွေးရဲစရာပဲ။ ကိုယ်က ငွေသတ္တိရှိသော်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ရွက်တပ်ယာဉ်က အကောင်းဆုံးတွေနဲ့ မစီရင်လို့ ပင်လယ်ထဲသို့ မဟုတ်တစ်နေရာတစ်ကွေ့မှာ မုန်တိုင်းမပြောနဲ့ လေပြင်းလေးတစ်ချက်တိုက်ခတ်တစ်ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ ရွက်လွှင့်တယ်ဆိုတာ အပြောသာလွယ်တာနော်၊ တကယ်တန်းကျတော့ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ကိုယ်ပဲဖြစ်မှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရင်ခံစရာ ရှိကိုယ်ပဲခံရမှာ....

စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားတယ်။ မကောင်းဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မသင့်ဘူးဆိုတာသိတယ်။ သိ

ရင်မလုပ်နဲ့ ပေါ့ သိယောဇဉ် အချစ်၊ အင်း လူတိုင်းမှာ ရှိကြတာပဲ။

အချစ်တစ်ခုကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး မဖြစ်နိုင်တဲ့ ခရီးကို ဇွတ်ဆက်မိမယ်ဆိုရင်နောက်ဆုံးကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ လောက / လက်ဆောင်ကိုရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ လက်ဆောင်ကို ကိုယ်မလိုချင်ပေမယ့်လည်း အလိုလိုရလာမှာပဲ။

ဘဝခရီးဆိုတာ ငါးမိနစ်နဲ့ လမ်းလျှောက်လို့ရောက်တဲ့ ခရီးမဟုတ်ဘူး။ စက္ကန့်ပေါင်း၊ မိနစ်ပေါင်း၊ နာရီပေါင်း၊ ရက်ပေါင်း၊ လပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာနဲ့ အတူတူရွေ့ရွေ့ သွားရင်း မရောက်နိုင်တဲ့ ခရီးကြီး၊ ဒီခရီးရှည်ကြီးကို ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်နိုင်မယ့် အခြေအနေနဲ့ ဖြတ်ကျော်ရတာ အကောင်းဆုံးပေါ့။

ဒီခရီးကြီးကို အချစ်တစ်ခုပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခခံပြီး ဖြတ်ကျော်မယ် ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ်ပြုတဲ့လုပ်ရပ်အကျိုးကိုယ်ခံစားရမှာပဲ။

ဒီလောက်ထိ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးက ဒီလောက်ထိလည်း သိမ်ငယ်မယ် မထင်ပါဘူး။

စုကို ဒီလိုပြောတာကလည်း စုကို နှိမ်ချတာမဟုတ်ဘူး။ စုကိုချစ်လို့ စုကို သိပ်ချစ်လို့ စုအကျိုးလိုလားလို့ ပြောရတာပါ။

အခုနေအခါမှာ တို့တစ်တွေ ဒီလိုပြောတာကို စုကြိုက်ချင်မ ကြိုက်မှာ တို့တွေကိုလည်း မုန်းကောင်းမုန်းလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုတို့အားလုံး သိပါတယ်၊ သိရှိသားနဲ့ သူငယ်ချင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ပြောရတာပါ။

နားထောင်တာ မထောင်တာကျတော့ တို့အပိုင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ တို့တွေလည်း တို့တွေစကားနားထောင်ရင်ပျော်ရမှာဖြစ်သလို၊ နားမထောင်ရင် ဝမ်းနည်းရမှာကလွဲလို့ အခြားမရှိတော့ဘူး၊

မထားသည်စကားရှည်ကြီးကို မရပ်မနားပြောအပြီးစုကို ကြည့်လိုက်သည်။ စပယ်နှင့်မော်မော်ပါ စုကိုကြည့်နေသည်။

စု၏မျက်နှာဖြူနုနု ချောချောလေးကို ငေးမာ ကြည့်နေကြသည်။ အုပ်စုထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သလို၊ မိဘ မရှိရှာသူ မို့လည်း အသနားပိုကာ အချစ်ဆုံးဖြစ်ရသူ ဒီမိန်းကလေး၏ ဘဝလေး ပျော်ရွှင်သာယာတာကိုပဲ မြင်ချင်ကြသည်။ ဒီမိန်းကလေးဆုံးဖြစ်မမှားပါစေနှင့်။

သူငယ်ချင်းများ ဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။
သို့သော် သူငယ်ချင်းတို့၏ ဆုတောင်းမပြည်ခဲ့ပါ။

စုသည် သူမကို ကြည့်နေသောသူငယ်ချင်းများကိုရဲ့ဝံ့စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘မထား၊ စပယ်၊ မော်မော်၊ စုကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူငယ်ချင်းတို့ကို စုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စုလေး ဦးထက်ကို ပိုချစ်တယ်၊ စုကိုမထား’

‘တော်တော့....’

‘အို.... စပယ်’

စု၏ စကားမဆုံးလိုက်ရပါ။ စပယ်ကြည့်သည် ၎င်းကနဲ့ ထကာ စုအိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားခဲ့ပြီ။ မော်မော်နှင့်မထားတို့ သည်လည်း စပယ်နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့ပြီ။ အိမ်ပေါ်တွင် တော့ စုတစ်ယောက်တည်း။

....၀....

အခန်း (၁၆)

မိုးထက်အောင်နှင့် မပြတ်နိုင်၍ အားလုံးနှင့် စုပြတ်ခဲ့ရသည်။

စုကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝရမစိုက်။

မိုးထက်အောင်ကိုသာ ဝရစိုက်သည်။

စု မိုးထက်အောင်ကို ချစ်သည်။

အခု အချိန်မှာတော့ မိုးထက်အောင် ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ မနာလိုဝန်တိုတတ်ခြင်း၊ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောခြင်း၊ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို တစ်ချက်နှစ်ချက် ထုခြင်းနှက်ခြင်းတို့ကို စု အပြစ်မမြင်မိ။

ချစ်လွန်းလို့ အသည်းယားပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ မိမိအား ပြုမူခြင်းဖြစ်သည်ဟုပဲ စုမှတ်ယူထားသည်။

စု၏ဘဝလေးသည် အိမ်ခန်းလေးထဲတွင်သာ....။

ဘွားတို့မှာလည်း စုကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်းပြတ်၊ ကျောင်းစာတွေနှင့်လည်း
ပြတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်း အဆက်ပြတ်ပြီး တစ်ချိန်လုံး
အိမ်ထဲတွင်သာ နေနေရရှာသောစု။

ဒီလိုနေနေရတာကိုပင် စု မငြီး။

မိုးထက်အောင်ကို ချစ်လို့ သူ့ စကားနားထောင်တာဟု
သာ အမြဲပြောလေ့ ရှိသည်။

မိုးထက်အောင်ကို အချစ်ကြီးချစ်မိပြီး အရာရာကို မျက်
ကွယ်ပြုထားမိသည်။ ဘာကိုမှ ဂရုမထားမိတော့။

မိုးထက်အောင်ကိုမျှော်ရခြင်းသည်သာ စု၏ မဟာတာဝန်
မဟာအလုပ်။

မိုးထက်အောင်မှာ သင်တန်းမသွားခင်ဖြစ်စေးသင်တန်း
အပြီးဖြစ်စေ၊ စုထံသို့ နေ့တိုင်းလာစေခြင်း။

အလုပ်မရှိသော စုကလည်းနေ့စဉ် ပြတင်းတံခါးလေးမှ
မျှော်စေခြင်း။

မိုးထက်အောင် အလာနောက်ကျပြီဆိုလျှင် စု မျက်နှာ
လေးညှိုးနွမ်းပြီး အလိုမကျဖြစ်ရသည်။

မိုးထက်အောင် အလာစောလျှင်တော့ စုမျက်နှာလေး
ရွှင်ပျော်စေခြင်း။

မိုးထက်အောင်မှာ စုအား ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ်။
လာတိုင်းမုန့်လေးများ ဝယ်လာတတ်စေခြင်း။

‘ဦးထက် လာပြီ’

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာတဲ့မိုးထက်အောင်ကိုမြင်သည်နှင့် စု
ပျော်ရွှင်သွားသည်။

တံခါးလေးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မိုးထက်အောင် ဖိနပ်ချွတ်နားရှိ ခုံတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်
သည်နှင့် စုလည်း မိုးထက်အောင်ခြေရင်းတွင်ဆောင့်ကြောင့်
လေးထိုင်လိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်၏ ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

ဘွားနှင့်ဒေါ်လေးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်ချင်ပါ။
သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် စုအား ဖိနပ်သော်မျှ မကိုင်းခိုင်းဖူး။

အခုတော့ စု၏ချစ်သူသည် စုအားတရားလွန် ချစ်သော်
လည်း တရားလွန် ဖိနှိပ်၊ ချုပ်ချယ်နှိမ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိ
သည်။

စုကိုလည်း ခပ်တုံးတုံး၊ ခပ်အအ မိန်းမသဖွယ်သာ ဖြစ်
စေချင်သည်။ သူ့ ဆန္ဒအတိုင်းသာ ထားရာနေ၊ မစရာသွား
စေချင်ပြီး ဦးဆောင်မှုပြုမှာကို မလိုလား။

မိန်းမဆိုလျှင် ထက်မြက် ဦးဆောင် နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို
မလိုလား။

ခေါင်းညိတ်နာခံတတ်သော အရာရာအနိမ်ခံသောမိန်းမ
ကိုသာ လိုချင်သူ။

ဘွားတို့၏မြေးစေ့ကိုယ်တိုင်က ကျေနပ်နေတော့ ဘွားတို့
မှာ ဘာမျှ မပြောသော။

ပြော၍လည်းရမည်မဟုတ်။

မိုးထက်အောင်နှင့် စုညှော်ခန်းထဲတွင် ရှိနေချိန်တွင် ဘွား
နှင့်နွယ်နွယ်မှာ အခန်းထဲမှ မထွက်တော့။

‘ဦးထက်၊ ဒီနေ့သင်တန်းကို ဘယ်နှစ်နာရီ သွားရမှာလဲ ဟင်’

ဦးထက်၏မျက်နှာကို အားကိုးခြင်း ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဒီနေ့ ပိတ်တယ်အဖြူလေးရဲ့ မညှိက သူ့မေးနေမို့၊ ကိုစိုးကြီးကလည်း သူ့အမေနေမကောင်းလို့ သင်တန်းမလာ နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။’

ဦးထက်တစ်ယောက်တည်းလည်း သင်လိုမဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဦးထက်ရဲ့ အချစ်ကလေးလည်း အပြင်မထွက်ရတာ ကြာပြီ။ ဒါကြောင့် အဖြူလေးကို အပြင်လိုက်ပို့မယ်။

ဦးထက်နဲ့ အဖြူလေးတို့ လျှောက်လည်ကြမယ်ပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် သင်တန်းကို ဒီနေ့ပိတ်လိုက်တယ်’

• မိုးထက်အောင်က စု၏ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးပုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

စုပျော်ရွှင်သွားပါသည်။
စု အပြင်မထွက်ရသည်မှာ ကြာပြီပဲ။

သူ့မှလွဲ၍ မည်သူနှင့်မျှ အပြင်မသွားရဟု အမိန့်ထုတ် ထားသည့်အတွက် စုအပြင်မသွားရခြင်း၊ မသွားရခြင်းပင်။

သူသည်လည်း နေ့တိုင်း စုထံလာသော်လည်း အမြဲတမ်း တော့ အပြင်လိုက်မပို့နိုင်။

ပို့ပေးမည်ဟုသာ ပါးစပ်က မကြာခဏပြောနေသော် လည်း အလုပ်မအား၍ မသွားရ။

အခုတော့ စု အပြင် သွားရတော့မည်။ အားပါးတရ လမ်းလျှောက်ရမည်။ လတ်ဆတ်သော လေတို့ကို အားပါး တရကြီးရှူလိုက်မည်။

‘ပျော်လိုက်တာ’

ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် စုပျော်နေမိသည်။

‘ကဲ အပြင်သွားမယ်ဆိုရင် အဝတ်သွားလဲလေ’

စုအခန်းထဲသို့ လှစ်ကနဲ ဝင်သွားသည်။

ဒီရီကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

များပြားလှပသော အင်္ကျီများက အထပ်လိုက်။

စုဘာဝတ်လို့ဝတ်ရမှန်းမသိ၊ မိုးထက်အောင်နှင့်မကြိုက် ခင်တုန်းက ဝယ်ထားသော အင်္ကျီများမှာ လှပခေတ်ဆန် သောအင်္ကျီများ။

ဒါတွေကို ဝတ်၍မဖြစ်။

စု လှတပတဖြစ်လွန်းခြင်းကို မိုးထက်အောင် မနှစ်မြို့။

စုက လှပစွာဝတ်စားထားလျှင် ထင်ပေါ်လွန်း၍ လှတ ကာကြည့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

စုသည် မကြိုက်ဆုံးသော မသုမပဖြစ်လွန်းသော အဝတ် တစ်စုံကို ထုတ်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

လှပြီးသား စုအတွက်တော့ ဘာလေးပဲဝတ်ဝတ် ကြည့် ကောင်းနေသည်။

လှပမြို့....

မျက်နှာကို ကရင်ပတ်လေးဖြင့် ဟိုတို့ဒီတို့လုပ်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းဆီရောင်လေးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်း
စူးငုံလေးပေါ်တွင် ဆိုးမယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ မဆိုးဖြစ်တော့။

‘အဖြူလေးနော် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီဆိုးတာ၊ မျက်ခွံ
ခြယ်တာတွေကို ဦးထက် လုံးဝ မကြိုက်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ
မလိမ်းရဘူး’

‘ဟင် ဦးထက်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူများ လှတပတဖြစ်
တာကို မနာလိုချင်ဘူး’

‘ဒီမှာ အဖြူလေး ငါမကြိုက်ဘူးဆိုရင် မလုပ်နဲ့၊ ဘာမှ
ဝေးဒကထက်စရာ မလိုဘူး။’

မင်းက အလှတွေပြင် အရမ်းကိုလှ ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေ
တော့ ငနာတွေကလိုက် သူများနောက်ပါသွားရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ’

ဦးထက်စကားကို ပြန်ကြားယောင်၍ စုမျက်နှာ မခြယ်သ
ဖြစ်တော့။

အလှမပြင်ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။

ခေါင်းဖိးပြီးသည်နှင့် ‘ဘွားရေ... စု အပြင်စေ သွား
မယ်နော်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း၊ မိုးမချုပ်စေနဲ့ နော် သမီးလေးစုံ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘွား’

‘ကဲ-လာစု’

ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို မိုးထက်အောင် ဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။

စုဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးလေးကို ပိတ်ပေးလိုက်
သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်ပြီး ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

စုသည် ကားပြတင်းတံခါးမှ လေတဖြူးဖြူး၊ တဟူးဟူး
ဝင်နေသည်ကို သဘောကျနေသည်။

အပြင်မထွက်ရသည်မှာကြာ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိမ်း
နေ၏။

ပြောင်းလဲနေသည်များကိုတွေ့လျှင် ခေါင်းလေးချွတ်ချွတ်
လည်ပြီး ငေးမဆုံး လည်ပြန်ကြည့်တတ်သည်။

‘အဖြူလေး’

‘ရှင်...ဦးထက်’

‘အဖြူလေး ဘယ်သွားချင်လဲပြော’

‘စု ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ အပြင်ထွက်ရတာ
ကိုပဲ ပျော်နေပြီ၊ လူတွေကိုကြည့်၊ လေတိုက်တဲ့အရသာကို
ခံစား၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်းတွေကို ငေးကြည့်နေရ
တာနဲ့ အတော်ပျော်နေပြီ’

‘ဒါဆိုရင် ကားပဲ လျှောက်မောင်းပေးရမှာလား’

‘ကားလဲ လျှောက်စီးမယ်၊ အဲ...အခု ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်
တယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံမောင်း’

စုသည် လမ်းတစ်လျှောက် ငေးနေသည်။ မီးပျံငိုတစ်ခု
တွင် ကားရပ်နေစဉ် နံဘေးကားမှ ယောက်ျားပျိုတစ်စုသည်
ငုခါးလှပခြင်းအောက်တွင် မိန်းမောသွားသည်။

စု၏မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေကြသည်။
မိန်းမလှလေးအား ယောက်ျားလေးငမ်းချင်း၊ ကြည့်ခြင်းမှာ သဘာဝပင်။

‘အာပီးချောလိုက် လှလိုက်တာ၊ မျက်နှာလေးတောင် ဒီလောက်လှနေတာ တစ်ကိုယ်လုံးမြင်ရရင် မူးမေ့သွားနိုင်တယ်’

နံဘေးကားမှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏မှတ်ချက်ချသံ။

စုကတော့ ဂရုမထား။
ခပ်တည်တည်။

‘ဘေးကလူက သူ့အစ်ကိုလား မသိဘူး’
တစ်ဦး၏ပြောသံ။

မိုးထက်အောင် ကြားနေရသည်။ နံဘေးကားတွင်းမှ အပြန်အလှန်ပြောသံများ။

‘ဟာ အစ်ကိုတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဦးလေးဖြစ်ချင်ဖြစ်မဖြစ်ရင် ဒါရိုင်ဘာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘အေး..... မင်းပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလောက်တောင်မှ ရွှေမင်းသမီးလိုလှနေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ သူ့ဘေးမှာ ဦးလေးပဲ လိုက်ရင်လိုက်မှာ ဘဲဆိုရင်လည်း ငါတို့လိုမျိုး တောင့်တောင့်ချောချောရွယ်တူမှ လိုက်မှာကွ’

‘ဟား.....ဟား မှန်လိုက်လေ’
‘တောက်’

မိုးထက်အောင် တောက်ခေါက်လိုက်သည်။ စု၏ ခုံးကို နောက်လှန်ဆွဲချလိုက်ပြီးဘေးကားကို ကားပြတ်ငံးမှ ကျော်ပြီး ဘုကြည်ကြည့်လိုက်သည်။

ကားမှန်ကိုလည်း ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးစိမ်းပြီဖြစ်သဖြင့် ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။

‘ဟာ..... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ အတော်ကြောင်တဲ့ဘဲ၊ ဟား.....ဟား၊ ဟား.....ဟား’

နံဘေးကားမှ ယောက်ျားပျိုအုပ်စု၏ ရယ်သံသည် စုဘို့ ကားနောက်တွင် ဝဲပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၇)

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတော့ စုံနွဲ့ မိုးထက်အောင်တို့ မြို့ထဲတစ်
နေရာတွင် ကားကိုထားကာ လျှောက်ပတ်နေကြသည်။

စုသည့်မိုးထက်အောင်၏ လက်ကိုချိတ်ပြီး သွားရခြင်းကို
သဘောကျနေသည်။

လူကြားထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ လျှောက်သွား နေရခြင်းကို
သဘောကျနေသည်။

သိမ်ကြီးဈေးတစ်ခုကို နှံ့နေအောင် လျှောက်သွားကြ
တည်။

မိုးထက်အောင်စိတ်လိုလက်ရ လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်၍သာ စု
အင်းထွက်ရခြင်း။

မိုးထက်အောင်လည်း စဉ်းစားမိသည်။
စုကို သူသိပ်ချစ်ပါသည်။ သိပ်ချစ်၍လည်း တရားလွန်

ဝန်တို့နေမိခြင်းပင်။

သူသိပ်ချစ်ရသောစုသည် သမာန်မိန်းကလေးကဲ့သို့သော ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါက သူဒီလောက်အစိုးရိမ်လွန်ကလိမ့်မည် မဟုတ်။

အခုတော့ သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အချစ်ဆုံး၊ အချစ်ဦးဖြစ်သောစုသည် ချောမောလှပလွန်းလှသည်။

မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကအစ ပြောစရာ တစ် ကွက်မှမရှိ။

စုကိုလှ၍ကတစ်ကြောင်း၊ သူများထက်ထဲမှ လူပြီးချစ်ရ၍ ကတစ်ကြောင်းမို့ သူလုံးဝစိတ်မချနိုင်ခြင်း။

ဒါကြောင့်ပို့ပင် စုအပေါ်သူအများကြီး ချုပ်ချယ်ခဲ့မိ ခြင်းပင်။

သူ ချုပ်ချယ်ခြင်းများသည်လည်း ချစ်လွန်း၍သာ။

စုလည်း ခံစားတတ်သော အသည်းနှလုံးနှင့် လူသားတစ် ဦးဆိုတာ သူမေ့မထားပါ။

ဒါပေမယ့် သူစိတ်မချနိုင်လွန်း၍ စုအား အပြစ်ထွက်စေ ခြင်းမှအစ လှပခေတ်ဆန်သော အဝတ်အထည်များ၊ မဝတ် စေခြင်း မျက်နှာခြယ်သခြင်း မပြုစေခြင်းစသည်ဖြင့် အစု့ အရာရာ သူတားမြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ စကားသံမာမာများကိုလည်း စုသည် လိုက်လံနား တတ်သည်။

စုသည် သူတစ်ခါတစ်လေစိတ်တိုပြီး ရိုက်ပုတ်တတ်ခြင်း များကိုပင် သည်းခံတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စုကို သူပိုချစ်ရပါသည်။ အလျှော့ပေး ဆက်ဆံဖို့စိတ်ကူးမိပေမယ့် အကောင်အထည်တော့မဝေပါမိ။

စုကို သူ့အလိုလိုက်ပြီး အရောတဝင် ဆက်ဆံပါက စုဆိုး မှာ စုရောင့်တက်မှာကို သူမလိုလား။

သူ လက်ထပ်မည့် အမျိုးသမီးသည်၊ သူ့အမိန့်များ စွာကို တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်နာသောသူ၊ သူထားချင်သည့် ပုံစံခွက်ထဲတွင် နေနိုင်ရမည့်သူကိုသာ သူ့အလိုရှိသည်။

သူ့ပြောသမျှ စောဒက မတက်ဘဲ နာခံရမည်။ မိန်းမဟူသည် အိမ်ထောင်တာဝန်ကို လစ်ဟင်းမှုမရှိ ထမ်း ဆောင်၊ လင့်ဝတ္တရားကိုပြု၊ လင်သား အပေါ်တွင် သခင် သဖွယ်ပြုစုယုယရမည်ဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ ကျွန်သဖွယ် သဘောထားပြီးလုပ်ဆောင်ရမည်ဟု သူသတ်မှတ်ထားသည်။

ဒါကြောင့်ပင် စုအား သူ ဖိနှိပ်နှိမ်နေခြင်းပင်။ စု၏လွတ်လပ်ခွင့်များစွာကိုလည်း သူပိတ်ပင်နေမိသည်။

သူ့ကြောင့်ပင် စုနှင့်သူငယ်ချင်းများ ပဋိပက္ခဖြစ်သွား ခဲ့ခြင်းကို သူသိပါသည်။

သူ့တာမှ ဝင်မပြောခဲ့။

သူငယ်ချင်းများရှိနေပါက စုသည် သူမသိအောင် တိတ် တိတ်ကလေးသွားတွေ့ကောင်း တွေ့မည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ပါက အရင်ရည်းစားဟောင်း အကြောင်း အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ပြောမိလိမ့်မည်။

စုသည် ရည်းစားဟောင်း အကြောင်းကြားဖန်များပြီး သတိရကာ သူ့အား ထားသွားမည်ကို သူ့အကြောက်ကြီးကြောက်နေမိသည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းများ မရှိခြင်းကို ကြိုက်နေခြင်းပင်။

သူငယ်ချင်းများသာမက ဘွားတို့၏ စကားကိုပါ စုတစ်ခါတစ်လေ နားမထောင်ခြင်းကို သိပါသည်။

သူနှင့် မချစ်ခင်တုန်းက စုသည် ဘွားတို့၏ ပြောစကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်သော အလွန်လိမ္မာသော မြေးမကလေးဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ သူ့စကား၊ သူ့အမိန့်တွေကိုသာ နာခံခဲ့ရပြီ။ သူသည်လည်း သူ့အမိန့်နာခံခြင်းကိုသာ ကြိုက်သည်။

ကျန်တဲ့သူစကား နာခံစရာမလိုဟု သူထင်သည်။ သူသည်တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်းသမား၊ အတ္တသမားဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီဆိုတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိသေး။

‘ဟိတ်၊ အရမ်းချောတင်ပဲကွာ’ ဒီလောက်ချောတဲ့မိန်းကလေးမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်’

နံဘေးမှစကားသံကြောင့် မိုးထက်အောင်အတွေးပျက်သွားသည်။

လူရွယ်တစ်ယောက် စုဘေးတွင်လိုက်ပြီး စကားပြောနေခြင်းပင်။

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဟင်၊ သိပါရစေနော်’

မိုးထက်အောင်သည် စု၏လက်ကလေးကို ဆွဲလိုက်သည်။ စကားလိုက်ပြောသူကိုလည်း မျက်ထောင့် နီကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

စကားလိုက်ပြောသူသည် စုနံဘေးတွင် မိုးထက်အောင်ပါမုန်း အခုမှသိလိုက်သည်။

စု၏လှပမှုသည် ထင်လင်းနေ၍ စုကိုသာမြင်ပြီး နံဘေးတွင် မည်သူပါမုန်း သတိမထားမိ။

အခုမှ အဖော်ပါမုန်းသိသည်။ မိန်းမလှလေးအဖော်သည် သူ့အား စားမတ်တ် ဝါးမတ်တ် ကြည့်နေပြီ။

အခြေအနေမဟန်တော့။ လူ့ယံသည် သွားကလေးဖြပြကာ လစ်ပြေးတော့သည်။

‘လာ...ပြန်မယ်’ စုလက်ကို ဆွဲပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လက်စ ကုန်တိုက်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

‘ဟေ့-စု-စု’ ‘တယ်...ဇေယျာသက်’

အေးစိုးသက်၏အိမ်ခံင် ဖြစ်ပါသည်။ ‘နေပါဦး စုရယ်၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောပါဦး’

စုသည် မိုးထက်အောင်လက်ကိုဖြုတ်ကာ ဇေယျာသက်နှင့် ခေတ္တစကားပြောနေသည်။

‘စုရယ်...မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာသွားပြီနော်’

‘အဟင်း’

‘စု အာမူပြန်မပြော။’

‘မတွေ့တာ ကြာလို့လား မသိဘူး၊ စု ပိန်သွားသလိုပဲ နော်...’

‘ထင်လို့ပဲ၊ ဇေယျာရယ်၊ ဒါနဲ့ အေးစိုးသက်ကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ နင့်ကိုတောင် အမြဲမေးနေတာ၊ အမြဲလဲသတိရပါတယ်ဟာ’

‘အဟမ်း’

မိုးထက်အောင်ထံမှ သတိပေးချောင်းဟန်သံ၊ စု စိတ်ညစ် သွားသည်။

ပြဿနာကတော့ မီးမထွန်းဘဲရောက်ခဲ့ပြီ။

ဇေယျာသက်နှင့်လည်း စကားပြောချင်သည်။

မဖြစ်တော့။ ဆက်ပြောနေပါက အခြေ အနေသည် ပြောင်းသွားနိုင်သည်။

စကားဖြတ်ထွက်မှ ဖြစ်တော့မည်။

‘ဩော်-ဇေယျာ၊ စုတို့ နောက်မှပဲ တွေ့တော့မယ်နော်၊ အခု ဝယ်စရာလေးတွေရှိနေလို့ သွားဦးမယ်နော်’

‘ဟာ-စုကလဲကွာ နေပါဦး၊ စကားပြောလို့တောင် မဝ သေးဘူး၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရမိချင်နော်’

‘ဟိုလေ.... စု တကယ်အချိန်မရလို့ပါ ဇေယျာရယ်နော်၊ စု သွားတော့မယ်’

‘ဟာ....စု’

ဇေယျာသက်ကို စကားစအတင်းဖြတ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ သည်။

ဇေယျာသက်ခမျာ တအံ့တဩနှင့် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

‘လာ....’

စုသည် မိုးထက်အောင် ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါသွား တော့သည်။

မိုးထက်အောင်သည် စု၏လက်ကလေးများကို တင်းကျပ် စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် စု အတော်နာကျင်နေပြီ။

လက်ကိုတော့ မရုန်းရဲ။

ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဆွဲခေါ်ရာ နောက်သို့သာ ကမန်းကတမ်း လိုက်နေရသည်။

မိုးထက်အောင်၏မျက်နှာသည် သုန်မှုန်နေသည်။ ကားထားရာသို့ရောက်တော့ ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး စုကို တွန်းသွင်းလိုက်သည်။

ပြီး-ကားမောင်းရာနေရာသို့ ဝင်အထိုင်။

‘ဟာ....ဟေ့-စု၊ စုလေးဖွူနော်’

‘ဟယ်....’

‘မြတ်မိုးနွယ်’ သစ်တန်းကျောင်းတွင် စာအုပ်ငှားသော ကောင်လေး။

ကောင်လေးသည် ကားပြတင်းပေါက်မှ ငှိုပြီး စုကို စကားပြောနေခြင်း။

‘နင် သစ်တန်းပြီးအောင်တောင် မတက်သွားဘူးနော်၊

ပြီးတော့ ငါ့ကို စာအုပ်ငှားမယ်ပြောပြီး ငှားလဲမငှားဘူး၊
ညွှတ်တယ်

‘အဲ...’

စု ဘာပြောရမှန်းမသိ၊
မိုးထက်အောင်၏ တံခါးဆောင့်ပိတ်သံ၊ ကားစက်နှိုးသံ
တို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဒါနဲ့ နှစ်က ဘယ်မှာနေ...အဲ...ဟာ...စု’

‘ဦး...’

ကောင်လေး၏စကား မဆုံးလိုက်ရ။
မိုးထက်အောင် ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။
မိုးထက်အောင်၏မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ ကြည့်ရဲဖြင့် စု
ခိုးခိုးကြည့်နေမိသည်။
မိုးထက်အောင်သည် ကားကို ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်
လိုက်သည်။

ကားရပ်နားရာနေရာတွင်ကားစက်သတ်အပြီးတွင်တော့-

‘စုလေးဖြူ’

ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့သော အသံ။

စု ကိုယ်လေး တုန်သွားသည်။

‘မင်းကို ဒီအတိုင်းထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါ

လုံးဝစိတ်မချနိုင်တော့ဘူး’

‘ရှင်...’

‘တောက်...အကောင်တွေကလဲ ဘေးမှာ ငါတစ်ယောက်

လုံးပါတာတောင် ဂရုမစိုက်၊ မမ်းနဲ့လာပြီးစကားလာပြော
ရတယ်လို့ ကွာ’

‘ဟိုလေ...သူတို့က စုကိုခင်လို့...’

‘တော်...ခင်တာတွေ ချစ်တာတွေ မလိုချင်ဘူး၊ ဘယ်
ကောင်လာစကားပြောပြော ငါမကြိုက်ဘူး၊ မီးပျံ့မို့
တုန်းကလဲ ဘယ်ကကောင်တွေမှန်းမသိဘူး၊ မင်းကြောင့်
ငါအလှောင်ခံရတယ်၊ မင်းသိပ်လှနေလို့ မင်းကို လူတိုင်းက
စိတ်ဝင်စားကြတယ်။’

‘ဒီမယ်စု’

သူ့မျက်နှာ စုကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်တော့မယ်’

‘ရှင်’

စုစိတ်ညစ်သွားသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စုလက်မထပ်
ချင်သေး။

‘ဟိုလေ စုလက်မထပ်ချင်သေးဘူး’

‘ဘာ၊ ဘာပြောတယ်စု၊ မင်းကငါ့ကို လက်မထပ်ချင်
ဘူး ဟုတ်လား’

စုက သဘောရိုးနှင့်ပြောခြင်းပါ။

မိုးထက်အောင်ကတော့ တစ်မျိုးထင်ပြန်ပြီ။

‘စုလက်မထပ်ချင်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ စုဦးထက်ကိုချစ်
တာပဲဟွာ အချိန်ကျရင်လက်ထပ်မှာပေါ့၊ အခုဟာက စော
သေးလားလို့’

‘တိတ်၊ စုလေးဖြူ မင်း မင်းရည်းစားဟောင်းကို သတိ
ရပြီး ငါ့ကို မချစ်တော့ဘူးလား’

‘ဟာ ဦးထက်ရယ်’

စုအကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဦးသဝန်ကြောင်က
ကြောင်စရာမရှိ ကြောင်နေပြီ။

‘ဦးထက်ရယ်တွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့ မင်းနဲ့ငါ ဒီနေ့ပဲ
လက်ထပ်တော့မယ် အခု တရားရုံးသွားမယ်’

‘အို’

ကားစက်နှိုးသံနှင့်အတူ စုနှင့် မိုးထက်အောင်ကို တင်
ဆောင်လာသောကားကလေးသည် မြို့နယ်တရားရုံးတစ်ခုဆီ
သို့ ဦးတည်ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။

...၀...

[Faint, illegible text in Burmese script, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

အခန်း (၁၈)

မိုးထက်အောင်၏ မိဘများအိမ်မှာပင် စုနှင့် မိုးထက်
အောင်တို့အကျဉ်းချုံး လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

ဘွားနှင့်နွယ်နွယ်က စုအတွက် စိန်တစ်ဆင်စာနှင့်ရွှေလက်
ကောက်ခုနစ်ကောင် လက်ဖွဲ့သည်။

မိုးထက်အောင်၏မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးချိုအောင်နှင့်
ဒေါ်ရင်သိန်းကတော့ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း လက်ဖွဲ့သည်။

ဘွားနှင့်နွယ်နွယ်က စုတို့အား သူတို့အိမ်မှာပင် နေစေ
ချင်သည်။

စုကိုယ်တိုင်လည်း ဘွားတို့နှင့်သာ အတူနေချင်သည်။

မိုးထက်အောင်၏ဆန္ဒအရသာ ၎င်းမိဘများလက်ဖွဲ့သော
ကျောက်မြောင်းရှိ အဆင့်မြင့်တိုက်ခန်းတွင် သွားရောက်နေ
ရသည်။

စုသည် ဘွားတို့နှင့်မခွဲချင်ပါ။
 ဘွားတို့သည်လည်း စုအားမခွဲနိုင်ပါ။
 ငယ်ကတည်းက နှောင်ဖွဲ့ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြောစီ
 ရုတ်တရက် မခွဲနိုင်ကြ။
 စုစွည်းများကို ဝမ်းနည်းခြင်းများစွာဖြင့် သိမ်းဆည်း
 မှေးကြသည်။
 စုနှင့်မိုးထက်အောင်တို့ ကန်တော့ တော့လည်း အပြုံး
 နှမ်းနှမ်းလေးဖြင့် ဆုပေးရှာသည်။
 စုတို့ကိုလည်း ကားနားအထိ လိုက်ပို့သည်။
 စုသည် မျက်ရည်ဝဲနေသောဘွားနှင့် နွယ်နွယ်တို့ ကြည့်
 ရင်း ရင်ထဲဆို့ တက်လာသည်။
 'ဘွား'
 စု၏အသံသည် တုန်ရီလှိုက်မောနေသည်။
 'သမီးလေးစုံ'
 ဘွား၏အသံသည်လည်း စုကဲ့သို့ပင်။
 စုသည် ကားပေါ်မှနေ၍ ဘွားအား အရည်လဲသည့်
 မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။
 နွယ်နွယ်သည် ဘွားအားတွဲထားရသည်။
 အသက်ကြီးရွယ်အိုနှစ်ယောက်အား စုခွဲခွာရတော့မည်။
 'စုသမီးလေး၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော် အရာရာဆင်ခြင်
 ထက်ပါစေ ကြားလား'
 'ဟုတ်ကဲ့ ပါဘွား'
 'မောင်မိုးထက်'

'ဗျာ.....ဘွားဘွား'
 'စုကို မကြာမကြာဘွားဆီ ပို့ ပေးပါကွယ်နော်'
 ဘွားသည် မိုးထက်အောင်အား တောင်းပန်သလို ပြော
 လိုက်သည်။
 'ကျွန်တော်အားရင် လိုက်ပို့ပါမယ် ဘွား၊ ပြီးတော့
 ဘွားတို့ကိုလည်း လာခေါ်ပါမယ်'
 'အေးကွယ်.... အေး'
 'ဪ-ဘွား၊ ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ်နော်'
 'အေးကွယ် အေးအေး၊ သမီးတို့လင်မယား ချစ်ချစ်ခင်
 ခင်နေကြနော် ရန်မဖြစ်ကြနဲ့'
 'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွားရယ်၊ ဘွား၊ နွယ်နွယ် စုသွားတော့မယ်
 နော်'
 စု၏နှုတ်ဆက်သံ ဆုံးသည်နှင့် စု၏ကို ထင်ဆောင်ထား
 သောကားလေးသည် ဘွားတို့၏ရှေ့မှထွက်ခွာခဲ့ပြီ။
 ဘွား၏ရင်သည်လည်း လစ်ဟာခဲ့ပြီ။
 ဥပမာ စာမမြောက်ဘဝကတည်းက ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရ
 သော ကလေး။
 အချစ်များစွာကို ပုံပေးပြီး အချစ်ကြီး ချစ်ရသော
 စာလေး။
 ဝမ်းနှင့်မလွယ်ရရုံတမယ် ကျေးမွေးပြုစုကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့
 ရင်နှစ်သည်းချာလေး။

သူလေး၏ရုပ်သွင်၊ သူလေး၏အသံများဖြင့် ခြောက်သွေ့
နေသော တူဝရီး တလေးကို ရှင်သန်အောင် လုပ်ခဲ့သူ
လေး။

ခုတော့ သူလေးသည် မိမိတို့အား ထားခဲ့ပြီ။
ဘွားတို့ နွယ်နွယ်တို့ကိုသာ စုအချစ်ဆုံးလို့ ပြောတတ်
ခဲ့တဲ့ ဒီကလေးသည် ခုတော့ မိမိတို့ထက် ပိုချစ်ရမည့်သူနှင့်
တွေ့သောအခါ မိမိတို့အား ထားခဲ့ပြီ။

သူကလေးသည် သူ၏ချစ်သူနောက် ပါသွားခဲ့ပြီ။
ကလေး၏ ချစ်သူသည် မိမိတို့ထားသလို ကလေးအား
စိတ်ချမ်းသာစွာ ထားပါမလား။

အတွေးတို့ဖြင့် ဘွား၏ရင်တို့ ပူလောင်လာသည်။ ခေါင်း
တို့သည်လည်း မူးနောက်လာသည်။
မိမိတို့ကွယ်ရာတွင် မိမိတို့၏သမီး သူကလေးအားရိုက်နှက်
မှုဖြင့်....။

ဘွား၏မျက်စိတို့ ပြာဝေသွားသည်။
ကိုယ်လုံးသည်လည်း ယိုင်အနံ့၊ လဲအပြု။
'အို...ဒေါ်လေး'

နွယ်နွယ်သည် ဘွားအား ထိန်းပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွား
သည်။
ဘွား စိတ်သိပ်ထိခိုက်နေမှန်း နွယ်နွယ်သိပါသည်။

နွယ်နွယ်သည်လည်း ရင်ထဲ ကြေကွဲနေပါသည်။
အဖိုကိုအဖိုအတိုင်းနေပါက ဘွား ပို၍ ခံစားရမည်ကို
သိပြီး ဟန်လုပ်နေရသည်။

စုမရိုသည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ဘွားတို့ အိမ်လေးသည်
ခြောက်ကပ်နေသည်။

ဘွားသည် စုအား နေ့စဉ် မျှော်နေသည်။
ကျီးသာသောနေ့များတွင် နွယ်နွယ်အား ထမင်းပိုချက်
ခိုင်းတတ်သည်။

'ဟဲ့-နွယ်နွယ်၊ ဒီနေ့ ကျီးသာနေတယ်၊ စုများလာမ
လားမသိဘူး၊ ထမင်းပိုချက်ထားနော်၊ ပြီးတော့ ဈေးသွား
ရင်လဲ စုကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းစားလေး နည်းနည်းပါးပါး
ဝယ်ခဲ့ဦး၊ ကြားလား'

ဤသို့မှာတိုင်း နွယ်နွယ်မှာ သက်ပြင်းတချချ။
အဒေါ်ဖြစ်သူ ဘွားမြငြိမ်း၏ ခံစားချက်ကိုလည်း နား
လည်ပါသည်။

သံယောဇဉ်ဟူသည်မှာ မေ့ပစ်ရန် ခက်ခဲပါတကား။
နွယ်နွယ်မှာ ထိုသို့တွေးရင်း စုလာမည်မထင်သော်လည်း
စုအား အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်အတူ မျှော်မိဆဲပါ။

စုနှင့်ခွဲခွာရသည်မှာ ခြောက်လပင်ကျော်ပြီ။
သည်ခြောက်လအတွင်းမှာ စုနှင့် တစ်ခါမှမတွေ့ရသေး။
ဘွားမှာ စုအား လွမ်းစိတ်တွေ့ပိုနေသည်။
လွမ်းစိတ်ဖြင့် စားဝင်တစ်ချက်၊ မစားဝင်တစ်ချက် ဖြစ်
လာသည်။

ဘွားတို့ကဲ့သို့ပင် စုသည်လည်း ဘွားတို့အား သတိအရ
ကြီး ရနေမိသည်။

ငယ်ကတည်းက မိဘရင်းနှင်မခြား ချစ်ခင်ယုယခဲ့သော ဘွားကို လွမ်းနေမိသည်။

ဘွားကော နွယ်နွယ်ပါ စဘဝ၏ ကယ်ကင်ရှင်၊ ကျေးဇူး ငွေကြီးများ၊ မေတ္တာစောင်ဖြူ လုံအောင် ခြုံပေးခဲ့ကြသူ များပါ။

စုသည် ဘွားတို့နှစ် ဘွားအတူနေရစဉ်က ပုံရိပ်များကို မြင် ယောင်နေမိသည်။

ဘွားတို့နှင့်တွေ့ချင်လွန်း၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား လိုက်ပို့ ရန် အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

ဘွားတို့ဆီ သွားမယ်ပြောတိုင်း ‘မအားသေးဘူး အဖြူ လေးရယ်၊ ဦးထက်အားတော့ လိုက်ပို့မှာပေါ့’ ဆိုသည့် စကားသာကြားရပြီး တစ်ခါမှတော့ မလိုက်ပို့ သေး။

ဦးထက်မအားရင်လည်း စုဘာသာသွားမယ်ဆိုပြန်တော့ လည်းမလွတ်နှင့် စုမှာ ဘွားတို့နှင့်မတွေ့ရ ဖြစ်နေရှာသည်။

ဦးထက် အလုပ်သွားချိန်များတွင်တော့ စုတစ်ယောက် တည်း ပျင်းရိခြင်းအဖော်နှစ် ဣန်ခဲ့သည်။

ဦးထက်ကတော့ အလုပ်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်တတ်သည်။ စုသည် ဖုန်းနီနီလေးအား ဝေးကြည့်နေသည်။

ဘွားတို့နှင့်စကားပြောရရင် ကောင်းမှာပဲဟုလည်း တွေး မိသည်။

ခက်တာက ဘွားတို့ဆီမှာ ဖုန်းမရှိ။ တစ်ဆင့်ခေါ်ပေးမည့်အိမ်ကလည်း မရှိ။

ဘွားတို့ဆီမှ ဖုန်းမျှော်သော်လည်း ရမည်မဟုတ်။ စုထို့၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘွားတို့မသိ။

စုသည် တစ်ယောက်တည်းနေရဖန်များလာ၍ အထီးကျန် ဆန်လာသည်။

တိုက်ခန်းလေးကိုလည်း တိုက်ခန်းသဖွယ်၊ လူနေအိမ် သဖွယ် မမြင်တော့။

ထောင်သဖွယ် မြင်လာသည်။ သည်တိုက်ခန်းလေးအတွင်းမှာပဲ မိုးလင်း မိုးချုပ်ဖြူ၍ အချိန်တို့ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။

ဦးထက်အောင်သည် စုအား ဘယ်မှမသွားစေရ။ သူကိုယ်တိုင်သာ အပြင်ထွက်သည်။ အိမ်အတွက် လိုအပ် ချက်မှန်သမျှ ဈေးဝယ်ခြင်းမှအစ သူကိုယ်တိုင်ဝယ်ခဲ့သည်။

စုသည် အပြင်လည်းမထွက်ရ၊ မည်သူနှင့်မျှလည်း မတွေ့ ရ၍ တစ်ယောက်တည်းနေခြင်းကို ငြီးငွေ့ စက်ဆုပ်လာ သည်။

အဖော် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောချင်လာ သည်။

စုသည်သူငယ်ချင်းများ၏မျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာသည်။ သူငယ်ချင်းများအကြောင်းကို တွေးရင်း စု၏ မျက်နှာ

လေး ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။ စုသည် ဖုန်းလက်ကိုင် နီနီ

လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဂဏန်းခြောက်လုံးကို ပေါ့ပါး သောစိတ်တို့ဖြင့် နှိပ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၉)

‘တူ-တူ-တူ-တူ’

ဖုန်းသံကြောင့် စားလက်စမုန့်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး
ဖုန်းခွက်လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟလို... အမိန့်ရှိပါရင်’

ပါးစပ်ထဲက မုန့်မကုန်ဘေး၍ အသံက ခပ်လုံးလုံး ထွက်
သွားသည်။ စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်ရင်း မုန့်များကို စပယ်ကြည်
မျိုချလိုက်သည်။

‘မုန့်စားနေတာလား’

ရင်းနီးခွဲဖွဲ့သော စကားသံလေးနှင့်အတူ ရယ်သံလွင်လွင်
လေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ စပယ်ကြည့်ကိုယ်လေး တောင်
ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘စပယ်... ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ ခနာ်၊ စပု’

‘ဟင်-စု’

ဖုန်းချပ်စ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိပါ။ ကြားချင်လွန်းသော တောင့်တနေရသော အသံလေးကို အခုမှကြားလိုက်ရ၍ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့သည် စပယ်ကိုယ်တွင်းတွင် စီးမျောနေသည်။

‘စု-သူငယ်ချင်း၊ မင်း စပယ်ဆီဖုန်းဆက်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် စပယ်၊ စုကို စပယ်တို့ စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလားဟင်၊ သူငယ်ချင်း စာရင်းကကော ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီလား’

‘အို...စုရယ်၊ တို့တွေ သွေးပူနေတုန်းကတော့ စုကို စိတ်ဆိုးခဲ့ပါတယ်၊ စိတ်သာဆိုးခဲ့တာ၊ စုကို တို့တွေလုံးဝမမေ့ခဲ့ဘူး၊ ထားခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်တွေလဲ မလျော့သွားဘူး၊ အချစ်တွေလဲ အရင်အတိုင်းပဲ၊ တို့တွေက စုလေး တို့တွေကိုမုန်းသွားပြီ မေ့သွားပြီထင်တာ’

‘အို-မဟုတ်ဘာ၊ စုကို စပယ်တို့ကချစ်လွန်းလို့ စေတနာနဲ့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ စုသာ-စုသာ အဲဒီတုန်းကမုန်းပြီး စပယ်တို့ ပြောသံမျှကို နားမဝင်ခဲ့မိတာ၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေရှိ စေတနာကို စော်ကားသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် စုမိုက်ပစ်နဲ့ စုခံခဲ့ရပြီ...’

ပြီးတော့ စုလေး စုဘာသာစု ရှိန်ပြီး စပယ်တို့ကို မခေါ်ရဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ စုလေး စပယ်တို့နဲ့ မခေါ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး...’

စပယ်တို့ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံမယ်၊ စပယ်တို့ကိုတောင်း

ပန်ပြီး ခေါ်တော့မယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ခဲ့တာ တကယ်တော့ စပယ်တို့က စုအပေါ်ကို စိတ်မကွက်ခဲ့ဘူးနော်’

‘စုရယ်၊ စုအပေါ်ကို တို့တွေဟာ အရင်တုန်းက စုလိုပဲ သဘောထားမြဲပါ၊ စုဆက်သွယ်တာကို မထားနဲ့ မော်မော် သာသိရင် သိပ်ပြီး ဝမ်းသာမှာပဲ’

‘စုလေ စု စပယ်တို့နဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ’

‘စပယ်တို့လည်း စုကို အရမ်းတွေ့ချင်ပါတယ်ကွာ’

‘စပယ် စုကို တစ်ခုကူညီပါလား ဟင်’

‘ဟင် ဘာများလဲ စု စုကိုဆို တစ်ခုမကဘူး၊ စပယ်တတ်နိုင်သလောက် အများကြီးကူညီမယ်’

စုသည် သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဘွားတို့နှင့် တွေ့ချင်သော်လည်း မတွေ့ရကြောင်း အပြင်လည်းလုံးဝမထွက်ရကြောင်းတို့ကို စိကာပတ်ကူး ပြောပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါပါပဲ စပယ်ရယ်၊ စုလေး သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကတည်းက အပြင်လဲ မထွက်ရဘူး၊ ဘွားတို့နဲ့လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဘွားတို့နဲ့ယောက် ဘယ်လိုများ နေကြလဲမသိဘူး၊ နေထိုင်ကောကောင်းကြရဲ့လားမသိဘူး။’

စုလိုက်ပို့ ခိုင်းနေရတာလည်း ကြာပြီ၊ အလုပ်မအားသေးဘူးဆိုတာကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်ခါမှ လိုက်မပို့ဘူး’

စုပြောသမျှ နားထောင်အပြီးတွင် တောက်တစ်ချက်ကို စပယ်ကြည်ခံပြင်းစွာ ခေါက်မိသည်။

‘တောက်၊ ဦးမိုးထက်အောင် ဒီလောက်တော့ လုပ်ဖို့’

ကောင်းဘူး၊ ချစ်တာကချစ်တာပဲ လူ့အခွင့်အရေးကို တရားလွန်ပိတ်ပင်တားဆီးတာကတော့ လုံးဝမကောင်းဘူး၊ စပယ်တော်တော်ခံပြင်းတယ်စု'

'စပယ်ရယ်၊ စပယ်တို့ပြောသမျှနားမဆောင်ဘဲ စုလမ်းစုရွေး၊ စုရွက်စုလွင့်ခဲ့တာပါဒီလောက်တော့ ခံရဦးမှာပေါ့ကွာ' စုရယ်၊ ကပြော စပယ်ဘာကူညီရမှာလဲ'

'တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး စပယ်ရယ်၊ စုဖုန်းနံပါတ်ကို ဘွားတို့ဆီပေးပေးပါ။ နွယ်နွယ်ကို ဖုန်းဆက်ပါလို့ ပြောပေးပါ။ ပြီးတော့ စုသတိရကြောင်း လာချင်ပေမယ့်လာလို့ မရကြောင်း ပြောပေးပါနော်'

'အင်း စိတ်ချပါစုရယ်၊ စပယ်သွားပြောပေးပါမယ်၊ စုမင်းနေကောင်းအောင်နေနော်'

'အင်းပါအို'

စပယ်နှုတ်စကားပြောနေရာ မှူးကနဲ့ဖြစ်သွားသည်။ လက်တစ်ဖက်ကကုလားထိုင်ကို အားပြုထောက်ထားလိုက်ရသည်။

'ဟင်စု စုဘာဖြစ်တာလဲ'

စိုးရိမ်ကြီးစွဲဖြင့် စပယ်ကြည် မေးလိုက်သည်။

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးစပယ်ရယ်၊ စု မှူးသွားလို့ပါ'

'ဟင်... ဒါဆို မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလား'

'မသိဘူး စပယ်'

'မင်းမှူးပြီးရင် အန်ကော အန်သေးလား'

'အန်တော့ အန်ချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အစာတစ်ခါမှ မအန်ဘူး။ လေပဲအန်နေတယ်'

'ဪ ခါနဲ့ မင်း ဟိုဟာကော မှန်ပြီလား' စပယ်ဇေးမှ သတိရမိသည်။ မလာတာ နှစ်လကျော်ပြီပဲ။

'ဟင်အင်း နှစ်လကျော်ပြီ' 'ဟာ စုသေချာပြီ မင်းမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ ဆရာဝန်နဲ့ သေချာစစ်ဆေးလိုက်ဦး ကြားလား'

'အင်းပါ စပယ်ရယ်၊ ရှိပါစေကွယ်။ ဒါမှ စုအတွက် အဖော်တစ်ယောက်တိုးလာမှာ နို့မဟုတ်ရင် စုတစ်ယောက်တည်းနေပါများရင် အထီးကျန်ဆန်ပြီး စိတ္တဇဖြစ်နိုင်တယ် အဟင်း ဟင်း'

'စုရယ်' စုကရယ်ပြီးပြောလိုက်သော်လည်း စပယ်ကြည်မှာ မရယ်နိုင်၊ စုအတွက်သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

'ကဲ စပယ် ဒါပဲကွာ၊ မထားတို့ မော်မော်တို့ကို သတိရကြောင်းပြောပေးပါနော်၊ ပြီးတော့ ဘွားတို့ကို သွားပြောခိုင်းတာမမေ့နဲ့ဦး'

'အေးပါစုရယ်' ဖုန်းခွက်ကလေးကိုချပြီး စပယ်ကြည်ဝိုင်တွေနေသည်။

စုကို သနားနေမိသည်။

စုဆန္ဒအတိုင်း ဘွားတို့ဆီ ရောက်ခဲ့သည်။ စပယ်ကို မြင်တော့ ငိုကြသည်။

မြေးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ မြေးဖြစ်သူကို ပိုသတိရသွားကြသည်။

စပယ်သည်အိမ်ရာပေါ်လဲနေသော ဘွားကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဘွားစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ဘွားကိုဘာမှမပြောဘဲနှယ်နှယ် ကိုသာလက်တို့ခေါ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်သည်။ နှယ်နှယ်သည် စပယ်ပြန်သွားသည်နှင့် စုထံ ဖုန်းဆက် တော့သည်။

‘ဟဲလို စုပါ’

‘စု’

ဖုန်းလိုင်းထဲမှာ တုန်ရီလိုက်လှဲစွာ မိမိနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောအသံလေး။ စုကိုယ်လေး တောင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နှယ်နှယ်

‘စုသမီးလေး၊ နှယ်နှယ်တို့ သမီးကို အရမ်း သတိရနေတယ်ကွယ်’

‘စုလည်း အရမ်းသတိရတယ်၊ နှယ်နှယ်တို့နဲ့လဲ အရမ်း တွေ့ချင်တယ်၊ အတူနေချင်တယ်၊ ဒါနဲ့ နှယ်နှယ်နေကောင်း ရဲ့လားဟင်’

‘ဟင်း သမီးရယ်၊ နှယ်နှယ်ကတော့ လူကတော့နေကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ကတော့ နေမကောင်းဘူး၊ စုရဲ့ဘွားကတော့ စိတ်ကော ကိုယ်ကော နေမကောင်းဘူး’

‘အို၊ ဘွားနေမကောင်းဘူး၊ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ’

‘တရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေတာတော့ ကြာပြီ။ အစား အသောက်သိပ်မစားတော့ဘူး၊ စုကိုပဲ တ,နေတယ်’

‘အို ဘွားရယ်’

စုပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘ဘွားရယ်’

‘စုသမီးလေး၊ နှယ်နှယ်တို့ဆီလာခဲ့ပါလားကွယ်’

‘နှယ်နှယ်ရယ်၊ စုအရမ်းလာချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်...’

စု စကားသံများတိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘စပယ်ပြောပြလို့ နှယ်နှယ်သိပြီးပါပြီကွယ်၊ မောင်မိုးထက် ကို တောင်းပန်ပြီး စုလိုက်ပို့ခိုင်းပါကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ နှယ်နှယ် ဒီတစ်ခါ သူမပို့ပေးလည်း စုဘာသာလာခဲ့မယ်’

‘အို...စု ဖြစ်ပါမလား’

‘ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ် နှယ်နှယ်’

စုသည် နှယ်နှယ်နှင့်စကားပြောပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဘွားတို့အိမ်သွားချင်စိတ်များ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။

ဦးထက်အလာကို စောစိုနေမိသည်။

‘ကလင် လင်’

လူခေါ်ဘဲလဲသံ ကြားသည်နှင့် စုဝမ်းသာသွားရသည်။ တံခါး ပြေးဖွင့်လိုက်သည်။ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးဖြင့် ဦးထက်အား ကြိုဆိုသည်။

အဝတ်အစားလဲပေးပြီး အနားယူနေတုန်း ဦးထက်နားကပ်သွားသည်။

‘ဦးထက် ဒီနေ့ စာသင်တာအဆင်ပြေခဲ့လားဟင်’
 ‘ပြေပါတယ် အဖြူလေးရယ်၊ ဒါနဲ့ အဖြူလေး ထမင်း
 စားပြီးပြီလား’
 ‘ဟင်အင်း စု ဦးထက်နဲ့အတူစားမလို့ စောစိုနေတာ’
 ‘အို...အဖြူလေးဆာရင်စားနဲ့ပေါ့ကွယ်’
 ‘ဦးထက် မဆာသေးဘူးလား’
 ‘အင်း’
 ‘ဒါဆိုစကားပြောရအောင်နော်’
 ‘အမယ်ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ငါ့ မိန်းမကဘာများပြော
 စရာရှိပြန်ပြီလဲ’
 ‘ပြောစရာနှစ်ခုရှိတယ် ဦးထက်ရဲ့’
 ‘ကဲ... ပြောစေဗျား၊ မဟုတ်တာတွေတော့ မပြောနဲ့
 နော်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထက်ရဲ့’
 ‘ကဲပြော နှစ်ခုထဲက အဖြူလေးပြောချင်တဲ့ တစ်ခုကို
 အရင်ပြော’
 စုသည် ဦးထက်နားနားသို့ တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်
 သည်။
 စုကကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံးများ တွန့်ကွေးသွားသည်။
 ‘မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့လား အဖြူလေးရယ်’
 ‘သေချာသလောက်ကိုဖြစ်နေတာ ဦးထက်ရဲ့၊ ပိုသေချာ
 အောင် ဆရာဝန်နဲ့စစ်ဆေးကြည့်မယ်လေ’

‘အင်း-ကောင်းသားပဲ၊ အခုပဲသွားကြစို့၊ ဩော် နောက်
 တစ်ခုကကော ဘာပြောဦးမှာလဲ’
 ‘ဟိုလေ... စုအိပ်မက်တွေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဘွားကိုပဲ
 အမြဲမက်နေတယ်၊ အဲဒါ အခုဆေးခန်းကအပြန် ဘွားတို့ဆီ
 ခဏလောက် လိုက်ပို့ပေးပါလို့နော် ဦးထက် ဟိုလေ စု
 ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆိုရင် ဘွားတို့ဝမ်းသာအောင်လို့ပါ ပြီးတော့
 အပြင်ထွက်လက်စနဲ့မို့ တစ်ခါတည်းပို့ခိုင်းတာပါနော်’
 ‘အင်းလေ သဘောပါပဲ၊ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ သွား
 အဝတ်သွားလဲတော့’
 ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ စုကိုယ်အနှံ့စီးမျောသွားသည်။
 ဆရာဝန်၏ အတည်ပြုချက်ကို ကြားရတော့ ပျော်ရွှင်
 ခြင်းတို့ ထပ်ဆင့်လောင်းရသည်။
 ဆေးခန်းကအပြန် ဘွားတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။
 ဘွားနှင့်နွယ်နွယ်တို့သည် စုကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာလွန်း
 ၍ မျက်ရည်များဝေဝဲနေကြသည်။
 စုသည်လည်းအလားတူ။
 စုသည်အစားကောင်းစွာ မစားတော့သော ဘွားအား
 ထမင်းခွဲကျွေးသည်။ စုကျွေးတော့ ဘွားစားသည်။
 စုသည် ဘွား၊ နွယ်နွယ်တို့နှင့် နေရတာအားမရခင်ပြန်
 ခဲ့ရသည်။
 သို့သော် စု၏စိတ်များသည် ဘွားတို့အိမ်၌ပင် ကျန်ခဲ့
 တော့သည်။

...၀...

အခန်း (၂၀)

စုသည် ဦးထက်အားဘွားနေမကောင်း၍ ဘွားတို့နှင့်ရက်
အနည်းငယ် သွားနေလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ လုံးဝခွင့်မပြု။

စုမှာနေခွင့်မပြုရင်လည်း ရံဖန်ရံခါ သွားခွင့်ပြုရန်တောင်း
ဆိုသော်လည်း မရ။

တစ်ယောက်တည်း သွားခွင့်မပြု။

ပြောနေကျစကားဖြစ်သော အားရင် လိုက်ပို့ပေးမည်
ဆိုသည့်စကားသာ ကြားနေရသည်။

စုမှာ ကျေးဇူးရှင်ဘွားကို မတွေ့ရဘဲ မနေနိုင်။ ကိုယ်တိုင်
ပြုစုချင်သည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း အရင်လို ဖျော်ရွှင်စွာစေ့ချင်
သည်။

စုစွန့်စားဖို့စိတ်ကူးခဲ့သည်။

စုသည် မိုးထက်အောင်အလုပ်သွားသည်နှင့် အိမ်တံခါး
သော့ခတ်ကာ ဘွားတို့အိမ်သို့ ခိုးလာခဲ့သည်။

ဘွားအားပြုစုပြီးသည်နှင့်မိုးထက်အောင်အိမ်ပြန်မရောက်
ခင် အိမ်သို့ ကြိုပြန်ခဲ့သည်။

မိုးထက်အောင်သည် စုအပြင်ခိုးထွက်သွားသည်ကို မသိ။
စုမှာ ဘွားတို့နှင့်သာ အတူနေချင်စိတ်တို့ပြင်းပြနေသည်။
သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း တွေ့ချင်သည်။

စုသူငယ်ချင်းများမှာ စုကို ခင်သော်လည်း စုအိမ်ကို
တော့ လာမလည်ပါ။ စု ဘွားတို့အိမ် လာမည့်နေ့များတွင်
တော့ ဘွားတို့အိမ်တွင် လာစောင့်တွေ့တတ်သည်။

စုမှာ သူငယ်ချင်းများနှင့်နေရသည်ကိုပျော်ရွှင်နေသည်။
ဘွားတို့အိမ်သို့လည်း တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်ခန့် ခိုးလာ
တတ်ခဲ့ပြီ။

ဒီနေ့လည်း ဘွားတို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ဘွားမှာ စု၏ပြုစုမှုကြောင့် အတော်ပင် ထူထောင်ခဲ့ပြီ။
စားဝင်အိမ်ပျော်ခဲ့ပြီ။

စုမှာဘွားကို ကိုယ်တိုင်ထမင်းခွံ ကျွေးရသည်ကို ပျော်နေ
သည်။

‘ဘွားဟု ဒီတစ်လုတ်စားလိုက်ပါဦးနော်’

‘ဘွားဝ ပြီး... စုလေးရဲ့’

‘ဟင် ဘွားကလည်း နည်းနည်းလေးရှိသေးတာ၊ ဒါဆိုလဲ
ကြက်ဥကြော်လေး စားလိုက်ဦး’

နှယ်နှယ်မှာ စုနှင့်ဘွားကိုကြည့်ပြီး တဖြိုးဖြိုးနှစ်ပိတ်
ဖြာနေသည်။

‘ဘွားရေဘွား’

ခေၤသံခကြာစို့ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါးပေါက်သို့ စုပြေးထွက်
ခဲ့သည်။

ခြံတံခါးပေါက် တွင်တော့ အပြုံး မျက်နှာလေးဖြင့်
ညိုလင်းမျိုး။

‘ဟင် ဦးညိုလင်းမျိုး’

‘စုကတော့ အခေၤအခေၤမပြောင်းသေးဘူးနော်’

‘အဟင်း ဦးညိုလင်းမျိုး အဲ- ကိုညိုလင်းမျိုးကလဲ’

ညိုလင်းမျိုးသည် စုနောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ စုသည် ညို
လင်းမျိုးလက်ထဲမှ အဝတ်တို့ကို ကူသယ်ပေးသည်။

‘ရပါတယ် စုရယ်။ တို့ဘာသာသယ်ပါ့မယ်’

‘ပေးပါ၊ ကိုညိုလင်းမျိုးရဲ့’

ညိုလင်းမျိုးသည် ပေါ့ပါးသော အိတ်တစ်ခုကို ပေးသယ်
လိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့လား မသိဘူးနော်၊ စု ပိန်သွား
သလိုပဲ’

‘အဟင်း ဝစ်လို့ပါ၊ ကိုညိုလင်းမျိုးကတော့ ပိုချောလာတယ်’

‘စုကတော့ မြောက်ပြီ’

ဘွားသည်လည်း ညိုလင်းမျိုးနှင့်တွေ့ရ၍ ပျော်နေသည်။ ညိုလင်းမျိုးသည် နွယ်နွယ် စုတို့နှင့် စကားပြောနေရင်း ဘွားအား ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုနေသည်။

‘သားလဲ ဟိုတစ်ခါလာပြီး ကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်’

‘အဟင်း ဘွားရယ် ပြောလဲခံရမှာပဲ၊ သားက လူသာမထောက်တာ ဘွားတို့ကို အမြဲသတိရနေတာပါ ဘွားရယ်.... ပြီးတော့ သားက မြန်မာပြည်မှာ မရှိဘူးလေ၊ ညီမတွေ၊ အစ်မတွေနောင်ရေးကိုပူပန်ပြီး ပိုကြီးစားရမယ်ဆိုပြီး ပန်းထိမ်ဆိုင်နဲ့ ရွှေဆိုင်ကို အစ်မကြီးညိုထားခင်တို့နဲ့ ခဏလွဲထားပြီး သားက ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ....’

‘အတော်စုဆောင်းမိပြီးမှ ပြန်လာတာ မြို့ပြန်ပြီး ညီမတွေအိမ်ထောင်ရေးလည်း လုပ်ပေး ခဲ့ရတယ်၊ ယောက်ျားသားဆိုလို့ သားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်လား၊ မမညိုထားကတော့ အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်လေ၊ အစ်မလေးညီမေလွင်ကတော့ သားဂျပန်မှာ ရှိနေချိန်မှာပဲ အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်။’

အငယ် မညိုစင်သွင်ကျတော့ သားကိုယ်တိုင်ပဲ လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ်။

သူတို့ မျက်နှာမငယ်ရအောင်တော့ သား လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဘွားရေ သားကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ ရွှေဆိုင်နဲ့ ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းအခြေချမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်’

‘ကောင်းသားပဲ သားရယ်၊ ညီမတွေကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီ၊ သားကော ဘယ်တော့လဲ’

‘ဟာ ဘွားကလဲ’

ဘွားအမေးကြောင့် ညိုလင်းမျိုး ရှက်သွားသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားတဲ့ ညိုလင်းမျိုးကို ကြည့်ပြီး သဘောကျကာ စုရယ်မိသည်။

‘သားမှာ မရှိသေးပါဘူး ဘွားရဲ့’

‘ဟုတ်ရဲ့လား ကိုညိုလင်းမျိုးရယ်’

‘ဪ ဟုတ်ပါတယ် စုရဲ့’

‘ဒါဆိုရင် စုရှာပေးမယ်လေ.... ယူမလား’

‘စုလောက်ချောရင် မငြင်းဘူး’

‘အဟင်း ကိုညိုလင်းမျိုးက နောက်တတ်တယ်’

စုသည် စကားပြောရင်း နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြန်မှဖြစ်တော့မည်။

‘စကားကတော့ ကောင်းနေလိုက်တာ ဘွား၊ နွယ်နွယ် ဝပြန်တော့မယ်နော်၊ ကိုညိုလင်းမျိုး စုသွားတော့မယ်နော်၊’

ကိုညိုလင်းမျိုးက ရန်ကုန်မှာပဲဆိုတော့ အားရင် ဘွားတို့ ဆီ မကြာမကြာလာခဲ့ပေးပါနော်'

ညိုလင်းမျိုးသည် စုအား နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

'နေပါဦး စုက ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ ဘွားတို့နဲ့ မခနတော့ဘူးလား'

စုသည် ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။ ညိုလင်းမျိုးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘစ်လုံးချင်း ဖြေလိုက်သည်။

'စု အိမ်ထောင်ကျနေပြီ ကိုညိုလင်းမျိုး'

'ဗျာ....'

အံ့ဩနေတဲ့ ညိုလင်းမျိုးကို ဘာမှ ပြောမနေတော့တဲ့ ဘွားနှင့်နွယ်နွယ်ကို ကန်တော့ကာ စု ပြန်ခဲ့တော့သည်။

စုသည် ဘွားတို့ အိမ်သို့ ခိုးလာတိုင်း ညိုလင်းမျိုးနှင့်ဆုံတတ်သည်။

ညိုလင်းမျိုးသည် စုအား ညီမရင်းလေးသဖွယ် သဘောထားရှာသည်။

စု၏ ဆူဖိုးလှာသော ဗိုက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကာယကံရှင်မိုးထက်အောင်ထက်ပင် ပီတိဖြစ်နေတတ်သည်။

စုလာတဲ့အချိန်နဲ့ သူလာတဲ့ အချိန်ဆုံပါက စုအား တယုကယ ပြုစုရစိုက်လေ့ ရှိသည်။

နွားနို့ကို ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကျို၊ ကြက်ဥနို့ခလောက်ပြီး စုအား အတင်းတိုက်ဘတ်သည်။

ဖီးကြမ်း ငှက်ပျောသီးကြီးများ ဝယ်လာပြီး စုအား အတင်းကျွေးတတ်သည်။

စု မစားချင်ဘူး ပြောရင်လည်း မရ။ ချော့မော့ပြီး ကျွေးတတ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းစားပြုသည်။ စု စိတ်ကောက် ဟန်ဆောင်လျှင် စုပြုံးရယ် လာအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြတ်တတ်သည်။

စုမှာ အိမ်တွင် အထီးကျန် ဆန်ခဲသမျှ ညိုလင်းမျိုးနို့တွေရင်တော့ ပျော်ရွှင်ရမြဲပင်။

'စုလေး၊ မင်း ကျန်းမာအောင်နေနော်၊ မင်းအိမ်ရောက်ရင်လဲ ကိုယ်ကိုယ်ကိုဂရုစိုက်၊ ကြားလား'

ထိုကဲ့သို့ စိုးရိမ်တကြီးမှာသောအခါ ကျေနပ်စွာပြုံးမိသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုလင်းရယ်၊ ကိုလင်း မှာနေတာနဲ့ပဲ စု စိတ်ဗိုလာပြီ'

'ဟေ့-ဟေ့- မတိုရဘူးနော်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်း စိတ်ကောင်းကောင်းထား၊ ဒါမှမို့လောရင် ရုပ်ချောချော စိတ်ကောင်းကောင်းလေးမွေးမှာ၊ စိတ်တိုနေလို့ရှိရင် မွေးတဲ့အခါကျတော့ လူပုစိတ်တိုမွေးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'ဟင်း..... သူပဲပြောတတ်၊ စုမှာတော့ ဗိုက်ကြီးနဲ့နေရတာ သိပ်ခက်တာပဲ'

‘ဒီလိုပဲပေါ့ စုရယ်၊ ခဏတော့ ဒီတိုင်းနေရဦးမှာပေါ့၊ မွေးပြီးလို့ဗိုက်ချပ်သွားရင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားမှာပါ’

‘တော်တော် ပြောတတ်တယ်၊ ကိုလင်းပြောမှပဲ စုလဲ သိတော့တယ်၊ စုလေ အခုလိုပဲ ဘွားတို့ ကိုလင်းတို့နဲ့ ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တယ်၊ အိမ်မှာဆိုရင် ဦးထက်ကလဲအလုပ် သွားတော့ စုတစ်ယောက်တည်း၊ သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဦးထက်ရှိနေပြန်ရင်လဲ ကိုလင်းလို ခင်ခင်မင်မင် နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စ၊ခြင်း နောက်ခြင်းလဲမရှိတော့ စုတစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေရော’

ညိုလင်းမျိုးမှာ စုအကြောင်းသိထား၍ စုအပေါ်သနား နေသည်။ ညီမရင်းလေးသဖွယ် သဘောထားသည်။

‘အခု စု မပျင်းတော့ပါဘူးကွာ၊ စုဗိုက်ထဲက သားသား လေးနဲ့ ဆော့နေပေါ့၊ ပျင်းရင် စကားပြောကြပေါ့’

‘ဟင်....ကိုလင်းကလဲ၊ သူက စကားမှမပြောတတ်တာ’

‘ပြောတတ်တယ် စုရဲ့၊ ဟော-ပြောနေပြီ၊ ဘာတဲ့.... ဦးဦးရေ မေမေကြီးက အစားပုပ်တယ်နော်တဲ့’

ညိုလင်းမျိုးမှာ စု၏ဗိုက်လေးနားကပ်ပြီး စကားပြော ဟန် လုပ်ပြောပြသည်။

‘စုမှာ ညိုလင်းမျိုးကိုကြည့်ပြီး သဘောကျမဆုံး။’

‘သွား....မဟုတ်တာ သိပ်ပြောတတ်တယ်’

‘ကိုလင်း’

‘ဘာလဲစု’

‘သူလေးရောက်လာရင် စုဘဝ ပြန်လည်ရှင်သန်လာမှာပဲ နော်’

စုမှာ သူမ၏ဗိုက်လေးကို ပွတ်သပ်ရင်းပြောနေသည်။

‘အခုတော့ စုဘဝက ရှင်သန်လျက်နဲ့ အခန်းကျဉ်းလေး ထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်းနေရပြီး သေနေသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ လောကရွဲ လှပတဲ့အလင်းရောင်နဲ့လဲ မတွေ့ရဘူး၊ တစ်ယောက် တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေရတယ်၊ စုဘဝ ဟာ အမှောင် ပိတ်နေခဲ့တယ်၊ သူလေးလာရင်တော့ စု အတွက်တော့ ပျော်ရွှင်ရှင်သန်ခြင်း အလင်းရောင်လေးပဲ’

‘စုရယ်....’

ညိုလင်းမျိုးသည် စုကိုကြည့်ပြီး အသနား ပိုခဲ့ပြန်ပြီ ကော။

....၀....

အခန်း (၂၁)

ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ‘မြတ်မိုးနွယ်’ သင်တန်းကျောင်းသို့ မိုးထက်အောင် ရောက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဒေါ်ညိုနွယ်ပါးရောက်နေသည်။

‘မိုးထက်ရေ၊ ဒီနေ့တော့ မညိုမသင်ဖြစ်ဘူးကွယ် ကိစ္စ လေးတစ်ခုအရေးပေါ်၊ ပေါ်လာလို့ အဲဒါလာပြောတာ’

‘ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ကိုစိုးကြီးလည်း ဒီနေ့မလာဘူး ပြော သွားတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း မိုးနဲ့ သင်တန်းမရှိဘူးလို့ သင်တန်း ရွှေမှာစာချိတ်ထားရတော့မှာပဲ၊ မိုးထက်လည်းတစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ သင်မနေနဲ့တော့၊ ပြန်တော့ မညိုပဲစာချိတ် လိုက်တော့မယ်’

မိုးထက်အောင်မှာ သင်တန်းမရှိ၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထောက်တော့ သော့ခလောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟင်...အိမ်တံခါးသော့ခတ်ထားပါလား၊ အဖြူလေးဘယ်သွားပါလိမ့်’

တွေးတောရင်းဒေါသတို့ တံလိပ်လိပ်ထွက်လာသည်။

‘တောက်၊ ဒီမိန်းမဘယ်မှသွားပါနဲ့လို့ ပြောထားရက်နဲ့ ခိုးသွားပါလား....’

ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခါတိုင်းရက်တွေ့မှာလည်း ငါမသိအောင် ဒီလိုပဲ ခိုးထွက်နေကျပဲနေမှာ!

တောက် ငါ့မှာတော့ သူ့ကိုချစ်လွန်းလို့ စိတ်မချလို့ တစ်ယောက်တည်းဘယ်မှမလွတ်တာ ငါ့ အချစ်ကိုစော်ကားတဲ့မိန်းမ သိကြသေးတာပေါ့’

ကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကားလမ်းတလျှောက်တွေ့လို တွေ့ငှားကြည့်မိသည်။
မတွေ့။

‘သူ့ အဘွား အိမ်သွားကြည့်ဦးမှပဲ၊ တွေ့ရင်တော့မလွယ်ဘူး စုလေးဖြူဇေ’

လမ်းထိပ်တွင် ကားရပ်ခဲ့ပြီး ဘွားမြင်ြမ်းတို့ အိမ်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

စုသည် ဘွားနှင့် နွယ်နွယ်တို့၏ အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ပေးပြီး ခြံထဲရှိကြီးတန်းလေးတွင် လှမ်းနေသည်။

ဒီနေ့ စု စိတ်ထဲလေးတေးတေးဖြစ်နေသည်။ စောစောပြန်မူပဲဟု တွေးနေသည်။ စု၏အတွေးမဆုံးလိုက်ပါ။

‘စု လေး ဖြူ’

မာထန်သော ခေါ်သံနှင့်အတူ မိုးထက်အောင်ကို ခြံတံခါးရှေ့တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟင် ဦးထက်’

စု၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဆုပ်သွားသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုယ်ထားသောအဝတ်များသည်လည်း လွတ်ကျခဲ့ပြီ။

ကြောက်လန့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် မိုးထက်အောင်အား ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ တံခါးဖွင့်ဝင်ခဲ့ပြီး စုရှေ့တွင်ရောက်နေပြီ။

‘စုလေးဖြူ မင်းငါစကား နားမထောင်ဘူး၊ ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို စမ်းတာလား’

စု ဘာမှမဖြေနိုင်။

ကြောက်စိတ်သာကြီးစိုးပြီးမျက်ရည်တွေတွေ့ကျနေပြီ။

‘ပြောစမ်းပါဦး စုလေးဖြူ’

စု၏ကိုယ်လုံးလေးအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်လှုပ်၍ မေးနေသည်။

စုမှာ နာကျင်သော်လည်း မအော်ရဲ။

‘ဒီမယ်စုလေးဖြူ မင်းကို ငါ အပြင် မသွားရဘူးလို့ အတန်တန်ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းငါ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဘာလို့ ထွက်ရတယ်’

ထိုအချိန်တွင် ညိုလင်းမျိုးမှာ စုတို့ခြံ တံခါးရှေ့တွင် ရောက်နေသည်။

ခြံထဲမဝင်သေးဘဲ ခြံပြင်မှာပင်စုနှင့်မိုးထက်အောင်တို့၏ အခြေအနေကို ကြည့်နေသည်။

‘ဟို-ဟို- စု ဘွားတို့အိမ်-အိမ်ပဲ လာ-လာ-လာတာပါ။ ဘွားဘွားကလဲ့ မကျန်းမာဘူး၊ ဒီ-ဒီမှာက နွယ်နွယ် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရကိုင်ရတာဆိုတော့ နွယ်နွယ်သိပ်ပပ်ပန်းနေပြီ၊ ဒါ-ဒါကြောင့် စု-စု-လာ-လာ- ဝိုင်း-ဝိုင်းကူပေးတာပါ။ ဟို-ဟို ဦး-ဦးထက်ကို လိုက်-လိုက်ပို့-ခိုင်းတာ ဦးထက်က လိုက်-လိုက်မပို့ ပေးဘူး၊ စု-စုလဲ ဘွားဘွားတို့ကိုသနားပြီး လာကူချင်တာကြောင့် ဦးထက်မသိအောင် လာခဲ့တာပါ’

စုမှာ အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် မိုးထက်အောင်အား ရှင်းပြနေသည်။

‘ဘာမှ ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးမနေနဲ့ စု၊ မင်းအကျင့်ကို ငါသိပါတယ်၊ အိမ်မှာမနေချင်လို့ လမ်းစရွာပြီး လမ်းထွက်နေတာမဟုတ်လား’

‘မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူး ဦးထက်ရယ်၊ စုကို မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့’

‘ဘာ...မဟုတ်တာမပြောနဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လို့ပြောနေတာ၊ ဒီတစ်နေရာတည်းတောင်ကမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဒီလိုပဲ ငါအလုပ်သွားတဲ့ အချိန် အပြင်ကို ခိုးသွားပေါင်းများပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟင်အင်း...မဟုတ်ဘူး-မဟုတ်ဘူး’

‘တော်စမ်း စုလေးဖြူ၊ မင်း ငါ့ကိုပြောတော့ ဦးထက်
ဆဘောအတိုင်း အပြင်မထွက်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့၊ ငါ့ကို
အချိုသပ်ပြီး မင်းလျှောက်သွားနေတာကို ငါ အခုမှပဲ
သိတော့တယ်၊ တောက်...ငါ့ကိုယ်ငါ ဟုတ်လှပြီထင်နေ
တာ၊ ဒင်းက ငါ့ကိုအယုံသွင်းပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာ
ပေါ့’

မိုးထက်အောင်သည် စု၏ဗိုက်လေးကို စူးစိုက် ကြည့်နေ
သည်။

‘ဟင်း... မင်း ဒီလိုပဲ ငါမသိအောင်ခိုးသွားရင်း ရည်း
စားဟောင်းနဲ့လဲ ဆက်သွယ်ချင်ဆက်သွယ်မှာ’

‘အို...ဦးထက်၊ မဟုတ်တာမပြောပါနဲ့’

‘မင်းကို ငါမယုံတော့ဘူး စုလေးဖြူ၊ ဒီကိုယ်ဝန် တောင်
ငါနဲ့ရတာမှဟုတ်ခဲ့လားမသိဘူး’

‘အို...’

စု၏မျက်ဝန်းများ ပြာဝေသွားသည်။ နားကို ယောင်
ယမ်းပြီး ပိတ်လိုက်မိသည်။

‘ရှင်...ရှင်...မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ဟင်၊ ရှင် ရိုင်းလှချည်
လား၊ ကျွန်မသိကွာကို ဇော်ကားလှချည်လား’

ချောက်ချားသောစိတ်တို့ဖြင့် မိုးထက်အောင်အား ရန်
ထွေမိသည်။

‘အောင်မယ်...မင်းကများ ငါ့ကို ရိုင်းလှချည်လားတဲ့၊
ငါဘာမှမရိုင်းဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောတာ’

‘ရှင်- ရှင်...ပြောလေကဲလေပါလား၊ ကဲဟာ’

စုမှာ သူမ၏သိကွာအား ထိပါးစော်ကားနေ၍ စိတ်တို
ရှက်ရွံ့စွာ မိုးထက်အောင်အား ပါးချရန် လက်ကိုမြှောက်
လိုက်သည်။

စု၏အပြုအမူကြောင့် မိုးထက်အောင်၏ မျက်ဝန်းအစုံ
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သွားသည်။

‘အမယ်...မင်းကများ၊ ကဲဟာ’

‘အား...’

စု၏လက်ကိုဖမ်းလိမ့်လိုက်ပြီး စု၏ကိုယ်လေးအား ဆောင့်
တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ စုမှာ ကိုယ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ တိုက်နံရံနှင့်
အချိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိတော့သည်။

‘အို...စုလေး’

ညိုလင်းမျိုးမှာ ရပ်ကြည့်မနေဘာတော့။

စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် စုအား ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

စုမှာ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိထားသောကြောင့် သတိလစ်နေပြီ။

ညိုလင်းမျိုးမှာ စုကို ပွေ့ထားရင်း မိုးထက်အောင်အားစိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုမိုးထက်အောင် ခင်ဗျားလွန်လှချည်လား’

မိုးထက်အောင်မှာ ဒေါသကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါပြုမူပြီးမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ စုအား ကြောင်ငေးငေးနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

ဘွားနှင့်နှယ်နှယ် အိမ်ရှေ့မှ အသံပလံများကြောင့် ပြေးထွက်လာသည်။

‘အို... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ အို... သမီးလေးစု’

စု သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် သတိလစ်မေ့မျောနေသော စုအား မြင်လိုက်ရ၍ စုနှင့်နှယ်နှယ်မှာ စိုးရိမ်သွားရသည်။

မိုးထက်အောင်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၍ အခြေအနေကို နားလည်လိုက်သည်။

‘မောင်မိုးထက်အောင် မင်း မင်း စုကို သမီးလေးကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အမယ်လေး သမီးရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားကွယ်၊ လင်ရက်ဆိုးလှချည်လားကွယ်’

ဘွားမှာ စုကို ဖက်ပြီး ငိုတော့သည်။

‘ဘွားငိုနေလို့မပြီးဘူး၊ စုကို ဆေးရုံပို့ရမယ်’

‘အေး...အေး လုပ်ပါဦးသားရယ်၊ သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး’

‘ဒီလိုဆိုရင်ကားလိုမယ်၊ သားမှာလည်း ဒီနေ့မှ ကားမပါလာဘူး၊ ဒေါ်လေးနှယ်နှယ်၊ ကားပြေးရှာ ပေးပါနော်’

‘ဟိုလေ ဒီမှာပါဦး၊ အစ်ကို့မှာ ကားပါတယ်၊ နှယ်နှယ် သွားမငှားနဲ့တော့၊ အစ်ကို့ကားနဲ့ပဲ သွားကြမယ်နော်’

ညိုလင်းမျိုးမှာ မိုးထက်အောင်၏ ကားနှင့်မသွားချင်၊ မစီးချင်။

သို့သော် စုအတွက်က စိုးရိမ်ရသည်။

စားက အလွယ်တကူငှားမရရင် ဒုက္ခ။

‘ထောင်းပြီလေ၊ နွယ်နွယ်လိုက်ခဲ့မလား’

ဘွားမှာ ဆေးရုံသို့ လိုက်ချင်နေသည်။

‘ဘွားမလိုက်ပါနဲ့ သားတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ စိတ်ချပဲပါ။ လာ နွယ်နွယ်’

ညိုလင်းမျိုးမှာ စု၏ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီလာသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ ကားတံခါးကို အပြေးဖွင့်ပေးသည်။

ကားပေ၇တွင်လည်း စုကို ညိုလင်းမျိုးပွေ့ထားသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ သဝန်တိုချင်သော်လည်း မဖြစ်တော့။

ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် စုအား အစိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ကြည့်နေမိသည်။

နွယ်နွယ်မှာလည်း ပါးစပ်က ဘုရားစာတတုတ်တုတ်ရွတ်ရင်းလိုက်ပါလာသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ စုအားအရေးပေ၇ငှာနတွင် တင်လိုက်ရသည်။

‘ဘုရား၊ ဘုရား စုလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့’

ညိုလင်းမျိုးမှာ စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီးဆုတောင်းနေသည်။

ဆရာဝန်ထွက်အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောဦနေကြသည်။

မိုးထက်အောင်မှာလည်း ထိုင်ရမလိုထရမလို။

ညိုလင်းမျိုးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ မိုးထက်အောင်အား ဂရုမစိုက်တော့။ လက်နောက်ပစ်ပြီးခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတော့သည်။

....၀....

အခန်း (၂၂)

အရေးပေါ်ခန်းမှ ဆရာဝန်ထွက်လာပါပြီ။

ဆရာဝန်နားသို့ ညိုလင်းမျိုးအရင်ရောက်သည်။

‘ဆရာ၊ လူနာအခြေအနေလေး...’

‘မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကလေး ကတော့ ပျက်စီးသွားပြီ’

‘ဗျာ’

‘ဝင်တွေ့လိုရပါတယ်’

ဆရာဝန်မှာ ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

ညိုလင်းမျိုးမှာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကားသည်။

မိုးထက်အောင်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်မှာ ညိုလင်းမျိုး အကြည့်ကို မခံနိုင်၍ ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်သည်။

‘တောက်၊ ခင်ဗျားလုပ်ရက်တယ်၊ ခင်ဗျားကြောင့် စု ရဲ့ အလင်းရောင်လေး ပျောက်သွားပြီ... တောက်’

ညိုလင်းမျိုးမှာ ကိုယ့်လက်သီးဖြင့် ကိုယ့်လက်ဝါးကိုထိုး လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ ဝင်ရမလို အပြင်မှာပဲ နေရမလိုနဖီ ကျန်ခဲ့သည်။

နွယ်နွယ်မှာလည်း ယောင်တိယောင်တောင်ဖြင့် လိုက် ဝင်ခဲ့သည်။

စုသည် ကုတင်ပေါ်တွင် မှိုန်းနေသည်။

‘စု စုလေးရယ်’

ညိုလင်းမျိုးသည် စု၏မျက်နှာလေးအား ဝေးကြည့်နေ မိသည်။

မျက်စေ့ မိတ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တို့သည် စု၏ မျက်ဝန်းထဲမှ စိမ့်ထွက်ကာပါးပြင်ပေါ်တွင် စိုစွတ်နေသည်။

‘သား၊ စုလေးဘယ်လိုနေသေးလဲ’

နွယ်နွယ်မှာ ညိုလင်းမျိုးအား ကပ်မေးလိုက်သည်။

‘ရှူး-တိုးတိုး နွယ်နွယ် စု အိပ်နေတယ်’

စုမှာ အသံကြား၍ မျက်ခွံကို ဖွင့်လိုက်သည်။

စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသော ညိုလင်းမျိုးကို ဦးစွာတွေ့ လိုက်သည်။

‘ကိုလင်း’

‘စု နေသာရှဲလားဟင်’

အသာအယာ ခေါင်းငြိတ်ပြသည်။

‘နွယ်နွယ်ရယ်၊ စုရှဲရင်သွေးလေးမရှိတော့ဘူးတဲ့ အဟင့် ဟင်’

စုမှာ ပြောပြီး ငိုတော့သည်။

‘အို သမီးလေး မငိုနဲ့လေကွယ်’

နွယ်နွယ်ကိုယ်တိုင် ဘာမှပြောမထွက်တော့။ စု၏လက် ကလေးကိုသာ ဆုပ်နယ်ပေးနေသည်။

‘စု ညီမလေး ဘာမှ တွေးမနေနဲ့ တော့၊ ဖြစ်ပြီးတာက ဖြစ်ပြီးသွားပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ တွေးမနေနဲ့။ ကိုယ့် ဘာသာ ရန်ကောင်းအောင်နေ’

‘အဟင့် ဟဗို’

ညိုလင်းမျိုးစကားကြားမှ ပိုငိုတော့သည်။

‘အို မငိုနဲ့ လေ စုလေးရယ်’

‘အဟင့် ဟဗို ကိုလင်းရယ်၊ စု စုကံကိုက ဆိုးလွန်းပါ တယ်။ သူ သူ စုအပေါ် သိပ် အနိုင်ယူလွန်းတယ်။ စုလေ သူ့ကို အရမ်းလိုက်လျောခဲ့တယ်။ အရာရာ အလျော့ပေးပြီး နေခဲ့တယ်။ စုကလျော့လေ သူက ပိုဆိုးလေပဲ။’

စုလေ သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေ အတန်တန် တားနေတဲ့ကြားက သူနဲ့ ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ သူ့ စိတ်တိုင်း ကျ နေခဲ့တယ်....

စုကို အရုပ်ကလေးသဖွယ် ထားရာနေစေရာသွားဆိုသလို ပုံစံသွင်းတဲ့အတိုင်း နေခဲ့တယ် ။

စုဆန္ဒကိုဆို သူဘာတစ်ခုမှမလိုက်လျောခဲ့ဘူး။ စုရှဲ့ကျေးဇူးရှင် ဘွားတို့အိမ်တောင် တစ်ခါပဲလိုက်ပို့ တယ်။ မသွားရ ဘူး။ ဘွားက စုစိတ်နဲ့ နေမကောင်းဖြစ်၊ နွယ်နွယ် တစ်

ယောက်တည်းလုပ်ရကိုင်ရလို့ ပင်ပန်းနေတာတွေကို စုမကြည့် ရက်ဘူး။ စုအရမ်းသနားတယ်။ စု သူ့ကိုပြောပါသေးတယ်။ စုကို မကြာမကြာလိုက်ပို့ ပေးဖို့ လိုက်မပို့ နိုင်ရင်လည်း စု ဘာသာသွားမြီး ပြုစုချင်တယ်လို့ ပြောဖူးပါအား။

ဒါစေမယ့် စုဆန္ဒကို သူမလိုက်လျောခဲ့ဘူး။ ဒီပြင်ကိုစွဲတွေ ဆိုရင် စု ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

အခုဟာက စုရှဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် မကျန်းမမာဖြစ် နေတာ ဒါကိုဂရုမစိုက်လို့ မရဘူး။

ဒါကြောင့် သူမသိဒဲအောင် အပြင်ခိုးထွက်ပြီး ဘွားထံလာ ပြုစုရတာ၊ စုဒီကံစွဲကလည်း ပြဿနာဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ပြဿနာရှာတာ၊ ပြီးတော့ စုကိုလဲ စော်ကားတယ်။

စု သိက္ခာကို တရားလွန် စော်စားလွန်းတယ်။ ကျန်တာ ဘာမဆိုခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် စုသိက္ခာကို စော်ကားတာတော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။

ပြီးတော့ စုလေ စုသူ့ကို မုန်းသွားပြီ။ မုန်းတာထက် နာကြည်းသွား ပြီလို့ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်....’

‘အဟင်း စုရယ်’

ညိုလင်းမျိုးသည် စု၏ခံစားချက်စကားလုံးများကို နားထောင်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ သူ့အပြစ်များစွာကို စဉ်းစားမိပြီး ယူကြုံးမရဖြစ်နေသည်။

စုကိုလည်း တွေ့ချင်နေပြီ။

သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ လာမခေါ်။

ကိုယ့်ဘာသာဝင်မှပဲဟု တွေးကာ စုအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

‘အဖြူလေး’

‘ဟင်...ဦးမိုးထက်အောင်’

စုသည် မိုးထက်အောင်အား နာကြည်းချက်များ ပြည့်လျှံနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘အဖြူလေး နေကောင်းရဲ့လားဟင်’

မိုးထက်အောင်မှာ မျက်နှာချိုသွေးရင်း စုနားလျှောက်လာသည်။

ညိုလင်းမျိုးနှင့် နွယ်နွယ်ကတော့ ဘာမှမပြော။ စုကတင်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံလေးများတွင်သာ ထိုင်နေကြသည်။

‘အဖြူလေး’

စု၏မျက်နှာလေးကိုငေးကြည့်ရင်း လက်ဖဝါးလေးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

စု ရုန်းလိုက်သည်။

‘သွား-ရှင်ထွက်သွား၊ ကျွန်မနားမလာနဲ့၊ ရှင့်ကို မုန်းတယ်’

‘ဟင်....’

မိုးထက်အောင် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ စု၏မျက်နှာလေးအား အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေမိသည်။

စု၏ မျက်ဝန်းလေး များသည် နာကြည်းမှုကြောင့် အရောင်တောက်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းသားလေးများကလည်း ဒေါသနွှင် နာကြည်းမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ စိတ်ဆိုးတုန်းပြောတာပဲဟု ထင်ကာ စုအား ချော့မြူရန် အနားသို့ပို့တိုးလာသည်။

စု၏လက်ကလေးအား ပြန်ဆွဲလိုက်သည်။

စုသည် သူမ၏လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။ ကုတင်

ပင်မာပင် ဖင်လေးရွှေ့ပြီး မိုးထက်အောင်နှဇီဝေးအောင်
နှလိုက်ပြီး အသံကုန်အော်တော့သည်။

‘မကိုင်ပါနဲ့၊ ရှင်ကိုင်စရာမလိုဘူး၊ ဦးမိုးထက်အောင် ရှင်
ထွက်သွားပါ၊ ကျွန်မ ရှင်မျက်နှာမကြည့်ချင်ဘူး၊ ရှင်ထွက်
သွားပါ’

‘ဟိုလေ-စု၊ ဦးထက် အဖြူလေးကို တောင်းပန်ပါတယ်
ကွယ်နော်’

လေပြေသွေးရင်း ပြောမိသည်။

စုက မရတော့။ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါရမ်းနေသည်။
ပါးစပ်မှလည်း တတုတ်တုတ်နှင့် နှင်လွှတ်နေသည်။

‘ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ရှင်ထွက်သွားပါ၊ ရှင်အသံလဲ
မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်မျက်နှာကိုလဲ မကြည့်ချင်ဘူး’

စုသည် မျက်နှာကို တစ်ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

မိုးထက်အောင်မှာတော့ စုဘေးနားတွင် တတုတ်တုတ်
နှင့် ပြောနေသည်။ စုမှာ လှည့်မကြည့်တော့။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ မိုးထက်အောင်မှာ သူ့အမှား
များကို နှယ်နှယ်နှဇီ ညိုလင်းမျိုးအား ပွင့်ဟဝန်ခံကာ နှုတ်
ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။

စု သက်သာ၍ဆေးရုံကဆင်းတော့လည်း မိုးထက်အောင်
အိမ်မပြန်တော့။ ဘွားတို့အိမ်မှာ လာနေသည်။

မိုးထက်အောင်လာတွေ့ရင်လည်း အတွေ့မခံ။

ပဲထမတွင်တော့ ညိုလင်းမျိုးမှာ ဘာမှမပြောသေး။

စု စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါစေဆိုပြီး လွှတ်ထားသည်။

အခုတော့ အခြေအနေမှာ တင်းမာနေသည်။

ညိုလင်းမျိုးမှာ စုံနှင့် စကား အေးအေး ဆေးဆေး
ပြောချင်နေသည်။

စု စိတ်ကြည်လင်မည့်နေ့ကို စောင့်နေသည်။

သူသည်လည်း အလုပ်အားသည်နှင့် စုထံ အားပေး
စကား လာရောက်ပြောတတ်သည်။

စု စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ရယ်စရာမောစရာများ ပြောဆို
နောက်ပြောင်တတ်သည်။

‘စု...ညီမလေးရေ’

‘ဟာ...ကိုလင်းလာတယ်’

‘ရော...ညီမလေးအတွက် မုန့်ပါတယ်’

‘ဘာမုန့်လဲ ကိုလင်းရဲ့’

ညိုလင်းမျိုး မှာ လက်သီး ဆုပ်လေးကို ထိုးပေး လိုက်သည်။

‘ရေခဲ စုလေး’

စု လက်ဝါးဖြန့်ပြီး လက်ခံလိုက်သည်။

‘ဟာ ဂျယ်ရီလေး’

ဂျယ်ရီလေးကို တွေ့လိုက်ရ၍ စု ပျော်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဂျယ်ရီလေးအား ဖောက်စားလိုက်သည်။

ကသေး တစ်ယောက် သဖွယ် ဂျယ်ရီစားပြီး ပျော်ရွှင်နေသော စု ကိုကြည့်ပြီး ညိုလင်းမျိုးလည်း ပျော်ရပါသည်။

‘စုလေး’

‘ရှင် ကိုလင်း’

‘စုလေး နေကောင်းလား’

‘စု နေကောင်းနေပါပြီ ကိုလင်းရဲ့၊ စုလေး ဘွားတို့နဲ့ နေရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ စိတ်လည်း သိပ်ချမ်းသာတယ်’

ညိုလင်းမျိုး သက်ပြင်း ချမိသည်။

‘စုလေးကို ကိုလင်း ပြောစရာတွေရှိတယ် စုလေး’

‘ဘာများလဲ ကိုလင်း’

‘တိုလေ စု ကိုလင်းပြောတာတွေကို စု တစ်မျိုးမထင်ဘူးနော်’

‘ပြောပါ ကိုလင်းရယ်၊ စု ကိုလင်းပြောတာ နားထောင်မှာပါ၊ ကိုလင်းကိုလဲ တစ်မျိုးမထင်ပါဘူး’

ညိုလင်းမျိုးမှာ ချက်ချင်းမပြော စဉ်းစား နေသည်။

‘ပြောလေ ကိုလင်း’

‘စုလေးအိမ်မပြန်တော့ဘူးလား’

ကြည်လင်နေသော စုမျက်နှာလေး အနည်းငယ် မှန်ကုပ်သွားသည်။

‘ဟင် စုလေး’

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စု လေးတွဲစွာ ချလိုက်သည်။

‘စု ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘူး ကိုလင်း’

‘ဟင် ဘာပြောတယ် စု’

‘ဟုတ်တယ် ကိုလင်း၊ စု ဦးစိုးထက်အောင်အိ ဘယ်တော့

မှ မပြန်တော့ဘူး၊ သူ့ကို စု အရမ်း မုန်းသွားပြီ၊ စု သူနဲ့ ပြန်မပေါင်း နိုင်တော့ဘူး၊ စု ရဲ့ အချစ်တွေကို တရားလွန် စော်ကားလိုက်ပြီ၊ တစ်သက်လုံး စု ခွင့်လွှတ် သည်းခံခဲ့သမျှ ခုတော့ စု သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက် စော်ကားရုံ မကဘူး စုမှ အလင်းရောင် လေးကိုပါ ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။

အရင်တုန်း ကတော့ ချစ်စိတ် တစ်ခုတည်းပဲ ကြည့်ပြီး စု မိုက်မဲစွာ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဇွတ်မှိတ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ တယ်၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး စုမှာ အကျဉ်းစံလို့ နေ ရတယ်၊ စု လွတ်လပ်ခွင့်တွေ၊ စု တက်လမ်းတွေ အားလုံး ကို ဆုံးရှုံးခံပြီး သူ့ အလိုကျ နေခဲ့တယ်။

ဒါတောင်မှ စု ဘက်ကို တစ်ခါမှထည့်မတွေးတတ်ခဲ့ဘူး၊ စု မှာတော့ ချစ်စိတ် တစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

အခုတော့ စုရဲ့ အလင်းရောင်လေးလည်း ကွယ်ပျောက် သွားပြီ၊ စုရဲ့ သိက္ခာတရားကိုလည်း အစော်ကားခံလိုက်ရပြီ ဆိုတော့ ဘာကိုမှ စု လွှမ်းနေစရာ မလိုတော့ဘူး။

‘စု သူနဲ့ ကွာမယ် ကိုလင်း’

ညိုလင်းမျိုး သက်ပြင်းချမိသည်။

‘စဉ်းစားဦးနှော် စုလေး၊ စု သူ့ကို ချစ်တယ် မဟုတ် လား၊ နောက် ကွာပြီးမှ နောင်တရနေမယ်’

‘ဟဇီ အင်း လုံးဝနောင်တ မရစေရဘူး ကိုလင်း၊ စုသူ့ ကို မုန်းသွားပြီ၊ သူ့အကြောင်း တွေးတော စဉ်းစားဖို့ မပြောနဲ့ စကားနဲ့တောင် ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး’

‘စုလေး စဉ်းစားဦးနှော်၊ သွေးပူနေတုန်း ဆိုတော့ အမှားဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဟင်အင်း၊ စု သွေးမပူဘူးကိုလင်း၊ စု သူနဲ့ လုံးဝမဖြစ် နိုင်တော့ဘူး၊ စုကို နားမချပါနဲ့ ကိုလင်း၊ စုကို သူနဲ့အတင်း အကြပ်ပေါင်းခိုင်းရင်တော့ စု ကိုယ်စုအဆုံးစီရင်လိုက်မှာပဲ’

‘အို စုလေး မဟုတ်တာ မလုပ်ရဘူးနော်’

‘စုကို သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတာ မြင်ချင်ရင် သူနဲ့ ကွာဖို့ စိစဉ်ပေးပါ ကိုလင်း’

‘စုရယ်’

စုဆန္ဒအတိုင်း မိုးထက်အောင်နှင့် သွားတွေ့ရသည်။

မိုးထက်အောင်မှာ ညိုလင်းမျိုးကို တွေ့တော့ ဝမ်းသာ သွားသည်။

စုဆန္ဒကိုသိသောအခါ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျခဲ့ပြီ။

စုလေးဖြူသည် သူ့အား တကယ် နာကြည်းသွားပြီဆို တာသိလိုက်သည်။

၂၅ သူ့အပြစ်များကို စဉ်းစားမိရင်း ယူကြုံးမရဖြစ်ရပြီ။

သူ့အမှားများကို ပြန်ပြင်၍မရတော့။

စုမှာလည်း ခွင့်မလွှတ်တော့။

အတင်းကွာခိုင်းနေသည်။ မကွာပေးရင် ရသော်လည်း သူမလုပ်ရက်တော့။ စုသည် သူ့အား အတင်းပေါင်းပါက သူနှင့်တော့ အပေါင်းမခံဘဲ အဆုံးစီရင်ပစ်မည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

တစ်သက်လုံးနိုင်ခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အရှုံးပေးရတော့မည်။ စွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့် သူတုန်လှုပ်နေသည်။

သူ့စုကို တကယ်ချစ်ကြောင်း ခုမှ ပိုသိလာသည်။

စုအား သူ့မစွန့်လွှတ်ချင်ပါ။

သို့သော် သူ့အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။ အဖြူလေးစိတ်ချမ်းသာပါတော့ကွယ်။

ကွာရှင်းစာချုပ်လေးတွင် နှလုံးသွေးတို့ဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တော့သည်။

....၀....

အခန်း (၂၃)

စုနှင့်ဝေးမှ စု၏ အနွံတာခံပုံ၊ သည်းညည်း ခံပုံများကို တစိမ့်စိမ့်မြင်ယောင်လာပြီး နှမြောတသ ဖြစ်နေသည်။

အရာရာသည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။
ပြန်၍မရတော့။

စု ဝင့်တွေ သူလည်နေပြီလား။

ချစ်ဝေဒနာ၏ နှိပ်စက်မှုကို သူ့အလူးအလဲခံနေရပြီ။

‘အဖြူလေး၊ အဖြူလေးရယ်’

စုနှင့် နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ခန်းလေးထဲက မထွက်တော့။
အလုပ်လည်းမသွား၊ အပြင်လည်းမထွက်တော့။

စုနှင့်အတူ အိပ်စက်ခဲ့ဖူးသော ကုထင်လေး ပေါ်တွင် စုကျန်ခဲ့သော အဝတ်အစားများကို ကြည့်ပြီး ယူငြိုးမရ ဖြစ်နေရပြီ။

မိုးထက်အောင်၏ မိဘများမှာ သားဖြစ်သူနှင့်အတူ လာ
နေပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးသော်လည်း မစားတော့။

စုကိုသာ တမ်းတပြီး နေသည်။

စု အသုံးအဆောင်လေးများကို တစ်စုံစီမုံ ကြည့်ပြီး
တစ်ယောက်တည်း ငိုနေမိသည်။

‘အဖြူလေးရယ်၊ ဦးထက် အဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး
ကွယ်၊ အဖြူလေးကို ဦးထက် သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဦးထက်
ကို အဖြူလေး တကယ်မုန်းသွားပြီပေါ့နော်၊ အဖြူလေး
အချစ်လေးရယ်.....ဟီး-ဟီးဟီး’

မိုးထက်အောင်မှာ စု အား တမ်းတပြီး အစားမစား
တော့၍ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချုံးလာသည်။

မိဘများမှာ သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေ
သည်။

မိုးထက်အောင်၏ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုး
လာသည်။

သူ့ အခန်းတံခါးကို ချက်ပိတ်ထားပြီး အခန်းထဲတွင်သာ
နေတော့သည်။

ဘယ်သူနှင့်မှ အတွေ့မခံတော့။

မိဘများမှာ စိုးရိမ်ရပြီ။
အခန်းတံခါး တခုန်းချုန်း ထုပြီး ခေါ်ကြည့်ကြသည်။
‘သား-မိုးထက်၊ တံခါးစွင့်ပါဦး-သား’

အထဲမှ ဘာသံမှ မကြား။
‘သားလေး တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ တံခါးဖျက်
ဝင်မူပဲ’

အိပ်ခန်း တံခါးကို ဖျက်လိုက်ကြသည်။
တံခါးပွင့်သည်နှင့် အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့ကြသည်။
‘ဟင်.....သား’

တွေ့ပါပြီ။ မိုးထက်အောင်ကို တွေ့ပါပြီ။
မိုးထက်အောင်မှာ စု၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ
အဝတ်အစားများကို ယုယစွာ တွယ်ဖက်ပြီး အသက်ပျောက်
နေပြီ။

‘သားရယ်’
အချစ်ကြီးပြီး မချစ်တတ်သော မိုးထက်အောင်၏ ဇာတ်
သိမ်းက ဆိုးလှပါသည်။

ညှိလင်းမျိုးမှာ ထိုအကြောင်းကြားသိရ၍ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသည်။

စုကို ပြောပြတော့၊ ထားခဲ့ဖူးသော အကြွင်းအကျန် တို့
ကြောင့် စုငိုပါသည်။ အသုဘတော့ လိုက်မပို့။

သို့သော် မိုးထက်အောင်အား ရည်စူးပြီး အလှ ပြုလုပ်
ပေးရှာသည်။

ညိုလင်းမျိုးမှာ စု ဆန္ဒ အတိုင်း ဆော့ရွက် ပေးရှာ
သည်။

●သည် မိုးထက်အောင်အား ရည်စူးပြီး ဇီဝိတ ဒါန
သံဆာ့ နှေးရုံတွင် အလှူငွေလှူပြီး အိမ်တွင် သံဆာတော်
ငါးဝါး ပင့်ဖိတ်ကာ ဆွမ်းကျွေးပြီး ရေစက်သွန်းချ အမျှ
ပေးဝေခဲ့သည်။

‘ဦးထက် ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေကွယ်’
စုနှင့်ထပ်တူ ညိုလင်းမျိုးလည်း ဆုတောင်း မိပါသည်။
နောင် တဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်
နှင့် မကြုံပါစေနှင့်တော့ ကိုမိုးထက်အောင်ရယ်’
မိုးထက်အောင် မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း တွားနှင့်
ညိုလင်းမျိုးတို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ စုမှာ ကျောင်းပြန်
တက်ဖြစ်သည်။

ညိုလင်းမျိုးနှင့် အတူ စု၏ သူငယ်ချင်းများကလည်း
ကျောင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုလေသေးမရှိရအောင် စု
အား ကူညီသည်။

‘ဒီလိုနှင့် ရက်-လများ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာသည်။
တွားနှင့်နှယ်နှယ်သည်လည်း သူတို့၏ ဆန္ဒများအား စု
အား ပွစီဟလာသည်။

‘သမီးလေး စု’
‘ရှင်....တွားတွား’
‘တွားတွား တစ်ခုပြောချင်တာကို နားထောင်ပါကွယ်’
‘ပြောပါ တွား၊ စု နားထောင်နေပါတယ်’

‘တွားကော နှယ်နှယ်ပါ စုကို ဘယ်လောက်ချစ်ဘယ်
ဆိုတာ စု သိတယ်နော်’

စု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ကောင်းစားတာ၊ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်
ရွှင်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်ကြတယ်၊ ဘယ်သူကမှ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ
စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်တာ မမြင်ချင်ကြဘူး၊ ဒါကို စု သိတယ်
နော်’

‘သိပါတယ် တွား’

‘ပထမအကြိမ်တုန်းက စုသဘောနဲ့စု ကြင်ဖက်ရှာသွား
တယ်၊ တွားတို့ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ စုကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါ
ပဲလေဆိုပြီး ဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် စုက
အချစ်တစ်ခုကိုအားပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အိမ်ထောင်ဆိုပေ
မယ့် နားလည်မှုလုံးဝမရှိခဲ့လို့ လွတ်လပ်မှုတွေဆုံးရှုံးပြီး စု
စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်နော်၊ စု စိတ်ဆင်းရဲပြီ
ဆိုရင် တွားတို့လဲ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ဘာမှ မပြောသာလို့
သာ ဒီအတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရတယ်၊ စုလမ်း စုရွေးပြီးလို့အမှား
တွေခဲ့ပြီ၊ နောက်ထပ်လဲ မမှားစေချင်တော့ဘူး၊ တွားတို့ထံ
အသက်ကြီးပြီ၊ စု စိတ်ဆင်းရဲတာကို မမြင်ချင်တော့ဘူး၊
တွားတို့လဲ စိတ်ချမ်းသာစွာနေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် တွား
စီမံတာကို စု နားထောင်စေချင်တယ်’

စကား အထူးအဆန်းများကြောင့် စု စိတ်ဝင်စားသွား
ရသည်။

‘ဘာများလဲ ဘွားရယ်ပြောပါ။ စု နားထောင်ပါမယ်’
‘စုကို မောင်ညိုလင်းမျိုးနဲ့ နေရာချထားပေးချင်တယ်’
‘ရှင်....’

စု အံ့ဩသွားသည်။

‘နော် သမီးလေးစု၊ ဘွားစိစဉ်တာကို လက်ခံပါကွယ်
နော်’

ညိုလင်းမျိုး၏ ကြည်လင်အေးချမ်းသော မျက်နှာလေး
ကို မြင်ယောင်လာသည်။ စုအပေါ် နှမလေးတစ်ယောက်
ဆွယ် ချစ်ခင်ကြင်နာပုံများ၊ ဂရုစိုက်ပုံများ၊ စုစိတ်ပျော်
အောင် လုပ်ဆောင်တတ်ပုံများကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း
မြင်ယောင်လာသည်။

စု မငြင်းချင်ပါ။ သို့သော် ညိုလင်းမျိုး နှစ်နာမှာကို
မလိုချင်။

‘ဘွားရယ်၊ စုလေ ကိုလင်းအပေါ်ကို သံယောဇဉ်အရမ်း
ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စုကိုလင်းနဲ့ လက်ထပ်ချင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ မောင့်ညိုလင်းက စိတ်ကောင်း
အရမ်းရှိပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ ကလေးပါ။ သဘောထားလဲ
သိပ်ဖြူစင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဘာ
ဖြစ်လို့ စုငြင်းရတာလဲကွယ်’

‘ဘွားရယ်....အဲဒီလို စိတ်ကောင်းရှိလို့၊ သဘောထား
ဖြူစင်လွန်းလို့ စုနဲ့မတန်လို့ စုငြင်းတာပါ။ စု သာအိမ်ထောင်
မပြုခဲ့ဖူးတဲ့သူဆိုရင် ကိုလင်းကို စုလက်ခံလိုက်မှာပါ ဘွား
ရယ်၊ စုကို နားလည်ပါနော်’

‘သမီးရယ် ဘွားနားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ခုမှဒီစကားတွေ
ကိုပြောချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုးအရင်ကတည်းကစုနှင့်သား
ညိုလင်းမျိုးကို ဘွားသဘောတူနေတာ၊ နေရာချထားပေး
မယ်လို့လဲ စိတ်ကူးထားတယ်....’

ဘွားရဲ့စိတ်ကူးက စိတ်ကူးအဆင့်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။
တကယ်လက်တွေ့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ စုံက စုသဘောကျတဲ့သူနဲ့
လက်ထပ်သွားတာကိုး၊ ခုတော့ဖြစ်မှပဲဆိုပြီး စိစဉ်တာပါ။
ဘွားစိတ်ကူးတွေအကောင်အထည် မပေါ်တော့ဘူးနဲ့တူပါ
‘တယ်’

‘ဘွားရယ်’

ဘွားတို့၏စေတနာကို စုနားလည် ပါသည်။ ဘွား၏
ဆန္ဒ စိတ်ကူးကိုလည်း အကောင်အထည် ပေါ်စေချင်ပါ
သည်။ သို့သော် ညိုလင်းမျိုးကိုလည်း နှစ်နာသွားမှာကို မလို
လား။ ကိုယ်က အပျိုစင်မှ မဟုတ်ဘဲ။

သို့သော် ညိုလင်းမျိုးမှာစုဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်။
စုကိုချစ်တာ ခုမှမဟုတ်၊ စတွေ့ကတည်းကဟု ပြောသော
အခါ စုံမှာ အံ့ဩရသည်။

‘တကယ်ပြောတာ စုလေး၊ စုလေးကို ကိုလင်းစတွေ့
ကတည်းက စုလေးပထမနှစ်ပေါ့နော် အဲဒီကတည်းကချစ်ခဲ့
တာ၊ ကိုလင်းမှာတော့ အဲဒီကတည်းက စိတ်ကူးတွေ ယဉ်
နေခဲ့တယ်....’

စုလေးနဲ့ လက်ထပ်ရင် ကိုယ့်ဘက်က အရာရာပြည့်စုံ
ရအောင်ဆိုပြီး ကြိုးစားနေတာနဲ့ စုလေးတို့နဲ့ အဆက်

အသွယ်ပြတ်ခဲ့တယ်။ အဲ တွေ့တော့ စုလေးက အိမ်ထောင် ကျနေပြီ...။

ခု... စုလေးကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာကလည်း အခုစီ ရေးယူတာ မဟုတ်ပါဘူး စုလေးရယ်။

ဘွားပြောပြလို့ စုလေးသဘောထားလည်း သိပြီးပြီ စုလေးက ကိုလင်းနစ်နာမှာစိုးတယ်ဆို

စုခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘စုလေးကို ကိုလင်းချစ်တာ ဖြူဖြူစင်စင် အချစ်တစ်ခုနဲ့ ပဲ သာတာနာတာ ဘာမှ မပါဘူး၊ စုလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တယ်၊ စုလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်။

သာတာနာတာတွေ ဘာမှ မပါဘူး၊ ကိုလင်း လိုချင်တာ က စုလေး ကိုလင်းပေါ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ကြင်နာဖို့ပဲ နော် စုလေး’

စုမငြင်းနိုင်တော့ပါ။

မေတ္တာ အကြင်နာရှင် ကိုလင်းအား လက်ခံလိုက်ရုံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိတော့။

ညိုလင်းမျိုးအား စုခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်သောအခါ အပျော်ဆုံးလူသားနှစ်ယောက်မှာ ဘွားနှုတ်နွယ်နွယ်မှ တစ် ပါး မည်သူ ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

....o....

အခန်း (၂၄)

လရောင်သည် စု၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြာဆင်းနေသည်။

လရောင်အဆမ်းခံရသော သစ်ပင်ပန်းမာလ်တို့သည်ကမ္ဘာ မြေပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေသည်။

စုသည် ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်လျက် လဝါဝါကြီးကို ငေး ကြည့်နေသည်။

‘အဖြူလေး’

နောက်ကျောဘက်မှခေါ်သံကြောင့် စုလှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

‘ဟင် ဦးထက်’

မိုးထက်အောင်သည် စု အား ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဘာပြောမလို့လဲ ဦးထက်’

‘အဖြူလေးနဲ့ ကိုယ်လာနေချင်တယ် အဖြူလေး၊ ဦးထက်ကို နေ့ခွင့်ပြုပါနော်’

‘အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးထက်၊ စုံမှာကိုလင်း ရှိနေတယ်လေ’
‘ဦးထက် ကိုညိုလင်းမျိုးကိုလည်း ခင်ပါတယ်၊ ကိုညို
လင်းမျိုးကလည်း ဦးထက်လာနေမှာကို သဘောကျမှာပါ
အဖြူလေးရယ် ဦးထက်ကို နေခွင့်ပြုပါ’

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဦးမိုးထက်အောင်ရယ်၊ ရှင့်ကို စုနာ
ကြည်းမုန်းမေ့ထားတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား’

‘သိပါတယ်စုရယ်... ဒါပေမယ့် စု ဦးထက်အပေါ်မှာ
သံယောဇဉ်တော့ မကုန်သေးဘူးဆိုတာ ဦးထက်သိပါတယ်။
နာကြည်း မုန်းမေ့တာတွေအားလုံးကို သင်ပုန်းချေပစ်
လိုက်ပါနော်...’

အဖြူလေးပြောဖူးတယ်လေ ဦးထက်ကြောင့် စုရဲ့အလင်း
ရောင်လေးပျောက်သွားပြီဆိုတာလေ...

အဲဒါကြောင့် အဖြူလေးရဲ့ အလင်းရောင်လေးကို အစား
ပြန်ပေးဖို့ အဖြူလေးတို့နဲ့အတူနေဖို့ ခွင့်တောင်းတာပါ’

‘ဘာပြောတယ် စုရဲ့အလင်းရောင်လေးကို အစားပြန်
ပေးမယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ‘လာနေလေ’

‘အို ဝမ်းသာလိုက်တာ အဖြူလေးရယ်’
မိုးထက်အောင်သည် စု၏ဗိုက်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

‘အား’

‘ဟင် စု၊ စုလေး ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ’

အော်သံကြောင့် စုဘေးတွင် အိပ်စောကျနေသော ညို
လင်းမျိုးလန့်ပြီး နိုးလာသည်။ စုကိုလည်း စိုးရိမ်တကြီးမေး
လိုက်သည်။

စုမှာ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာ
မှ မတွေ့။

‘စု ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘စု၊ စုအိပ်မက် မက်ပြီး ယောင်အော်မိတာပါ’

စုမှာ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြ လိုက်သည်။

‘ကိုလင်းရယ် စုဗိုက်ထဲကို တိုးဝင်လာတော့ စုလဲ လန့်
သွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အော်လိုက်တာ အသံတွေထွက်
သွားတယ်’

ညိုလင်းမျိုးမှာ စု၏ သံစလေးများကို သပ်တင်ပေးနေ
သည်။

‘ဘာမှ မလန့်ပါနဲ့ စုရယ်၊ ကိုယ်လည်း ရှိနေတာပဲ၊ ဟင်း၊
ကိုမိုးထက်အောင် တစ်ယောက်ဟာ စုအပေါ်ကို သိပ်ချစ်
လွန်းပါတယ်ကွယ်...’

‘ကဲ ကဲ စုလေး ဆက်အိပ်တော့’

ဒီလိုနှင့်နေပေါင်း လပေါင်းများစွာကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။
စုမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိ၍ နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်နေပြီ။
စုအနားတွင် သူငယ်ချင်းများက အမြဲရှိနေသည်။ စုမှာ
ဘာမှအားငယ်စရာ မရှိ။

ဘွားက ဂရုစိုက်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းများက ဂရုစိုက်လိုက်
ခင်ပွန်းအည်က ဂရုစိုက်လိုက်ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာနေသည်။

ဒီလိုနဲ့မီး မွေးမည့်နေ့သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။

မွေးခန်းပြင်ပတွင်တော့ သူငယ်ချင်းများ၏ ဆုတောင်းသံများ၊ ဘွား၏ဘုံများစွာ ရွတ်သံများကို နားထောင်ရင်း ညိုလင်းမျိုးရင်ခွန်နေသည်။

‘ဘုရား-ဘုရား စုလေး ချောချောမောမောမွေးပါစေ’
‘ကလေးကော လူကြီးပါ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ အိုနတ်ကောင်း နတ်မြတ် နတ်သူတော်ကောင်းများ၊ ကျွန်တော် သူတော်ကောင်း၏ ဇနီးအား စောင့်ရှောက်တော်မူကြပါ’

ညိုလင်းမျိုးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် အသံထွက်ပြီး ဆုတောင်း စကား ဆိုလိုက်သည်။ ညိုလင်းမျိုး စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိလိုက်ကြသည်။

‘အမယ်လေးတော် ဆုတောင်းတာကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတော်ကောင်းတဲ့ နှစ်နာနေဦးမယ်’
ဇပယ်စကားကြောင့် ရယ်မိကြပြန်သည်။

‘အူဝဲ အူဝဲ’
ရယ်သံများနှင့်အတူ ကလေးငိုသံလေး ထွက်ပေါ် လာသည်။

ရယ်သံများ အားလုံး ရပ်သွားကြသည်။
အခြေအနေကို နားစွင့် နေကြသည်။
တာဝန်ကျ ဆရာမ ထွက်လာပါပြီ။

‘ကလေး အဖေ’
‘ကျွန်တော်ပါ ကျွန်တော်ပါ’
‘သားသေး မွေးတယ်၊ ကလေးရော အမေပါ ကျန်းမာတယ်’

‘အဟား-ဟား-ငါကွ’
ညိုလင်းမျိုးမှာ ကလေးရောအမေပါအခြေအနေကောင်းကြောင်း သိ၍ ဝမ်းသာကာ ထခုန်တော့သည်။

‘အာပါး.....ပေါက်သွားပြီ၊ ကိုလင်း-စိတ်ထိန်း’
ဖျော်ရွှင်စွာ နောက်ပြောသံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။
ညိုလင်းမျိုး ဝမ်းသာရပါသည်။

ဖျော်လင့်လျက်ရှိသော အလင်းရောင်လေးသည် ကောင်းမွန်စွာ မွေးဖွားလာပါသည်။

ဒီအလင်းရောင်လေးသည် စုဘဝ၏ အလင်းရောင်။
ချစ်သော စုလေး တောငှီတ ဖျော်လင့်လျက် ရှိသော အလင်းရောင်။

စုရဲ့ လှပတဲ့ ကမ္ဘာလေး တည်ဆောက်ဖို့ အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်လျက်ရှိသော အလင်းရောင်။

သူနှင့်စုအကြား သံယောဇဉ်ခိုင်မြဲအောင် လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့ အလင်းရောင်။

‘အလင်းရောင်လေးရယ်၊ ထာဝရ ထွန်းလင်းအောင် တို့ဆောင်ရွက် ပေးပါမယ်ကွယ်’
စိတ်ထဲက ပြောပြီး စုအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

စုသည် သူ့အား ပြုံးကြည့်နေသည်။
စုသည် စုအား ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ စုသည် သူမနံဘေးက အလေးအလေးအား လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုလင်း ဒီမှာလေ စုဘဝအတွက် ရှင်သန်ခြင်း အလင်း
ရောင်လေး’

သူသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အလင်းရောင်လေးအား
ယုယစွာ ချိပိုးလိုက်သည်။

အခန်းလေးထဲတွင် အပြုံးပန်းတို့ ဖြာလျက် ရှိနေတော့
သည်။

အလင်း၏ ရှင်သန်ခြင်းနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ။

နှင်းသီရိကျက်သရေ။

PM: 04:45

25-10-97